

İşadamları ve yöneticiler için karar...

Erol Koç 11.05.2013

Eski Dünya Satranç Şampiyonu Kasparov bir konuşmasında iyi bir satranççının tüm hayatı boyunca, 80 ila 85 bin civarında karar aldığını, bunun çok da kolay bir şey olmadığını söylemişti.

Acaba herhangi bir insan tüm hayatı boyunca kaç tane karar alıyor?

Bu soruya herkes, kendi hayatını dikkate alarak bir cevap verebilir. Ancak soruyu şöyle soralım: Bir işadami/kadını veya bir yönetici hayatında kaç tane karar veriyor?

Soruyu böyle sorduğumuz anda muhtemelen en çok dikkate alınacak faktör işadami veya yöneticinin kaç yıllık aktif iş hayatında olduğu noktasında toplanacaktır. Çünkü soru, işadami veya yöneticinin kaç tane karar aldığı meselesi olduğuna göre, bu soruya verilecek cevap zaman boyutunu özellikle dikkate almak durumundadır.

Ancak bu gerçekten de doğru bir soru mudur ya da bu soru, bu şekilde sorulduğunda bir işadami veya yöneticinin aldığı kararlar hakkında, sayısal bir toplamı içerse bile, açıklayıcı özellik taşımakta mıdır?

Eğer bu soru doğru bir soru değil, diyor isek; bunun nedeni nedir? Tabii hiç şüphe yok ki, arkasından soru şu hâle gelecektir: Soru hangi şekilde formüle edilmeli ki, doğru bir soru olsun?

Sorunun hangi şekilde formüle edilmesi meselesini şimdilik bir kenara koyarak, önce ilk sorumuz konusunda biraz düşünelim. Önce herhalde dikkate alınması gereken ilk nokta, işadami veya yöneticinin aldığı kararların ne özellikler içerdiğini tesbit etmektir:

1. Bu kişilerin aldığı hemen hemen her karar, kişisel bir şey olmayıp, genellikle diğer insanları da ilgilendiren bir niteliğe sahiptir.
2. Aldıkları her kararın somut bir sonucu vardır; bu kararlar sadece kendilerini, hatta birlikte çalıştıkları kişileri de değil; çalıştıkları kuruluşun geleceğini de belirlediğinden, oradan çıkacak herhangi bir sonuç, o işyerinde çalışmayan ancak anne veya babası o kuruluşta çalışmakta olan bir çocuğu, onun geleceğini dahi etkileyebilir.
3. Eğer karar gerçekten çok önemliyse ve çapı genişse, varsayalım ki işadaminin aldığı karar sektöre aitse, sonuçları itibariyle sadece o kuruluşu, o kuruluş içinde çalışanları ve onların yakınlarını değil; hayatlarında tanımadıkları, hiç karşılaşmadıkları, o sektörde bulunup başka kuruluşta çalışan insanların hayatlarını dahi etkileyebilir.
4. İş hayatında her kararın, bir sonucu vardır: Ya kazanırsınız ya da bir bedel ödersiniz...

O hâlde, **bir işadami ve yönetici için aldığı kararların sayısından çok, aldığı kararın niteliği önemlidir.** Bazen öyle olur ki, alınan sadece, ama sadece bir karar bile, kendisi dâhil, birçok insanın hayatı için belirleyici olabilir.

Bu çok büyük bir sorumluluktur ve bu noktada olan herkesin, ister işadami ister yönetici, karar almanın ne demek olduğunun tam anlamıyla bilincinde olması gerekir.

Peki, eğer bu, bu kadar önemliyse alacağımız kararın istenen sonuçları doğurabilmesi için ne gibi özellikler taşıması gerekir?

Bu soru binlerce kitap yazarı, binlerce management düşünürü tarafından tartışılmış, binlerce eğitim süresince katılımcılarca cevap aranmış; kriterler belirlenmeye çalışılmış, vak'a analizleri yapılmıştır. Buradaki yeri yetmeyecek olsa da bu soruya verilecek en tartışmalı cevap, **"doğru karar vermek gerekir"** olur.

Çünkü doğru karar, sadece bir sonuçtur. İş hayatının herhangi bir noktasında uygulanmamış bir kararın, doğru bir karar olup olmadığı ancak ve ancak uygulandıktan sonra görülebilir. O hâlde, **"doğru karar" ifadesi, doğru bir cevap olmayacaktır.** Üstelik doğru karar dediğiniz anda, doğru kararın bir şekli olduğunu, o şekil dışında başka doğru kararlar olmayacağını da zımni bir şekilde söylemiş olursunuz ki, bu iş hayatında özellikle kaos ve kriz dönemlerinde çok kritik olan, yaratıcı düşüncenin ortaya çıkmasını engelleyen bir yaklaşımın hâkim olması anlamına gelir.

Bu da bize, doğru kararın bir tane olmadığını, çok sayıda olabileceğini göstermektedir.

Bu nedenle de, işadamları ve yöneticiler için alınan karar sayısından çok kararın niteliği önemlidir.

Peki, bu nitelikler nedir? Bir kararın diğerlerine göre daha doğru olması ne demektir; bir kararın diğer kararlara göre daha iyi olması ne demektir?

İşadamları ve yöneticiler karar verirken neleri dikkate almalıdır ve neden o noktaları dikkate almalıdırlar?

Bu sorulara gelecek hafta cevap arayacağız...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi kararın kriterleri...

Erol Koç 18.05.2013

Geçen haftaki yazımızın sonunda aynen şöyle demiştik: **İşadamları ve yöneticiler için alınan karar sayısından çok, kararın niteliği önemlidir.**

Ve arkasından şu soruyu sormuştuk: **Peki, bu nitelikler nedir? İşadamları ve yöneticiler karar verirken nelere dikkat etmeli ve neden o noktaları dikkate almalıdırlar?**

Doğru karar diye bir şey olmadığını, bir kararın doğru olup olmadığını ancak uyguladıktan sonra anlayabildiğimize göre, eğer bir karar alacaksak, bu kararın nasıl bir karar olması gerekir? Diğer bir ifadeyle, nasıl bir karar almalıyız ki, aldığımız karar sonuçları itibarıyla arzu edilen sonuçları doğurabilsin?

Eğer bir kararın istenen sonuçları doğurmasını istiyorsak, zımni olarak her şeyden önce herhangi bir kararın **bir hedefe yönelik olarak** alınmak istendiğini, o karardan **bir sonuç beklediğimizi ifade etmiş oluruz.**

Dolayısıyla artık bu noktada ilk belirlemeyi yapma imkânımız doğmuş oluyor: Hangi alanda olursa olsun, özellikle de iş dünyasında, her karar en az bir ya da birden fazla sonuç elde etmek için alınır ve sonuç dediğimiz şey aslında bir hedeftir. O hedef her zaman **“bir son hâl”** olmayabilir; **“bir aşamaya”** ilişkin olabilir **ya da sadece bir tutuma** ilişkin, **çok zaman da bir sonuca ilişkin...**

Ama kesinlikle bunlardan birine ilişkin.

Eğer bir sonuç bekliyorsak ve o sonuç henüz gözle görülebilir, elle tutulabilir hâlde değilse; bir diğer ifadeyle o sonuç kafamızda oluşmuş, tasarlanmış, ancak belli bir zaman sonra diğer kişiler tarafından görülebilecek, anlaşılabilir, değerlendirilebilecek bir şeyse, yani zaman içinde şekil ya da ruh kazanmış bir şey olacak ise, **kararımızın her şeyden önce o şeye ilişkin temel faktörleri dikkate alması** gerekir.

Faktörlere, parametreler diyelim. İsterseniz **değişkenler** de diyebilirsiniz.

Kritik nokta burasıdır: Bir işadımı/kadını herhangi bir konuyla ilgili olarak bir karar alacaksa, **birincisi o konuya ilişkin parametreleri belirlemeye çalışmalı; ikincisi,** o parametreleri belirledikten sonra, **belirleyici faktörlerle daha az önemli olan faktörleri tesbit edebilmeli** ve dikkatini belirleyici faktörler üzerinde yoğunlaştırmalıdır.

Sadece bu çalışmayı yapmak bile, alacağınız kararın ne kadar sağlam ve iyi bir karar olacağının ilk koşullarını oluşturur. Demek ki, **başlangıç itibarıyla doğru karar yoktur; sağlam ve iyi karar vardır.**

Parametreler üzerinde düşünüp taşındıktan, o parametrelerin kendi aralarındaki etkileşimlerini dikkate aldıktan ve nihayet önemli olanla önemsiz arasındaki farkı gördükten sonra, **alacağınız karar iyi karar olacaktır.**

Ancak iyi kararın doğru bir karar olduğunun hâlâ, hiçbir garantisi yoktur. Bu noktada yapmanız gereken şey, çalışma arkadaşlarınızı karar sürecine dâhil etmek, kararı ister almış olun, isterseniz alacak olun, ne istediğinizi empoze etmeden, ancak soruyu çok açık ve net formüle etmiş olarak, onların muhakemesi yoluyla karar oluşturmaya çalışmak gerekir. Bu uygulama olduğunda, birincisi, çok farklı kanallardan karar süreci zenginleştirilmiş, ikincisi, insanların o kararı almalarına imkân verirken aynı zamanda o kararı benimsemelerini sağlamış; üçüncüsü, eğer ortak şeyler düşünmüş olsanız bile kararın bazı yönlerini başka bir beyin yoluyla test etmiş olursunuz.

Tüm bu süreç aslında, doğru karara giden yolda iyi karar almanın ne kadar önemli olduğunu göstermektedir.

Eğer karar istenen sonuçları üretmediyse telaş edilecek hiçbir şey yoktur: En azından neyin eksik, nerede tutarsızlık, nerede daha fazla yoğunlaşma gerektiğini görürüz. Yapmanız gereken o noktaları gidermektir. Ancak bunu yaparken bile, ekibinizle konuşmaya, tartışmaya fikir alışverişinde bulunmaya devam etmeniz gerekir. Yani karar aslında sonsuz bir süreçtir; sürekli yeniden tartışılması gereken, bugün doğru gibi görünenin yarın doğru olmayacağı bir süreç...

Peki, anlık bir karar gerekiyorsa ve tüm bunları yapmak imkânınız yoksa: yapmanız gereken birinci şey, en önemli şeyin ne olduğunu bulmaktır. Hemen arkasından ise, verilecek kararın neyi riske ettiğini görmektir.

Eğer riske ettiğiniz şey, sorumluluğunuzu aşıyorsa, o kararı almayın; çünkü bedelini başkaları ödeyecek demektir.

Kısaca hesabını veremeyeceğiniz bir kararı almayın. Aldıysanız, iyi bir karar almadınız demektir.

Gelecek hafta, kararda keyfiyet ve ahlak konusunu tartışacağız...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kararda keyfiyet...

Erol Koç 25.05.2013

Az gelişmiş toplumlar ile gelişmiş toplumları birbirinden nasıl ayırırsınız?

Muhtemelen bu soruya birçok kriterle cevap verebilirsiniz; demokratik uygulamalardan, medyanın özgürlüğüne, insan hak ve özgürlüklerinden, kısıtlara, hayat kalite standartlarından, bireysel göstergelere... vb. birçok kriter bu alanda kullanılabilir.

Ancak hepimizin her an karşı karşıya olduğu, bizzat yaşadığı ama çok da dile getirilemeyen bir kriter, az gelişmiş toplumlarda keyfiyetin çok yüksek olduğu, gelişmiş toplumlarda ise kural ve yasaların günlük hayata hâkim olduğu ve yön verdiğidir. Ancak burada bir noktayı özellikle vurgulamakta yarar var: Az gelişmiş toplumlarda keyfiyet, herkes için aynı oranda değildir. Zayıf kesimler **“keyfi”** olamazken, politik, idari güç ve parasal gücü elinde tutanların **“keyfi davranma ve karar verme”** eğilimleri son derece yüksektir. Zaten iki kesim de aynı oranda keyfi olabilselerdi, toplum tam bir kaos hâli yaşardı.

Peki, zayıf kesim hiç keyfi davranmıyor mu?

Buluyor ve bulduğu anda da, o uygulamayı sonuna kadar kullanıyor. **İnsanların anlamsız yere birbirine düşmelerinin arkasındaki neden, kimin keyfiyetinin geçerli olacağıyla ilgili sorunlardır.** Çözümler, **“canım kardeşim”**le başlıyor..., **“bıçak ya da kurşunla...”** bir sonuca bağlanmaya çalışılıyor.

Çünkü, tüm bunların altında bir “hak” olduğu varsayımı yatıyor.

İş dünyasına dönersek, aynı prensip geçerlidir. **Eğer bir yöneteci bulunduğu konumu, hesabını vereceği bir sorumluluk konumu ve alanı değil de, kendisine bir “hak veren” durum olarak değerlendirdiğinde, istediği kararları alabilir ve istediği uygulamalarda bulunabilir.** Oysa bir yönetici, bulunduğu yer itibarıyla, bir sorumluluk almıştır; bu sorumluluğa ilişkin görev ve yetkileri olan biridir. Ama o konum ona, istediği şekilde davranmak ve keyfi kararlar almak hakkını vermemektir.

Ne var ki, **bir yönetici ne kadar az gelişmiş, bulunduğu konumu ne kadar “hak etmemiş” ise, o kadar keyfi kararlar alan biri olmaktadır.**

Hepimizin tahmin edebileceği üzere, bu ister bir topluluk, veya bir şirket ya da ülke olsun, bir yerde ne kadar keyfiyet varsa; orada o kadar adaletsizlik, dolayısıyla sorumsuzluk, dolayısıyla kaynak kaybı, istismar, peşkeş, çürüme... sonuç itibariyle kalitesizlik, niteliksizlik ve bayağılık olacaktır.

Bir işadamı eğer bir yöneticiden yüksek performans almak istiyorsa, o kişinin kapasitesi ve becerilerinin yanısıra bulunduğu konumu nasıl değerlendirdiğine de bakmalıdır. Yönetici alacağı sorumluluğu nasıl değerlendiriyor, bulunduğu konumu nasıl görüyor?

Aynı şekilde bir yönetici eğer ekibinden yüksek performans almak istiyorsa, her şeyden önce bulunduğu konumu bir sorumluluk olarak görmeli ve kuruluşun hedefleri ve ortak hedefler açısından, her bir sorunu değerlendirmelidir. Bunu yaparken, herkesin kabul ettiği ve kullandığı kriterleri kullanmalı ve bir karar verecekse, kararının kriterleri de somut, ölçülebilir, ortak kriterler çerçevesinde oluşturulmuş olmalıdır.

Çünkü ekipteki kişi ve genel olarak çalışan, keyfi uygulamalar gördüğünde, demoralize olur, motivasyonunu kaybeder ve nihayet performansını düşürür. Kendini işe vermek yerine, kendi alanını sağlama alacak durumlarda, dedikodu, kumpas gibi faaliyetlere girer ve zamanını daha çok bu tür işlere harcar.

O hâlde bir yöneticinin bulunduğu konumu kendisine birtakım haklar veren bir durum olarak değil, yerine getirilmesi gereken belli sorumluluklar olarak görmesi, ilk kuraldır. İkincisi, uygulamalarında mümkün olduğu kadar, kabullenilmiş ve uygulanan kriterlere göre hareket etmesidir.

Peki, bunların değiştirilmesi gereken durumlar söz konusu mudur?

Mutlaka vardır. Ancak bu durumda bile "keyfi" davranılmamalı, bu değişim ve dönüşümler de, bir kuruluşun iradesine başvurularak yapılmalı ve yeni politikalar herkes tarafından bilinmelidir. Eğer bir kuruluşta yeni uygulamalar olacaksa, bu kararlar alınır, herkese açıklanır ve uygulama kriterleri en açık şekliyle herkes için geçerli olacak şekilde tanımlanır.

Çalışan, yeni kararlardaki uygulama ve kriterlerin yöneticiler için de aynen geçerli olduğunu gördüğünde, kabul eder ve yeni uygulamaları destekler. Eğer ayırım, kısaca keyfiyet görürse, bu durumdan nasıl faydalanması gerektiğini, açık noktaların neler olduğunu düşünmeye başlar.

Gelecek hafta, "**kararda ahlak**" konusunu tartışacağız...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her başbakan iktidarı kaybetmeyi tadacaktır...

Erol Koç 01.06.2013

“Kararda keyfiyet” yazısından sonra okuyuculardan çok sayıda mesaj aldım. Öyle görünüyor ki toplum, iş dünyasındaki rahatsızlığı bir yana bırakın, özellikle siyasi alandaki gelişmelerden son derece rahatsız ve Türkiye’nin Afganistan, İran ya da en iyimser yaklaşımla tipik bir Ortadoğu ülkesi hâline dönüştürülmeye çalışıldığını düşünüyor.

Banu K. özellikle soyadının yazılmamasını isteyerek şöyle diyor mesajında: *“Erol Bey, iş dünyasına ilişkin düşünceleri, yaklaşımları, prensipleri felsefe ile biraraya getiren yazılar yazıyorsunuz. Buraya kadar iyi de, Türkiye’nin ne durumda olduğunu görmüyor musunuz? Nasıl keyfi bir şekilde yönetildiğimizi farkında mısınız?..”*

Farkındayım. Bu konuyla ilgili sadece üç şey söyleyeceğim:

1. Yazının başlığı, ironik bir ifade, ama aynen öyle olacak. **Her başbakan iktidarı kaybetmeyi tadacaktır.** Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın.

2. Maalesef **bugün Türkiye, Cumhuriyet tarihinin müktesebatı, yani bilgisi, formasyonu en zayıf üç başbakanından biri tarafından yönetilmektedir.** Diğer ikisi, Ferit Melen ve Yıldırım Akbulut idi.

3. **İçinde bulunduğumuz bu dönem, diğer bir ifadeyle Cumhuriyet’in bu dönemi, gelecekte, Türkiye’de standartların en çok düştüğü, niteliksizliğin alabildiğine genişlediği, bayağılaşmanın en çok genelleştiği ve bir pespayeleşme dönemi olarak, değerlendirilecektir.**

Nokta.

Baki Gökçümen ve **Sezer Tunaboğlu**’ya yorumları ve verdikleri örnekler için, teşekkür ediyorum.

Yeniden **“Kararda keyfiyet”** konusuna dönelim. Bu noktada bugünkü yazıyı, **“Kararda Keyfiyet-2** gibi düşünebilirsiniz. Kaldığımız yerden devam edersek, mesajlarda en çok sorulan diğer bir soruyu da cevaplandırma imkânımız doğuyor: Eğer **insan kişisel bir tercihte bulunuyor ise, bu keyfilik anlamına gelir mi?**

Tercihte bulunmak demek, bir insanın mevcut alternatifler arasında, kişisel istek ve estetik saikleri çerçevesinde bir sıralama yapması anlamına gelir. **Immanuel Kant**’ın belirttiği gibi, **“zevkler ve renkler tartışılmaz”**. Ancak bizim sözünü ettiğimiz konu, nedeni ve sonuçları itibarıyla sadece kendisini ilgilendiren ve bağlayan, bir başkasıyla herhangi bir şekilde ilişkisi olmayan bir karar değildir. Eğer böyle bir şey varsa, tabii ki bu tercihtir ve buna kimsenin bu noktada diyeceği bir şey yoktur. Hiç kimse bir diğerine, neden bu rengi seviyorsun ve böyle giyiniyorsun; neden beyaz şarap değil de kırmızı şarap içiyorsun, ya da neden şarap içiyorsun, diyemez... Derse bu, en hafifinden ilkelik olur.

Ancak bir kuruluş içindeyseniz, bir topluluk sözkonusu ise ve alacağınız bir karar üstlendiğiniz bir sorumluluk gereği, başkalarını ve diğer kişileri ilgilendiriyorsa alacağınız kararlarınızda en ufak bir keyfiyete yer yoktur. Eğer karar, belli kriterleri yerine getirmek şartıyla bir tercih sorunu hâline gelmişse ve böyle bir tercihi yapmak sizin elinizde olan, size tanınmış bir şey ise, o zaman bir tercihte bulunabilirsiniz.

Ancak bu durum, keyfiyet değildir.

Keyfiyetin esas tanımı, diğerini adam yerine koymamaktır. Karşısındakini yok saymaktır. Keyfiyet, ortak standart diye bir şey kabul etmemek, akıl yoluyla uzlaşabileceğimiz, birini diğerine karşı koruyan ortak kriteri yok saymak veya böyle bir kriteri istememek hâlidir. Bu yaklaşımda, eğer bir de keyfiyette ısrar edilecek olur ise, karşıdakinin hakkını tanımamaktan kaynaklanan otoriter bir tutum ve aynı zamanda ilkelik sözkonusudur.

Eğer bir toplum, çok keyfi insanlardan oluşuyorsa, herkes keyfine göre hareket ediyorsa, diğer bir ifadeyle hiç kimse bir diğerinin hakkına saygı göstermiyor ve onu yok sayıyorsa; o toplum aslında değersiz bir toplumdur ver hiç kimsenin bir diğerini adam yerine koymadığı bir yerde, o toplumu hiç kimse adam yerine koymaz.

İş dünyası, tanımı gereği **“bir dünya olduğundan”**, keyfiyete yer vermez. Çünkü iş dünyasında, herkesin bir patronu vardır. Eğer, herşey elinizde ve her şeyin hâkimi olsanız bile, sizin de bir patronunuz vardır: **Müşteri...**

Müşterinin kararları belirleyicidir.

Gelen sorular nedeniyle **“kararda ahlak”** konusunu bu hafta tartışamadık. Karar konusu, birçok noktadan ele alınması gereken bir konudur. Çünkü hayatımız verdiğimiz kararlar çerçevesinde oluşuyor.

Gelecek hafta, **“kararda ahlak”**... konusunu tartışacağız...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahlak krizi

Erol Koç 08.06.2013

Son olaylar toplumun derin bir ahlak krizi yaşadığını gösterdi.

Neden son olaylar bir ahlak krizidir?

Ahlak, insanlar tarafından büyük oranda kabul edilen, insanların birarada yaşama kural ve anlayışını düzenleyen, onların ne yapmaları hâlinde ve nasıl olursa kendilerini iyi hissedebileceklerini ve dolayısıyla nasıl birlikte olabileceklerini, yaşayabileceklerini anlatan davranışlar bütünü ve bu davranışların anlaşılma şeklidir.

Ahlak anlayışı esasen pek de yazılı değildir. **Ahlak anlayışını düzenleyen kurallar ve davranış şekilleri, kökeni ne olursa olsun hiçbir otoritenin buyrukları tarafından düzenlenemez; hiçbir otorite, kendisine ne kadar kutsallık atfedilmiş olursa olsun, böyle bir güce sahip değildir.**

Bu neden böyledir?

Çünkü **ahlak anlayışının temelinde, insanların nasıl birlikte olabilecekleri ve yaşabilecekleri sorusu vardır.** Bu nedenle ahlak, esas itibarıyla insanların özgürlüğüne ilişkin bir konudur. İnsanların özgürlüğü ise,

ancak onların birlikte yapabilecekleri muhakeme sonucunda düzenlenebilecekse; ve ancak ve ancak bu şart altında mümkün olabilecekse, bunun yazılı olması hâli, toplumsal yasaları, yani hukuku, yazılı olmayan şekli ise, ahlaki belirler.

Bu nedenle, **“iki ayyaş”**ın yaptığı yasa, son derece değerli bir şeydir. Çünkü, aklın ürünüdür ve bir muhakeme sonucu ortaya çıkmıştır. Eğer bir yasa, dinî ve tanrısal bir güce dayanılarak yasa olarak öneriliyorsa, bunun hiçbir anlamı yoktur; değersizdir.

Bu olsa olsa insanların, tek tek ve sadece birey olarak kabul edebilecekleri, kendi aralarında hiçbir ortak kriter olma özelliği taşımayan, sadece kendilerini bağlayan, bir inançtır. Eğer toplumda, bir kişi hariç herkes aynı inancı taşıyor olsa bile, bu böyledir.

Çünkü **hiç kimse diğərinin, kendi inancına göre düşünmesini, davranmasını isteyemez ve bunu yazılı bir yasa olarak öneremez ve böyle bir istekte bulunamaz.**

Bu nedenle **en büyük ahlaksızlık, diğər insanı yok saymaktır.**

Bunun en vahşî şekli, diğər insanı öldürmek, bir insana işkence etmek, tecavüz etmektir; bu ahlaksızlık, diğər insanların hakkını ihlal etmek, tehdit etmek, korkutmak, kısaca, bir insanın özgürlüğünü kısıtlayan her tutuma kadar gider.

Bu nedenle, **en büyük ahlaksızlar, özgürlük düşmanı olanlardır.**

Her toplumsal yaşam, kendine uygun bir ahlak yaşayışı üretir ve insanlar bu ahlak anlayışı içerisinde hareket ederler. Birbirini hiç tanımayan, aralarında yurttaşlık dışında hiçbir bağ bulunmayan insanlar, işte bu ahlak anlayışı içinde birarada olmayı seçer ve o toplum içinde bir diğərini kabul eder ve diğərine saygı gösterir.

Dikkat edilirse, tüm otoriter, kapalı, hukukun üstünlüğü prensibinin geçerli olmadığı, adalet olmayan, ilişkilerin akla dayalı olmayan güçlerce düzenlendiği toplumlarda, müthiş bir ahlaksızlık vardır.

Çünkü bu toplumlar açık ve özgür toplumlar değildir.

Toplumlar geliştikçe ve karmaşılaştıkça, insanların kendi davranışlarına karar verme ve kendi edimlerinden sorumlu olmaları hâli artmaktadır. Zaten, bir insan doğal olarak kendi edimlerinden sorumludur; ancak toplum geliştikçe ve karmaşılaştıkça bireylerin kendi davranış ve yaşam tarzına karar verme hakkı ve sorumluluğu daha fazla kaçınılmaz hâle gelmektedir.

Yaşadığımız dünyada ve uygarlık düzeyinde yeni bir ahlak anlayışına ihtiyacımız olduğu görülmektedir. Bu ahlak anlayışının temelinin, insanların özgürlüğü olduğu ve bireysel özgürlüğün her şeyin önünde geldiği, apaçık bir olgudur ve akli başında herkes tarafından algılanabilmelidir.

“Gezi Parkı” olayları Türkiye’nin tarihsel sürecinde önemli bir safhadır. Zira, bu toplumun tarihinde ilk defa insanlar, tek tek birey olarak, bir insan olarak, hiçbir ideolojik kimlik altında hareket etmeden, sadece ve sadece bireysel özgürlük saikleri altında, diğər bir insanı karşısına almadan, diğər insanı yargılamadan, diğər bir insanın politik ve ideolojik kabullerini dikkate almadan, tartışmadan biraraya gelmişlerdir ve ahlak anlayışlarının düzenlenmesine karşı tutum almışlardır.

Kısaca verdikleri mesaj şudur: **Özgürlükleri yasaklamak, en büyük ahlaksızlıktır ve biz insanlar, bu ahlaksızlığa boyun eğmeyeceğiz.**

Oktay Cengizbay'ın mesajı için teşekkür ediyorum. Yazdıklarına aynen katılıyorum. Cihangir Biçer ve Haluk Sunat'ın katkıları için ayrıca teşekkür ederim.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Garanti Bankası Genel Müdürü, çapulcu mudur

Erol Koç 15.06.2013

Gezi Parkı ve Taksim olayları devam ederken, *NTV*'nin olaylara suskun kalması karşısında tepki gösteren 50-60 kişilik bir grubun protestosu karşısında, **NTV** gibi **Doğuş Grubu**'na ait kuruluşlardan biri olan **Garanti Bankası**'nın genel müdürü **Ergun Özen**, "**Ben Gezi Eylemi'nin yanındayım. Ben de çapulcuyum**" diye bir açıklama yaptı (*Taraf*, 5 Haziran 2013, s.6).

Ergun Özen, bir çapulcu mudur?

Bu soruya cevap vermeden önce, şu soruya cevap vermek belki daha anlamlı olacaktır: Neden **İş Bankası** Genel Müdürü, **Denizbank** Genel Müdürü, **Finansbank** Genel Müdürü, **HSBC** Genel Müdürü.... benzer bankaların genel müdürleri çapulcu oldukları, ya da olmadıklarını belirten bir açıklama gereği duymadılar?

Hatta şöyle de diyebiliriz: Bir sataşma sonrası **Cem Boyner** son derece hoş bir açıklama yaptı: "**Ne solcuyum, ne sağcı; çapulcuyum, çapulcu...**"

Tüm bunların açıklaması şudur: İş dünyası zannedildiğinin aksine zaman zaman bakanların ikaz ve hatta siyasi iktidarın tehdide kadar giden tutumlarına karşılık, ülkelerindeki "**gelişmeye**" ve gelişmelere son derece duyarlı bir kesimi oluştururlar. Çünkü ülkelerindeki gelişme, devletin demokratik yapısı, bireylerin özgürlük alanlarının genişliği ve bunların yasal güvence altında olması, demokratik geleneklerin varoluş düzeyi, hayat standardı ve hayat kalitesi, iş hayatının istikrarı açısından elzemdir. Ve bu insanlar bilirler ki, bir ülkede demokratik olmayan bir siyasi süreç ve insanların özgürlük alanlarının olmaması ve hayat kalitesinin düşüklüğü, eninde sonunda işadamlarının çalışmasını etkiler ve böyle bir dünyada işadamlarının başarılı olması mümkün değildir.

Son gelişmelerden, kelimelere yüklenen yeni anlamlardan sonra bugün Türkiye'de, aklı başında, ağızdan çıkan kulağı duyan ve azıcık muhakeme gücü olan herhangi bir insan, söyleyen ne kadar çark etmiş olursa olsun, çapulcu dendiğinde çevre ve siyasi bilince sahip, belli bir bilgi birikiminde olan, demokrasi yanlısı, insan hak ve özgürlüklerinden yana, kısaca özgürlüğü savunan insanların kastedildiğini biliyor.

İş Bankası'nın ya da HSBC'nin genel müdürleri biliyorlar ki, kendileri de çalışma arkadaşları da yukarıdaki nitelikleri taşıdıkları gibi, aynı zamanda bu ülke insanlarının da böyle olması hâlinde bu ülkede gelişme olacaktır. Ve yine bu genel müdürler veya Cem Boyner biliyor ki, kuruluşlarında çalışan insanların yanı sıra milyonlarca insan kendileri kadar özgürlükçüdür ve demokrasiden yanadır. Doğal olarak da Gezi'yi destekliyorlar.

Ergun Özen'in çıkışı, bu nedenle son derece yerinde olmuştur.

Ancak, hiç şüphe yok ki **NTV**'nin neden böyle olduğunu grubun incelemesi gerekmektedir. Çünkü **NTV** siyasal gelişmelerden uzak, irtifa kaybetmiş ve giderek prestij yitiren bir kuruluş olarak değerlendirilmektedir. Hatta o kadar ki bu dönemde, **CNN Türk** kanalı da çok eleştirilmiş olmasına rağmen, sonradan hemen toparlamış ve Gezi ve Taksim olayları ile diğer illerdeki gelişmeleri, mümkün olduğunda ânında ve üstelik bir tartışma içinde, ekrana getirmiştir.

Bu nedenle **NTV**, **CNN Türk**'ün gerisine düşmüştür.

Bundan tam iki yıl önce haziran ayında, bu ülkenin en doğru, en kişilikli entelektüellerinden bir olan **Ruşen Çakır**'ı **NTV** binasında ziyaret etmiş ve neden artık **NTV**'deki programını yapmadığını sormuştum. Bana şöyle demişti: **“Erol çok büyük baskı var. Belki inanmayacaksın ama, artık medyadaki insanlar birbirlerini gammazlıyorlar...”**

Ruşen, bir süre sonra da **NTV**'den ayrılmıştı.

Geçtiğimiz birkaç ay önce bir konuyla ilgili olarak **NTV**'den biriyle konuşmaya çalışmışım. Çalışanlar inisiyatif almaya korkuyorlardı ya da açıkça duyarsız davranıyorlardı. (Eğer üst yönetim merak eder de sorarsa, konuyu sadece onlarla paylaşılabileceğimi belirtmek isterim. Ama telefonda değil, yüz yüze... çünkü gözlerini görmediğim hiç kimseyle, tek bir adım atmam.)

Türkiye’de yeni bir dönem başlamıştır ve hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacaktır. İnsanların özgürlüklerine sahip çıkma cesareti, en değerli cesarettir. Zira özgürlüğünüzü de savunamıyorsanız, hiçbir şeyi savunamazsınız.

Mesaj gönderen bazı okurlar *Twitter* hesabımı soruyorlar. Günlük olay ve gelişmelere ilişkin görüşlerimi hemen her gün bir kere de olsa, yazıyorum. *Twitter* hesabım aşağıda yer alıyor.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muhalefet boşluğu ve iktidar boşluğu

Erol Koç 22.06.2013

Gezi Parkı olayları Türkiye’de sadece muhalefet değil, iktidar boşluğu olduğunu da net bir şekilde gösterdi. Aslında bu satırın yazarı, Türkiye’de 2012 yılının ortasından itibaren muhalefet boşluğunun yanısıra iktidar boşluğu da olduğunu birçok dost sohbetinde dile getirmekteydi.

Bu yazıda birkaç tesbitte bulunacağım. Yazının son bölümünde de zannediyorum artık belli bir beklentiye paylaşmaya başlayan kesimleri heyecanlandıracağını düşündüğüm bir öneride bulunacağım.

Tabii konu her ne kadar siyaset felsefesi kapsamına girse de, böyle bir tartışmaya girmeksizin ve uzun uzun analizler yapmaksızın, muhalefet ve iktidar boşluğu kavramlarıyla ne kastettiğini ifade etmem gerekiyor. Eğer bir toplumda muhalefet toplumun beklentilerine ve taleplerine cevap veremiyor ise o ülkede muhalefet boşluğu; eğer bir ülkede iktidar toplumun beklentilerine ve taleplerine cevap veremiyor ve toplum nezdinde itibar kaybetmeye başlamışsa, iktidar boşluğu var demektir.

AKP iktidarı 2012 döneminde “**Kürtaj Yasası**” tartışıldığı dönemde inişe geçmişti. Barış sürecinde bu, düzelme gösterdi; ancak **Gezi olayları** ile bu düşüş geri dönülmez şekilde görünür oldu ve bu süreç, iktidarın doğal oy tabanı olan yüzde 17-18'lere kadar inmesiyle son bulacaktır. Herkes görecektir ki mevcut iktidar, AKP'nin söylediği gibi, bu toplumun yüzde 50'sini değil; dörtte bir kadar bile olmayan bir kesimi temsil etmektedir.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Bunun bir tek cevabı vardır: Bu toplumun, yani AKP'ye karşı yüzde 50'nin değil, aynı zamanda AKP'nin yüzde 32-33'lük oranda oylarını borç olarak almış olduğu, ama hiçbir zaman AKP'li olmayan ve olmayacak olan kesimin beklenti ve taleplerine cevap verecek siyasi bir oluşum ortaya çıktığı zaman...

Bu, toplamda yüzde 80'nin üzerinde bir kesim demektir. Yani bu toplumda AKP'li olmayan, özgürlük, demokrasi ve refah anlamında oyunu AKP dışında kullanacak olan yüzde 80'nin üzerinde bir kesim olduğu anlamına gelir.

Bu siyasi oluşumun temelleri bugünden atılmalı ve bu siyasi oluşum, en geniş anlamda toplumun özgürlükler beklentisine cevap veren yaklaşımları formüle edebilmelidir... Bu yaklaşımlar, kişi hak ve özgürlüklerinden hareket ederek, aklımıza gelebilecek her türlü konuyu kapsar. Bu çerçeve en sonunda Türkiye'yi dünya üzerinde yeniden konumlandırır ve bu ülkenin yurttaşları, o özgür ülkenin özgür bireyi olarak görülürler.

Bugün bu toplumun bireyleri, dünyada özgür değil; özgürlük için mücadele eden insanlar olarak, tanımlanıyor.

Eğer bu yapılabilirse, Gezi'de başlayan yeni süreç ve atılan adımlar, patinajdan kurulacak; bu enerji ve yaratıcılık, özgür bir toplumun kurucu gücü hâline gelecektir.

Bu da aşağıda isimlerini vereceğim insanların harekete geçmesini gerektiriyor. Çünkü bu aynı zamanda, özgürlüğü ve demokrasiye inanan, ülkesine ve ülke insanlarına büyük değer veren, manipülasyona karşı kişilerin bir sorumluluğu anlamına gelmektedir.

Bu nedenle, Hüseyin Ergün, Tarhan Erdem ve Can Paker'i bu sorumluluğu almaya çağırıyorum. Bunların yanısıra, **işadamı olarak Memduh Hacıoğlu, Osman Kavala, ve Cem Boyner** bu çekirdek grubun içinde mutlaka bulunmalıdırlar. Bu gruba katılması ve katkısı olması gereken bir diğer isim **Ahmet İnsel** diğeri ise **Gülseren Onanç**'tir. Ayrıca **Taksim Dayanışma Platformu'ndan iki kişi**, çekirdek kadronun içinde kesinlikle olmalıdır.

Yeni ve demokratik Türkiye'nin kurulması için, artık bu adımı atmanın zamanıdır.

Böyle bir noktada **Hüseyin Ergün**, bu çekirdek grubu biraraya getirmenin sorumluluğunu almalı ve hiç acele etmeden, ancak hiç de vakit kaybetmeden harekete geçmeli ve gerekli çalışmalara başlamalıdır.

Bu kişiler görecektir ki, kendilerine destek veren binlerce insan ve seslenecekleri yüzde 80'lik bir kesim vardır.

Yeni ve demokratik Türkiye'yi kurmak, ne sanıldığı kadar zordur, ne de sanıldığı kadar uzun ve sancılı bir iş... Çünkü toplum buna hazırdır ve bunu istemektedir.

Esas olan ve şu anda gereken, bu cesareti göstermektir.

Sorumluluğumuz, bu cesareti göstermemiz gerektiğini söylemektedir.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siyasetteki boşluk ve 'yeni siyaset'

Erol Koç 29.06.2013

Geçen haftaki "**muhalefet boşluğu ve iktidar boşluğu**" yazıma ilişkin, okuyuculardan gerçekten de çok fazla diyebileceğim mesajlar aldım. Belli ki, toplumun büyük bir bölümü **muhalefetteki ve iktidardaki boşluk** konusunda düşünüyor ve gelişmeleri artık bu noktadan itibaren değerlendirmeye çalışıyor. Analizi ve geleceğe ilişkin stratejiyi ortaya koymadan önce, tesbit ve teşhislerimizin bize yol göstermesi gerekir. Bu nedenle, birkaç önermede bulunacağım:

1) Gezi Olayları, paradoksal görünse bile, tek başına ve kendi içinde çok fazla anlam ifade eden bir olay değildir.

2) Gezi, ancak ve ancak, Taksim'deki olaylar diye adlandırılan olaylar ve daha önemlisi, birbirinden hiçbir haberi olmayan insanların, gecenin bir saatinde balkonlara çıkıp, tencere-tava çalmasıyla **birlikte** düşünülmelidir.

3) Halkın, ilk günden itibaren birçok yerde balkonlara çıkıp tencere-tava çalması ver hatta birçok yerde geceleri yürüyüş yapılması, tablonun temel unsurlarından biridir. Bu duruma ne muhalefet ne de iktidar anlamlı bir tutum alabilmiştir.

4) İktidarın bu gelişmelere karşılık en sonunda ve tek cevap tarzı olarak mitingler yapması, daha da sertleşmesi ve "**anlamak**" yerine "**ezmeye çalışmak**" reaksiyonu göstermesi, değil ikinci yüzde 50'nin, kendisine ait olduğunu iddia ettiği birinci yüzde 50'nin içinde yer alan, AKP'ye oy vermiş ama asla AKP'li olmayan yüzde 33'ün, toplamda ise yüzde 83'ün iktidarı olmadığını, hiçbir zaman da olamayacağını bir ispatı olarak değerlendirilmelidir.

5) Türkiye’de yeni bir siyasi dönem başlamıştır ve bu dönem, **en çok AKP’nin etkileneceği** yeni bir çözölme ve yapılanma dönemi olarak yaşanacaktır.

6) **Başbakan’ın siyasi geleceği sönmeye başlamıştır.** Artık o kaybedenler sınıfına geçmiştir ve **daha önce de söylediğimiz gibi, “iktidarı kaybetmeyi tadacaktır”**. T.C başbakanlarının müktesebatı en zayıf üçünden biriydi, diye Ferit Melen ve Yıldırım Akbulut’un yanında tarihî yerini alacaktır.

7) Bu süreç, Türkiye’nin Batı’yla tam olarak eklemlenmesi ile nihayet bulacaktır.

Şimdi soru şu: Neden özellikle iktidar kesimi, Gezi ile Gezi dışındakileri ve Türkiye’de yaşananları birbirinden ayırmaya, diğer olayları görmezden gelmeye çalışıyor? Hatta öyle bir noktaya geliyorlar ki, “...aslında biz de Gezi’yle birlikteyiz...”

Bu Gezi’nin ortaya çıkardığı ve Gezi hareketini, giderek zayıflatmak, önemsenmez bir hâle getirmek ve olayın toplumda yarattığı dinamikleri ortadan kaldırmak ve eninde sonunda bu süreci tam olarak kontrolleri altına almak içindir. Çünkü Gezi’yi sadece Gezi olarak alırsanız, sonuçta olay, “**kaç ağaç diktiniz, siz kaç söktünüz noktasına gelir ve çevreci başbakanının sözünden dışarı çıkmazsan, birlikte piknik bile yapabiliriz**” sözüyle son bulur.

Ancak Gezi’yi çevre sorunundan başlayarak, bir toplumun ve onun hayatını düzenlemek noktasından ele alınırsa ve bunun aslında **insanların özgürlüğü** ile ilgili siyasi bir sorun olduğu tesbiti yapılırsa, bakış noktası değişir ve tabloyu daha geniş bir çerçeveden görmeye başlarsınız.

Çünkü **herşey özgürlük ile başlar.**

Herşey özgürlüktür ve özgürlük yoksa, hiçbir şeyin bir anlamı yoktur.

Zira **bir insanın hayatta asla vazgeçemeyeceği iki şey vardır: Birincisi özgürlüğü ve ikincisi, özgür muhakeme gücü...** Birincisinde kastedilen, kendi davranışlarınıza kendinizin karar verebilmesi ve bunun, sizden ne kadar farklı olursa olsun, bir başka kişiyle mümkün olabilmesidir (en yüksek ahlak hâli); ikincisinde ise, bir tercihte bulunmak üzere kendi iradenizi kullanabilmeniz durumudur (birlikte yaşamak için kuralları oluşturabilmek, yani hukuk sistemi... ki bu sistem, insan aklı dışında, her buyruğu ve otoriteyi reddeder).

Türkiye’de bugün tehdit altında olan bu ikisidir.

Bir başka deyişle bu ikisinin yok edilerek, empoze edilmeye çalışılan, insan olmaktan çıkma, kendini ilahi güçlere teslim etme, ses çıkarmama ve ne denirse densin kabul eden ve yerine getiren bir yaratık haline dönüşme durumudur.

Neden yeni bir siyaset?

Bunun için, ilkönce özgürlük için mücadele vermek için.

Çünkü bu ülkenin insanları, etnik kökeni ve inancı ne olursa olsun, hep özgürlüğünden feragat etmeye zorlandı; sultanı için, askeri için, dini için, sosyalizm için, partisi için... herkesten bir şeyin müridi olması istendi... yani, bir köle!

Özgürlüğü konuşmaya başlamamız, en önemli adım olacak.

Bunun için “**yeni bir siyaset**”, diyorum... Ve devam edeceğim.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe nasıl bir strateji izlemeli...

Erol Koç 30.06.2013

3 Temmuz Süreci’nde yeni bir döneme girdik. Bu dönem **Fenerbahçe**’nin geleceğinde çok belirleyici sonuçlar doğuracak. 30 milyondan fazla F.Bahçe taraftarı son derece kızgın, endişeli ve aynı zamanda kederlidir... Çünkü F.Bahçe’nin bu süreçte büyük bir zarar göreceğinden korkuyorlar.

Aziz Yıldırım’ın 27 haziran günü yaptığı basın toplantısı endişeleri gidermedi; hatta mevcut endişeleri daha da artırdı. Çünkü bu basın toplantısının sonucunda kulübün gelecekte ne olacağı sorusu giderilmediği gibi, bu soru çok daha fazla oranda konuşulmaya başlandı.

O hâlde konuyu analiz etmekte yarar var. Sorumuzu soralım: “**F.Bahçe nasıl bir yol (strateji) izlemeli ki, bugünkü yaşanan süreçten zarar görmesin, ya da bu süreci minimum zararla atlatabilsin ve iki yılın sonunda da F.Bahçe, Türkiye’nin en büyük kulübü olmaya devam etsin?**”

Soruya cevap vermeden önce bir noktayı özellikle belirtmemiz gerekiyor: Bu satırların yazarı, nerede olursa olsun ve hangi şartlar olursa olsun, her durumda özgürlükten, adaletten ve eşitlikten yanadır. Bu prensiplerini, ne bir yakını ne de başka bir şey için bozar... Bu, ilk aşkı F.Bahçe için olsa dahi...

Ayrıca bu satırların yazarı, evrensel kriterlere inanmış biridir ve bu nedenle politik sorunlar için tutumu neyse, bunu başka konular için de aynen sürdürmeyi bir vicdan borcu olarak bilir.

Neden bu iki noktayı belirtmek ihtiyacı duydum? Şunun için: Türkiye’de herkes her konuda bir şey söylüyor, adaletten, ezilmişlikten, haksızlıktan dem vuruyor; ancak iş kendine veya yakınına geldiğinde hemen çark ediyor; kriterler değişiyor, çifte standart başlıyor...

Bu, bu satırların yazarı için geçerli değildir.

Dönelim sorumuza... Her şeyin en kötü şekilde olacağını, F.Bahçe'nin savunmasının kabul edilmeyeceğini, kulübün Avrupa maçlarından iki yıl süreyle men edileceğini, hatta kupasının alınacağını vb. varsaysalım ve yukarıdaki soruya bu şartlar altında cevap verelim.

Sorunun cevabı basittir: **F.Bahçe, iki yıl üst üste, eze eze şampiyon olmalıdır.**

F.Bahçe'nin iki yıl üst üste, eze eze şampiyon olabilmesi için, birincisi takımın ve kulübün başındaki başkan ve yöneticilerinin tam olarak bu hedefe kitlenmiş olması; ikincisi, eğer birtakım gelişmeler olsa bile, başkan ve yönetimin takımı ve kulübün muhtemel gelişmelerden etkilenmemesini sağlaması gerekir.

Peki, bu, bu şartlar altında mümkün olabilir mi?

Cevap: Olamaz...

Neden, çünkü sorunu bizzat başkan yaşıyor. Başkanın bu süreçte yaşayacağı her sorun, takımın havasını bozacak, kulüp içindeki dengeleri değiştirecek ve kulüp, huzursuz, taraftarı kendi aralarında bölünmüş, yönetime güveni azalmış hatta bitme noktasına gelmiş ve yaşanacak her sorunda, daha şiddetli iç çatışmalar yaşanacaktır.

O hâlde, bu sorunun cevabının istenen yönde olması için iki aktörün karar alması gerekmektedir. Birincisi, Aziz Yıldırım. İkincisi, 30 milyondan fazla F.Bahçelinin iradesi anlamına gelen genel kurul üyeleri... Birlikte düşünebilmeli ve aynı yönde karar alabilmelidirler: UEFA Tahkimi'nden ne karar çıkarsa çıksın, Genel Kurul'a gitmek ve yönetimi yenilemek. Eğer UEFA kararı olumsuz ise, yönetimi 3 Temmuz sürecinde ayakta tutan, itibarı yüksek, vizyonu olan ve dışarıda ve içeride güvenilir bir kişinin yönetimine bırakmak...

Yani **Ali Koç**'un...

Yok eğer, UEFA'dan olumlu bir karar çıksa bile, kanaatimce yine de Aziz Yıldırım'ın yönetimi bırakması uygun olacaktır. Çünkü, F.Bahçe yıpranmaya, ama haddinden büyük oranda yıpranmaya başlamıştır. UEFA kararı olumlu olsa bile, bundan sonra çıkabilecek her sorun, futbol takımını ve kulübü olumsuz etkileyecektir. Bu da iki yıl üst üste, eze eze şampiyon olmak hedefinin gerçekleşemeyeceği anlamına gelir.

Yeni bir yönetimin oluşturulması Aziz Yıldırım'ın bir kenara itilmesi anlamına gelmez. Ancak bu şartlar altındadır ki, Aziz Yıldırım iyi bir mücadele verebilir ve kendisine yöneltilen suçlamaların üstesinden gelebilir.

Aziz Yıldırım'ın alacağı karar, F.Bahçe'yi ne kadar sevdiğini gösterecektir.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siyasetteki boşluk ve 'yeni siyaset' (2)

Erol Koç 06.07.2013

Türkiye birkaç haftadan beri "**muhalefet boşluğu ve iktidar boşluğu**" konusunu tartışıyor.

En son olarak, **2 temmuz akşamı CNN Türk'te Şirin Payzın'ın** yönettiği "**Ne Oluyor?**" programında bu konuya değinildi ve son gelişmelerin Türkiye'de "**yeni sol**" anlayışına ilişkin bir oluşumun sinyallerini verdiği belirtildi.

Hatırlanacağı üzere iki hafta kadar önce, 22 Haziran 2013 tarihinde **Taraf'ta** yazdığım bir yazıda bunun artık bir zorunluluk olduğunu belirtmiş ve bazı isimlere çağrıda bulunmuştum. Bu isimlerden biri de, **Hüseyin Ergün** idi.

Hüseyin Ergün'den 3 temmuz günü, bu konuyla ilgili bir mektup aldım. Mektubu noktası ve virgölüne dokunmadan yayınlıyorum:

Sevgili Erol bey,

Taraf'taki 22 Haziran 2012 tarihli yazınız, toplumun çeşitli kesimlerinde geniş yankılar yarattı. Yazınızdan ben de çok etkilendim. İzninizle, bazı görüşlerimi sizinle paylaşmak istiyorum.

*Türkiye 03 Kasım 2002 seçimlerinden beri "muhalefet bunalımı" yaşıyordu. **Çok partili rejimlerde "muhalefet bunalımı değil iktidar bunalımı" olur.** Bizimki tuhaf bir durumdu. Ama ülke buna alışmıştı. Ak Parti, ülkeyi iyi kötü yönetiyordu.*

30 Ocak 2009'daki One Minute olayı ile durum değişmeye başladı. Hükümet, dış politikada duvara tosladı. Kürt Meselesi'nde, Oslo'dan Habur'a, ondan Kürt Silahlı Hareketini ezmeye, ondan çözüm sürecine sıçradı. Siyasi yargılamalarda, uzun tutuklamalar, dalga üzerine dalgalar, güven uyandırmayan yargılamalar ile işi uzattı; suçluların kamu vicdanında mağdur pozisyonuna düşmesine sebep oldu. Topluma kendi yaşam tercihlerini dayatmaya ve kendi anayasasını empoze etmeye girişti vb... Bunlar ağır tökezlemelerdi.

Gezi Parkı olayı ile bu tökezlemeler, "**iktidar bunalımı**"na dönüştü. **Muhalefet bunalımı ile iktidar bunalımını birlikte** yaşamak, çok partili bir rejim için en ağır durumdur. Bu, "**Yönetenler yönetemiyorlar, yönetilenler böyle yönetilmeye razı değiller.**" demektir.

Yazınızda belirttiğiniz gibi, "bu toplumun bireyleri dünyada özgür olmayan, ama özgürlük için mücadele eden insanlar olarak tanımlanıyorlar". Elbette ulus için bu ağır bir tanımlamadır.

Başta kanaat önderleri olmak üzere, toplumun geniş kesimleri, Başbakan'ın ötekileştirici, tepeden bakıcı, elitist-devletçi tavrına karşı seslerini yükselttiler. O güne kadar başbakana verdikleri krediyi geri aldılar. "**Yetti artık be**" dediler.

Bütün toplum gibi, Ak Parti'li olmayan ama Ak Parti'yi oyları ile desteklemiş olan kitleler de, "beklenti ve taleplerine cevap verecek bir oluşum" arayışındalar.

Bu da, "özgürlüğe ve demokrasiye inanan, ülkesine ve ülke insanlarına büyük değer veren, manipülasyona karşı

kişilerin sorumluluğu anlamına gelir” diyorsunuz. Bu arada çok saygın ve değerli bazı kişilerin o arada da lütfedip benim adımı zikrediyorsunuz.

Doğrusu yazınızın yayımlandığı günden beri, yazıda adı geçen kişilerin çoğu ile temas kurdum. Henüz ulaşamadığım insanlara ulaşmaya çalışıyorum.

Yazıda adı geçmeyen pek çok kişi de beni aradı. Zamanımın yettiği ölçüde bunlarla görüştüm ve görüşmeye devam edeceğim. Görüşmelerimi herkesi kapsayacak bir anlayışla yürütüyorum ve yürüteceğim.

Dediğiniz gibi, “acele etmemeye ancak hiç de vakit kaybetmemeye” özen gösteriyorum.

Selam ve saygılarımla,

Hüseyin Ergün

huseyinergun1@gmail.com 0533 xxx xx xx

Hüseyin Ergün’e şahsıma gösterdiği güven için teşekkür ediyorum.

Hüseyin Ergün’ün ve böyle bir yolda çaba harcayacak herkesin çok önemli, hatta tarihî bir sorumluluk aldıklarını ve alacaklarını söylemek, kesinlikle mübalağa değildir. Zira bu sorumluluk, kökeni ve inancı ne olursa olsun, bu topraklarda yaşayan insanların özgürlük için yürüyüşü olacaktır. Eğer bu yürüyüş, bu sorumluluğu gösterecek insanların iradi güçlerini ortaya koymaları hâlinde, yarın büyük bir nehre dönüşürse ve bu da, AKP devrinin kapanmasının ötesinde, Türkiye’nin evrensel standartlarda kurulması anlamına gelir.

Zamanımın elverdiği kadar basından yazılan yazıları ve TV programlarındaki tartışmaları izliyorum.

Herkes için söylemiyorum ama, bugüne kadar iki şeyin soru olarak ortaya konmadığını gördüm: **Birincisi, son iki yüzyıl ve tarihin dönüm noktaları olarak, nasıl bir tarihsel süreç yaşıyoruz? İkincisi, son tarihî dönüm noktası olarak, bu süreç nasıl bir Türkiye’yi dile getiriyor?**

Hüseyin Ergün’ün yazdıkları bu nedenle de çok büyük önem taşıyor.

Türkiye’de tektonik bir süreç içinde... Tartışmamız gereken çok şey var.

Devam edeceğiz.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

İki yıl önceki hataya düşülmesin...

Erol Koç 09.07.2013

7 Temmuz 2013 tarihli *Milliyet* gazetesinin Spor sayfasında şu haberi görmüşsünüzdür: "**Tahkim'den gelecek karara göre yabancı sayısında düzenleme yapılacaktır.**"

Konumuz F.Bahçe...

Eğer Tahkim'den olumsuz bir karar çıkarsa, ki bu ihtimal yüksektir; F.Bahçe'nin düşeceği en büyük hata, hedef küçültmek olur.

Neden bu böyle?

Her şeyin fizik yasaları olduğu gibi, bir de psikolojik yasaları vardır. Dolayısıyla her şeyi fizik yasalarına göre düşünür, düzenler ve hareket ederseniz, arzu ettiğiniz sonuçları alamazsınız. **F.Bahçe'nin bir numaralı psikolojik yasası, diğer bir ifadeyle F.Bahçelilerin bir numaralı psikolojik yasası, F.Bahçe'nin diğer takımlardan farklı olduğu ve Türkiye'de bir F.Bahçe, bir de diğer takımların olduğudur.**

Bu psikolojik yasa, sadece F.Bahçeliler için doğru değildir. Diğer takımların taraftarları, yöneticileri, oyuncularını da böyle düşünür ve bu psikolojik yasayı kabullenmişlerdir. Bunu, **Hakan Şükür** bir keresinde şöyle ifade etmişti: "**Türkiye Ligi iki maçtan ibarettir: Biri, F.Bahçe ile kendi sahanızda oynadığınız; diğeri Şükrü Saraçoğlu'nda F.Bahçe ile oynadığınız maç... Bu bütün takımlar için böyledir. G.Saray için de böyledir.**"

Doğru söze ne denir?

Bu nedenle **F.Bahçe, en olumsuzu düşünerek bir strateji çizmeli; ama bu strateji asla ve asla bir küçülme stratejisi olmamalıdır.** Eğer F.Bahçe 3 Temmuz Süreci'nde düştüğü hataya düşer ve elindeki kaliteli oyuncuları kaybederse, Türkiye Ligi'ndeki diğer takımlardan bir farkı kalmayacaktır.

Futbol oynanmış; daha ge da genelleyerek söyleyelim spor yapmış herkes bilir ki, "**psikolojik üstünlük**" sahibi olmak; müsabaka başlarken büyük bir avantajdır. O üstünlüğü müsabaka sırasında sürdürebildiğiniz ve mücadele ettiğiniz oranda da, kazanırsınız.

Örneğin neden G.Saray'ın F.Bahçe maçına çıkarken eli ayağına dolaşıyor?

Sebebi budur.

Neden diğer takımların oyuncuları F.Bahçe maçı haftasında başka bir ruh hâli yaşıyorlar?

Sebebi budur.

Bu nedenle, önümüzdeki dönemde F.Bahçe'nin izleyeceği stratejinin birinci nirengi noktası da budur.

İkincisi: F.Bahçe tüm enerjisini, ister yönetimle birlikte olsun ister yönetim dışı, geleceğine kanallize edebilmeli; bu enerjiler diğerini yıpratma ve kendine pay çıkarmaya dönük olmamalıdır.

Bu noktada, F.Bahçe en başta **Mehmet Ali Aydınlar**'a hak ettiği teşekkürü edebilmeli; bu spor adamına, F.Bahçe'yi o dönemde tüm olumsuzluklara rağmen koruduğu, F.Bahçe'yi bir Jeventus yapmadığı ve bu badireyi en ucuz şekilde atlatmasını sağladığı için, şükran borcunu ödemelidir.

Bu şükran borcu, yapılacak ilk genel kurulda **Aziz Yıldırım** tarafından dile getirilmeli; Mehmet Ali Aydınlar, aynı genel kurulda, o dönemde ne yaptığını ve neye karşı mücadele verdiğini tüm üyelere anlatabilmelidir.

Bu söylediklerimden F.Bahçe'nin şike yaptığı sonucu çıkmaz. "**Şüphesi bile yeterlidir...**" sözüyle alakalı bir şey de değildir bu... Eğer Fransa'da yayımlanan **Expansion** dergisinin, yanılmıyorsa Nisan 2011 nüshası bulunabilir ve oradaki yazı incelenirse, bu yazını bir özeti *Hürriyet* gazetesi tarafından yayınlanmıştır, F.Bahçe'nin Avrupa'da nasıl takip edildiği, bu gelişmenin ve büyümenin nasıl olduğu konusunda merak ve endişelerin kimlere ait olduğu ve kimleri tedirgin ettiği görülecektir.

İşbirlikçilerin yardımı, sürecin sadece F.Bahçe'ye değil, bu ülkeye en sonunda da kendilerine zarar vermesiyle sonuçlanmıştır. Çünkü **aynı bölgede yaşayanlar için, depremin şiddeti aynıdır!**

Aziz Yıldırım'ın talihsizliği, daha sonra ilişkilerini koparmış olsa da geçmişte ilişkileri olduğu kişilerle olan ahbablığıdır.

Futbolu konuşacağımız günler gelecek. Ama futbol, sadece çizgili alanda oynanan bir şey de değildir...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sandık ve demokrasi

Erol Koç 13.07.2013

"Sandık demokrasidir" demek, cehaletlerin en büyüğüdür.

Neden, cehaletlerin en büyüğüdür? Bunu kanıtlayabiliriz. Ancak bu kör cehaletin bir toplumu götürebileceği bir felaket vardır ki, onu açık açık söylememek tarihin kendisine ve bir topluma, bu herhangi bir toplum olabilir , yapılacak en büyük kötülüklerden biri olacaktır.

Bu nedenle önce, **"sandık demokrasidir"** cehaletini konuşalım:

Hipotez 1: Sandık demokrasidir demek, büyük bir cehalettir.

Hipotez 2: Sandık demokrasidir demek ve bu ifadede ısrar edip demokrasiyi sandığa indirgemek, demokrasiyi yok eden bir sonuç üretebilir.

İspat 1: Mantıksal ispattan önce değerlendirilmesi gereken ilk şey, mantıksal çerçeveyi bozan, mantıksal

çerçeveye dâhil edilmesi gereken herhangi bir olgu olup olmadığına bakmaktır.

Olgular: Çok uzağa değil, yakın tarihe bakıldığında bile, diktatörlükle yönetilen birçok toplumda “**sandık olduğu**” ve seçimlerin yapıldığıdır. Örneğin, yakın geçmişte Irak, Suriye, Mısır vb...

Demek ki sadece olgulara bakılarak değerlendirildiğinde bile bu ifadenin yanlış olduğu apaçık görülmektedir.

Şimdi gelelim mantıksal ispata:

Mantıksal ispat: Önce aksiyomlarımızı ifade edelim. Demokrasi üç bileşenden oluşur. Bunlar, sırasıyla, demokratik kültür, toplumun iradesini meclise taşıyan bir seçim süreci (buna sandık da dâhildir) ve nihayet üçüncüsü, demokratik süreci işleten yasalar, kurumlar ve kurallar...

Eğer bu üç bileşenden biri eksikse veya çalışmıyorsa, o ülkede demokrasi eninde sonunda tıkanacaktır.

Bu ne demektir?

Demokratik kültürden başlayalım:

Demokratik kültür, her şeyden önce farklı grupların farklı çıkarları ve dolayısıyla görüşleri olacağı kabulünden hareket ederek, her şeyden önce “**anlamak, müzakere etmek ve uzlaşmak**” demektir. Eğer karşınızdakini kabul etmiyorsanız, onu anlamıyorsanız, müzakere edemiyorsanız ve uzlaşmıyorsanız, ya muhakeme gücünüz yoktur ya da düpedüz karşınızdakini yok etmek isteyen bir ruh hâli içindesiniz demektir. Bu ruh hâli içindeyseniz veya bu şekilde bir muhakeme kapasiteniz yok ise, siz zaten yaşadığımız dönemin değil, gücün hâkim olduğu, gücünün diğerini asıp kestiği, hiç kimseye hesap vermediği bir döneme aitsinizdir; ya da böyle bir dönemi özlüyor ve böyle bir dönemi getirmek istiyorsanız demektir.

Eğer muhakeme kapasitesinden yoksun, yani anlamayı, müzakere etmeyi ve uzlaşmayı beceremiyorsanız, yapacağınız en basit şey, elinize pala alıp kalabalığa dalmak ve önüne gelene sallamak; ya da karşınızdakine gözdağı verip, “**bak biz en az yüzde elliyiz, bir sokağa çıkarsak canınıza okuruz...**” demektir.

İkisi de aynı mantığın sonucudur. Bu ikisi de demokratik kültürün olmama hâlidir.

Ama demokratik kültürün olduğu yerde, farklı farklı kesimler tartışır, birbirini anlamaya çalışır. Müzakere ederler ve bir uzlaşma bulmaya çalışırlar. Seçim, sadece bu dönemde müzakere edeceklerin, meşruiyet kazanması sürecidir.

Ancak seçimler sonrası meşruiyet kazanmış olmak yeterli değildir. Yapacaklarınızın, yaptıklarınızın ama her şeyin, belli kurallar, yasalar çerçevesinde olmuş olması gerekir. Bu süreci düzenleyen hiçbir kurumu atlamamış olmanız gerekir.

Eğer “**...en büyük derdimiz, kuvvetler ayrılığını gidermek ve kuvvetler birliği hâline getirmektir**” dedikten sonra kalkıp kimseye, hiçbir zaman demokrat olduğunuzu ve demokrasiyi istediğinizi söylemeyiniz.

Çünkü samimi değilsiniz, takiyye yapıyorsunuz.

Gücünüz sadece ve sadece sandıktan gelen bir güçse ve demokrasinin diğer ayakları yoksa, o masa eninde sonunda yıkılır.

Spinozavari olduysa da...

Demokrasiyi bu şekilde görmeyen ve değerlendirmeyenlerin, yapacakları en iyi iş, Mısırcılar çarşısında baharatçı dükkânı açmaktır.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'F.Bahçe kompleksi'...

Erol Koç 16.07.2013

Takımların durumlarını değerlendireceğimiz, önümüzdeki sezonda neler yapabileceklerine ilişkin tahminlerimizi yazacağımız yazıları, gelecek haftalarda bu sütunlarda bulacaksınız. Ancak takımların en azından birkaç hazırlık maçını görmeden bu analizleri yapmanın imkânsız olacağını hepimiz biliyoruz.

Tabii bu sütunlarda yer alacak analizlerde, sadece takımların oyun sistemi, nasıl defans yaptıkları, oyunu ne şekilde oynamaya çalıştıkları gibi... konuları tartışmayacağız. Futbolun yanısıra kulübün yönetim şekli, yönetim kurullarındaki problemler, seyirci ve saha problemleri... bir takımın futbol performansını etkileyen unsurlardır.

Bu satırların yazıldığı sıralarda UEFA Tahkim Kurulu'nun ne F.Bahçe için ne de Beşiktaş için kararı belliydi. Doğal olarak bu kararlar, iki takımın gelecek sezona ilişkin stratejilerini belirlemekle kalmayacak, diğer takımların da stratejilerine etki edecektir.

O hâlde biraz daha beklemekte yarar var.

Ancak henüz sezon başlamadan konuşulmasında yarar olan bir konu, **takımlarda oynayacak yabancılar** meselesidir.

Şunu söyleyelim: Yabancılar meselesi futbol gündemini bir süre daha meşgul edebilir. Ancak bu konu, en azından önümüzdeki sezonun sonuna kadar bu şekilde devam eder.

Bu konu ne kadar önemli?

Konuya nasıl baktığınıza bağlı. Her şeyden önce Türkiye'de oynanacak futbolun kalitesi, bir taraftan iç piyasadaki futbolcu fiyatları, diğer taraftan Avrupa'da oynayacak takımların performansı, diğer bir açıdan milli takım, takımların daha önceki yıllarda izledikleri yabancı futbolcu politikası, oynamayacak futbolcuya yapılacak ödemeler, yani kaynak sorunu vb...

Hatırlıyorum, yabancı futbolcu sayısının çok konuşulduğu ve F.Bahçe'nin bugünkü adıyla Şampiyonlar Ligi'nde mücadele ettiği 1995-96 sezonu öncesinde F.Bahçe, hem G.Saray'a hem de Beşiktaş'a gitmiş, bu konunun **"F.Bahçe, G.Saray ya da Beşiktaş meselesi olmadığı"**, dolayısıyla yabancı sayısında ortak politika izlemeyi önermişti. Çünkü mevcut statüye göre F.Bahçe **Kostadinov**'u ligde oynatamıyor ve Avrupa'daki maçlar da oynatabilse bile, futbolcu içeride oynamadığı için **"hazır olamadığından"** verimli olamıyordu.

G.Saray kategorik olarak bu teklifi reddetmişti. Beşiktaş ise, net bir tavır alamamıştı.

F.Bahçe o yıl başarılı futbol oynamış olsa da, gruptan çıkmayı kıl payı kaçırmıştı.

O yıl bu sorun tartışılırken, G.Saray Başkanı **Ünal Aysal**'ın danışmanı **Bülent Tulun** o tarihte kendisine sorulan **"G.Saray, F.Bahçe'nin teklifine neden destek vermedi"** sorusuna ATV ekranından aynen şu cevabı vermişti: **"Çünkü F.Bahçe'nin Avrupa'da başarılı olmasını istemiyoruz..."**

O yılın sonunda G.Saray şampiyon olmuştu. Bu defa aynı taleple gelen G.Saray idi ve G.Saray geçen sene karşı olduğu konu için F.Bahçe'den destek istiyordu.

F.Bahçe'nin ve F.Bahçelilerin bir başka takıma ilişkin bir kompleksleri olmadığı için, F.Bahçe'nin cevabı aynen şu olmuştu:

"Biz geçen sene ne dediysek bugün de öyle düşünüyoruz. Bu konu, F.Bahçe, G.Saray ya da Beşiktaş meselesi değildir. Teklifi destekliyoruz!"

İzleyen yıl G.Saray, F.Bahçe'nin de desteğiyle yabancıların statüsünün değişmesiyle Avrupa'da bu avantajı kullanarak oynamıştı.

6+0+4 konusu aslında bu yıl değil; geçen yıl alınan bir karardır. Bu nedenle bu konuya ilişkin olarak kulüplerin itirazı, Avrupa'ya gidecek takımlar belli olduktan sonra itiraz ediyor olmaları, şaşırtıcıdır ve tutarlı değildir.

Bu konu eğer yeniden bir düzenleme gerektiriyor ise yapılması gereken şey, temel faktörlerin en azından beş veya altı tanesinin masaya yatırıldığı, ligin tam ortasında Avrupa'ya gidecek takımların henüz belli olmadığı bir zamanda, karara bağlanmasıdır.

Tersi, plansızlık ve oportünizm olur.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sandık ve demokrasi (2)

Erol Koç 20.07.2013

"Sandık demokrasidir, demek, cehaletlerin en büyüğüdür" dedik ve bunun böyle olduğunu ispatladık.

En büyük ispat ise şu oldu: **"Hitler de sandık ile geldi; Hitler geldi diye, sandığı mı kaldıralım?"**

Bu cümle her şeyi ele veriyor.

Nasıl?

Geçen haftaki yazıdan sonra, okuyucularımızdan **Zeynep Çilingir** soruyor: *"Erol Bey, sandık ve demokrasi ilişkisini gerçekten çok güzel açıklamışsınız. Ancak bir soruya çok net yanıt vermenizi rica ediyorum: Batılı ülkelerde neden darbe olmuyor ya da sözkonusu olmuyor da, bu Türkiye, Mısır gibi ülkelerde sözkonusu oluyor?"*

Şimdi söyleyeceğim cümleyi ne *Gırgır*'dan ne *Leman*'dan aldım. Tam tersine bu gibi dergiler bana ait aşağıdaki cümleyi, demokrasi cahillerini ti'ye almak için kullanabilirler:

"Batılı ülkelerde darbe, darbe yasak olduğu için olmuyor, değil..."

Yukarıdaki cümleyi bir kez daha okuyabilirsiniz. Eğer bu cümle sizi güldürüyorsa çok sevindirici bir durumla karşı karşıyayız. Eğer gülmekten vazgeçip, içiniz burkulmaya başladı ise, acı bir durum olsa bile bu, artık gerçekten konu üzerinde muhakeme yürütür hâle geldik demektir.

Eğer bu sorunun cevabı üzerinde yaptığımız muhakeme bizi, sandığın ötesine götürmeye başlamışsa, artık demokrasi konusunda cehalet noktasının ötesine geçtik demektir. Bu da bizim, üçüncü hipotezimizi formüle etmemizi sağlar:

Hipotez 3: Sandık sonucu ne olursa olsun, demokrasi kültürü ve demokratik kurumların olduğu bir toplumda her tıkanma, kendi içinde çözüm üretebilirken ve sistem her koşulda buna imkân verirken; demokrasinin sadece sandığa dayandığı ve demokrasinin sadece sandık olarak algılandığı ülkelerde sistem çözüm üretemez ve tıkanır. Bu nedenle sandık diyen zihniyet, bizzat demokrasinin tıkanmasının ve dolayısıyla, darbenin sebebi olur.

İspat 1: Sandık diyenler her şeyi sayısal çerçevede değerlendiriyor ve her şeyi rakam olarak gördüğü, yani **mutlak olarak** değerlendirdiği için, hiçbir şekilde, anlamak, muhakeme etmek ve uzlaşmak sürecini algılayamıyor. Diğer bir ifadeyle, kafa her noktada antidemokratik çalışıyor. Her şeyi, bir kesimin diğer bir kesime üstünlüğü, çoğunluğun azınlığa veya azınlığın çoğunluğa hükmetmesi olarak değerlendiriyor. Onun kafasından asla ve asla, birlikte yaşamak, çözüm bulmak geçmiyor.

İspat 2: Batılı ülkelerde yanlışlar sözkonusu olduğunda, ki zaman zaman oluyor, kurumlar eninde sonunda denetim mekanizmaları ve kurumların işbirliği, yetki ve sorumlulukları çerçevesinde, süreç sorunlu ise, aynen bir filtre gibi, sorunu süzgecin üzerinde tutuyor ve görülmesini sağlıyor.

İspatların sonucu: Ancak, bu kapasite ve bilgiden yoksun olma hâline, algı zayıflığını ve muhakeme gücündeki eksikliği de eklediğinizde, bu zihniyetin kafasında beliren çözüm, **iktidara ve güce her şeyiyle hâkim olmak şeklinde beliriyor**. Bir kez daha söyleyelim: Böyle bir zihniyetin içinde, anlamak, muhakeme etmek, çözüm bulmak ve uzlaşmak yoktur. Zaten tam da bu nedenle, kuvvetler ayrılığına karşı çıkıyor, onun yerine kuvvetler birliğini istiyor.

Sonuçta her şey bu zihniyette, "ya onlar, ya ben (bizimkiler)..." şeklinde formüle edilen, bir anlayışa

dönüşüyor.

Bugün olan, budur. Gezi de budur, kürtaj sorunu da budur; imanlı gençlik isteği de budur, 4+4+4 mücadelesi de budur, okullara koyulan seçmeli derslerin arkasındaki mantık da... budur.

Bu zihniyet, zerre kadar özgürlük istemez. Bu zihniyet insanın özgür olanını değil, özgür düşünenini değil; boyun eğenini, kabul edenini, kendisine ne diyorsa onu yapanını ister. Hatta bu zihniyet, özgürlüğü tüm kötülüklerin müsebbibi olarak görmektedir.

Daha korkuncu: Anayasa meselesi de, 48 madde konusundaki ısrar da budur.

Kısaca bu zihniyeti iki cümleyle tanımlayalım:

Lümpen sandık...

Cingöz anayasa...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CAS kararı, FB-GS rekabetini etkileyecek mi...

Erol Koç 23.07.2013

Etkileyecek; hem de zannedildiğinden çok daha fazla oranda. Bunun nedeni sadece, 3 Temmuz süreci değil. **3 temmuzda başlayan süreç aslında bitmedi** ve zannedilmesin ki, 31 Ağustos 2013 tarihinde sona erecek.

Dışsal faktörün etkisi ve yeni oluşumlar, içeride gerekli uyum süreçleri tamamlanmadan sona ermez. Üstelik bu içsel süreçler aynı zamanda birden fazla içsel süreci içeriyor ve onlar da birbirini etkiliyorsa...

Açıkça söyleyelim: F.Bahçe'nin önünde iki yol var. Zaten Asliye Mahkemesi'nin kararı Genel Kurul gerektiriyor. CAS kararı da, aleyhine sonuçlanırsa, yönetim zorunlu olarak Genel Kurul'a gitmek durumunda. Ve yönetim değişecek. Yok, CAS kararı F.Bahçe'nin lehine olursa, F.Bahçe yönetimi Genel Kurul'da değişmeyecek ve devam edecek.

F.Bahçe, 3 Temmuz sürecinden beri de ilk defa, savunma hâlini terk edecek. Zannediyorum, çok kızdıkları G.Saray camiasına karşı da geçmişteki gibi hoşgörülü davranmayacaklar ve G.Saray'ın sürekli açığını arayacaklar. Buldukları her fırsatta da, G.Saray'ı hırpalayacaklar.

Kaldı ki kamuoyunda da G.Saray aleyhine bir kanaat oluştu. G.Saray'ın eski yöneticisi **Semih Haznedaroğlu**'nun G.Saray'ın F.Bahçe karşısında yanlış yaptığını söylemesi, bu kanaatin ne derece kamuoyu tarafından paylaşıldığının diğer bir göstergesi...

Gelelim G.Saray'ın iç sürecine...

Zannedildiğini aksine **Ünal Aysal** ekibi, bir öncekine göre son derece zayıf bir ekip. Nedeni herhangi bir tabanın olmaması ve esas itibarıyla "**teknokrat**" karakterde bir ekip olmaları. Bu yönetim ne liselilere dayanıyor; ne de alaylılara.. İki kesim de yönetimde yer almıyor ve yönetimin tökezlemesini bekliyorlar.

İlk fırsatta onlar da yüklenecek.

Hangi durumlarda bu sözkonusu olabilir?

Birincisi, **borçlar ve SPK ile ilgili problemler**. Bu konunun UEFA'ya kadar uzanabileceği ve UEFA'nın G.Saray'ı mercek altına alacağı ileri sürülüyor. Böyle bir şey olursa, iki taraf da Ünal Aysal ekibine yüklenecek. Zaten F.Bahçe'nin sürekli olarak G.Saray'ın vergi borçlarına dikkat çekmesi, G.Saray'ın bu konuda çok problemli olmasına dayanıyor.

İkincisi, **ligde alınacak başarısız sonuçlar**. Bu olabilir mi? En azından ligin 23-25'inci haftasına kadar bu ihtimal, çok zor. Ancak bu başarısızlığı tetikleyecek başka bir ihtimal var ki, o ihtimal aslında, yönetimin ve G.Saray'ın geleceğini belirleyen bir faktör olacaktır: **Fatih Terim** ile **Bülent Tulun** arasındaki ilişki...

Herkes biliyor ki, liseliler Fatih Terim'i sevmezler. Bülent Tulun, ilk fırsatta Fatih Terim'in işine müdahale edecek ve Fatih Terim'i canından bezdirmeye çalışacaktır. Zira Bülent Tulun'un gönlündeki teknik adam **Gerets**'tir. Bu çekişme sona ermemiştir ve **ligin herhangi bir haftasında Fatih Terim'in istifa haberi ajanslara düşerse, kimse şaşırmasın**.

Bu bölük pörçük hâl, hem yönetimin ve hem de takımın performansına yansıtacaktır.

3 Temmuz sürecinde F.Bahçe gelebileceği en alt noktaya gelmiştir. Bundan daha fazla zarar görmesi beklenemez. En fazla birkaç yıl, Avrupa kupalarına katılamayacaktır. Ancak bu dönemi şampiyonluklarla geçirebilirse, F.Bahçe bu süreçten güçlenerek de çıkabilir.

Diyeceksiniz ki, takımların oynadığı ve oynayacağı futbolun bu konuda hiç mi etkisi yok. Olmaz olur mu, tabii ki etkili olacaktır. Zaten takımların değerlendirmelerini yapacağız. Şu âna kadar gözlemlerimiz çerçevesinde gelecek sezona ilişkin görüşlerimiz oluşmuş durumda. Ancak F.Bahçe'nin ciddi bir rakiple oynamasını bekliyorum. G.Saray'ı Malaga karşısında gördüm. Ancak F.Bahçe için aynı şeyi, PSV maçı geçmeden söylemek mümkün değil.

Gelecek yazılarımız muhtemelen bu değerlendirmeler üzerine olacak...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç eşitlik: Yeni Türkiye'nin harcı

Erol Koç 27.07.2013

Türkiye yeniden bir patinaj sürecine mi girdi; yoksa toplumdaki dönüşüm süreci devam ediyor mu?

Bir patinaj sürecinde olduğumuz söylenemez; ancak bir arayış sürecinde olduğumuz kesin. **"Yeni demokratik Türkiye'yi nasıl oluşturabiliriz"** arayışı, belli bir noktada, **"acaba bu süreç örgütlü bir şekilde mi olsun, yoksa hiyerarşik yapının söz konusu olmadığı, büyük oranda kendiliğinden ve iradi güce dayanan bir hareketten mi ibaret olsun"** sorusu çerçevesinde devam ediyor.

Olabilecek ve kaçınılması gereken iki politik senaryo var: Birincisi AKP gitsin diye, CHP, MHP... ve benzer kuruluşların biraraya gelmesi; ikincisi, eylemler bir şekilde devam etsin ve işin içine darbe ya da benzeri bir şeyler girsin!

Bu ikisine de, **kesinkes karşı olduğumuzu** herkesin bilmesinde yarar var. Çünkü bu ülkede herşey, her durumda ve her zaman demokratik zeminde cereyan etmeli ve herşey orada olmalı, herşey orada çözülmeli...

Bu, demokrasinin ilkel sandık anlayışının ötesinde, bir şeydir. Böyle bir şeydir ama, bu ütopya filan da değildir...

Türkiye'nin problemi ve bütün bu politik mücadelelerin arkasındaki temel istek, özgürlüktür! Kişisel özgürlüğümüzdür ve özgür toplumun kurulmasıdır. Şöyle formüle edelim: **Özgür toplumun, özgür bireylerinden oluşan; yeni, özgür ve demokratik bir Türkiye!**

İstedığımız budur.

Ya da, başkaları adına konuşmamayım, benim istediğim budur.

Bunun için aşağıdaki üç eşitliğin temel alınması kâfidir:

{{(Türk=Kürt) + (Sünni=Alevi) + (Erkek=Kadın)} = Yeni Demokratik Özgür Türkiye'nin harcı, budur...

Bu eşitliğe hiç tartışmasız, Ermeni, Süryani, Yahudi, Ateist vb... gibi her grubu dâhil edebilirsiniz. Değişmez. Ancak, en çok yukarıdaki sosyal gruplar üzerinde tartışma yürüdüğü için, bu şekilde formüle etmek daha anlaşılır görünüyor.

Bu kesimleri eşit ve özgür kabul ettiğiniz andan itibaren, anayasa formülünüz hâllolur; devlet yapınız da, siyasi partiler yasası da, seçim yasası da vs... Çünkü yapacağınız herşey, bireyin özgürlüğünden hareketle, ki buradaki özgürlük anlayışımızın sorumlu birey üzerine temellenmiş olduğunu bir kez daha hatırlatmakta yarar var , söz konusu neyse, belli kriterler çerçevesinde onları tanımlamak ve formüle etmekten ibaret olur.

Örneğin, siyasi partiler ve seçim yasasındaki sorun, sivil dönemde beş şapkasız; askerî dönemde beş şapkalı dönemi biter.

Eğer toplumda özgürlüğü kabul ediyorsanız, farklılığı da otomatik olarak kabul edersiniz. Bunu kabul ettiğiniz anda, **"seçim barajı"** ifadesinden yüzünüz kızarır... Birçok faktörü dikkate alarak, barajı en azından yüzde 5'e çekersiniz.

Milletvekili topluma hesap verebilmelidir. Milletvekili profili nasıl olmalıdır diye düşündüğümüzde, elbette referanslarımız, **"seçkin bir tutum"** olamaz. Ama hiçbir bakan da bakan olmak için, **"bak bakalım, yeterince**

kalabalık var mı; gelirken de söyle, çay getirsinler..." çapına dayalı bir kariyerle, bakanlık yapıyor olmamalıdır.

Lümpenler kifayetsizdir. Bu herkesin malûmu. Herkes biliyor ki, canlı hiçbir programa çıkıp bir tartışma yapamaz. Acaba siyasi heyet içinde yer alan kaç kişi, eline konuşma metni verilmeden bir mesele üzerinde 30 dakika konuşacak, kapasiteye sahiptir?

İşte o zaman böyle bir ülkede, Uludere sözkonusu olduğunda, "**kim yaptı**" diye soran yazara ceza gelir; yapan ve emri veren ise, rahatça yürüyen ve eli öpülen biri olur.

Bu utanç verici bir durumdur.

Çünkü tüm bunların altında, kendini Sünni ve Türk diye adlandıran bir kesimin herkese zulmü var. Bu zulüm düne kadar, şapkalı ve şapkasızlar arasında rotasyona tâbiydi.

Ama bu ülkenin insanları hiçbir zaman özgür olmadı.

Geçmişimiz, sadece acılardan ve gözyaşından ibarettir.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe bu sene ne yapar

Erol Koç 30.07.2013

Her şeyden önce birkaç tesbit yapalım:

1) Aykut Kocaman’ın gidişiyle, F.Bahçeli futbolcular prangalarından, F.Bahçe seyircisi, Kocaman’ın "**pasa dayalı futbol**" dediği, aslında '**yalancı pas**’tan ibaret, çakılı, saçma sapan futboldan kurtuldular.

2) F.Bahçe Türkiye’nin en iyi, Avrupa’nın sayılı kadrolarından birine sahiptir.

3) F.Bahçe taraftarı artık koşuya değil, hıza dayalı futbol izleyecek ve muhtemelen de bu futboldan zevk alacak.

Bu satırların yazarı, ilk gününden itibaren Aykut Kocaman’ın F.Bahçe’nin teknik direktör olmasına karşıydı. Beyefendiliğine hiçbir söz söylenemeyecek Aykut Kocaman’ın başarısız olduğunun iki net kanıtı vardır: 100

milyon dolarlık transfer harcamalarına karşılık, şampiyonluk mücadelesinde rakibinden iki senede toplam 19 puan fark yemiş olmak!

Gönlümdeki adam, **Lucescu** idi. Eğer Lucescu gelseydi, F.Bahçe en geç üç yıl içinde Şampiyonlar Ligi kupasını müzesine getirebilirdi. Ama **Ersun Yanal** geldi, bize ve tüm F.Bahçe seyircisine düşen şey, Ersun Yanal'ı sonuna kadar desteklemektir.

F.Bahçe hazır mı? Hayır.

F.Bahçe, istenen futbolu oynuyor mu? Hayır.

F.Bahçe başarılı olabilir mi? Evet.

Ancak söyleyelim: F.Bahçe'nin her şeyden önce bir defans sorunu var ve defans uyumlu değil.

Şimdi bir öneri:

F.Bahçe'de Alves'in birlikte oynayacağı diğer stoper, Mehmet Topal'dır. Eğer F.Bahçe Mehmet Topal'ı stopere çekerse, Mehmet Topal futbolu bırakana kadar, hem F.Bahçe'nin hem de Milli Takım'ın değişmez stoperi olur. Çünkü Mehmet Topal, **Yobo**'nun tersine bire birde geri kaçan, kolay çalım yiyen bir adam değildir. Tam tersine, topu alan ve karşındakini bozan adamdır. Hem yakın hem de uzak mesafede rakibe üstünlük sağlayan, fizik ve teknik kapasiteye sahiptir. İki ayağını da kullanabildiği için, ister sol, ister sağ stoper oynatabilirsiniz. Topu da oyuna sokabilen biri olduğu için, F.Bahçe oyunu geriden her zaman Alves'le başlatması gerekmez.

Bu da rakibe, taktik üstünlük demektir.

F.Bahçe'de gönderilmesi gereken iki yabancı futbolcunun birisi Stoch, diğeri Yobo'dur. Krasıç kuvvetlenirse, özellikle deplasmanlarda ve çok dengeli futbol oynayan takımlar karşısında, büyük bir kozdur. Krasıç takımda tutulmalıdır.

F.Bahçe bu yıl hızlı futbol oynayacaktır. Hızlı futbolu, hızlı düşünen ve aynı zamanda hızlı olma yeteneğine sahip futbolcularla oynayabilirsiniz. Örneğin böyle bir futbolu **Selçuk**'la, **Bekir**'le oynayamazsınız. **Ancak Emre'nin, Alper'in forvet hattının gerisinde oynadığı, Cardozo'nun alınması hâlinde Sow ile Webo'nun sürekli yer değiştirdiği bir format, rakip takımı "hız manyağı" yapabilir.** Böyle bir durumda rakip kapanarak oynayacağı için, geriden gelen ve **'ikiye bir'**i çok iyi yapabilen, araya pas atan, uzaktan da vurabilen diğer futbolculardan oluşacak bir takım, gerçekten seyredilmesi hoş bir takım olur.

Eğer hızlı oynamaktan ve rakibi boğmaktan konuşuyorsanız, acaba F.Bahçe **Zeman** dönemindeki gibi, 4-3-3 oynayabilir mi, sorabilirsiniz. Bu sistemde dışarıdaki iki bek çok önemli olduğundan, eğer iki bek, **Gökhan** ve **Hasan Ali** bu verimi verebilirse, olur. Böyle bir F.Bahçe'yi nefesinizi tutarak seyredersiniz.

Eğer F.Bahçe, bir dönem **Mustafa Denizli**'nin oynatmaya çalıştığı gibi, üstelik çok da yaratıcı olan, 3-4-3 formatını oynamaya çalışırsa, aynı ölçüde zevk veren bir takım olur. Üstelik bu formatta, **Mehmet Topal** konusunda yaptığımız önerinin ne kadar isabetli olduğu çok daha iyi görülecektir.

F.Bahçe ilk maçta Salzburg karşısında, risksiz bir futbol denemelidir. Zira, ne futbolcular hazır, ne de sistem oturmuştur.

Amaç gruplara kalmak, gruplardan çıkmak ve çeyrek final olmalıdır.

Ama tek hedef şampiyonluktur!

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İktidar boşluğu büyüyor...

Erol Koç 03.08.2013

Bu yazıyı okumadan önce sizden, **Murat Belge'nin Taraf** 28 Temmuz 2013'te yayımlanan "**Demokrasi en arkadan gelir**" yazısını, yine aynı tarihte **Defne Koryürek'in "Yarının adını onlar koysun"** yazısını ve **Taner Akçam'ın**, 29 Temmuz 2013'teki "**Gezi Türk 68'idir**" yazılarınızı okumanızı rica ediyorum.

Bu üç yazı, Gezi olaylarından sonra bu köşede anlatılmaya çalışılan temalar hakkında, çok önemli noktaları farklı açılardan bir kez daha ortaya koyuyor. Bu nedenle de, sadece okunması gereken değil, aynı zamanda mutlaka tartışılması da gereken konular.

Neden "**İktidar boşluğu büyüyor...**"?

Gezi olaylarının bize göstermeye çalıştığı şeylerden biri, aslında demokrasinin sadece sandık olmadığı, demokratik hayatın temelde kurum ve süreçlerin beslediği, bu süreçlerle garanti altına alındığı, **kültürel birikime dayalı bir yaşam tarzı** olduğu idi.

Siyasi iktidar o günden beri şaşkın, her şaşkının içine düştüğü ruh hâli sonucu, ne yapacağını bilmez bir hâlde, dediğinde ısrarcı olmaya devam ediyor ve toplumdaki siyasi kamplaşmayı derinleştirdikçe derinleştirmeye çalışıyor.

Bazı yarım akıllılar da, bunu "**Başbakan'ın kendi seçmen kitlesini konsolide etmek için yaptığı ve bunda başarı sağladığı**" şekline yorumluyorlar.

Bu şekilde bir analiz ve sonuç çıkarmak neden yanlış? Çok basit bir nedeni var: Birincisi, bu akıl yürütme, zımni olarak AKP'ye oy vermiş yüzde 50'nin homojen bir kitle olduğunu varsayıyor.

Bunu akıldan çıkarmamak lazım.

Eğer bu böyleyse, o zaman sor soruyu kendine: Böyle bir konsolidasyon işlemine herkes aynı tepkiyi verir mi?

Varsayım yanlışsa, çıkarılan sonuç da yanlış oluyor.

Diyelim ki yukarıdaki birinci varsayım doğru. Ama dikkate alınması gereken başka bir nokta daha var: Kitlelerin sürekli olarak statik olacağı ve bu şekilde kalacağı varsayımı.

Böyle bir şey, zaman içinde toplumun statik kalacağı, nasıl düşünülebilir?

Eğer, birilerine yaranmak için konuşursanız; yukarıdaki iki varsayımı da yapabilirsiniz. Yok eğer böyle bir saikle hareket etmiyorsanız, o hâlde bilginiz 'sığ'dır.

Üçüncüsü ve en önemlisi, **insanlar ve daha uzun vadede de toplumlar, öğrenen varlıklardır**. İnsanlar ve toplumlar, öğrendikçe ve özellikle de tecrübeleri arttıkça, "**daha iyiye**" yönelirler. Bu süreç zaman zaman kesintiye uğrasa da, uzun vadede asla geriye dönmez. Herkesin anlaması için net bir örnek: 1950'de yaşamış olan "**açık oy, gizli sayım**"ı bugün teklif dahi edemezsiniz.

Şimdi yazının giriş bölümünde sözünü ettiğim yazıları bir kez daha okumanızı rica ediyorum.

O yazılarda anlatılan budur. İnsan ve toplumların sürekli değişim ve gelişim içinde olduğu ve demokrasinin, aslında bir kültürel birikim meselesi olduğu, "**hop sandık geldi, demokrasi de geldi..**" diye demokrasinin olamayacağı, ilahi otoritelere, yani dine dayalı kabullerin insan hayatını mahvedebileceği... anlatılıyor.

Çözüm ne peki?

İnsan aklına dayalı, şartsız bir şekilde insanı bir diğeriyle eşit gören, yaşadığımız hayatı ve çevreyi ancak bizim değer verebileceğimiz şekilde oluşturan ve koruyan, birlikte yaşamaya dayalı, analaşma ve uzlaşma ekseninde yaşanan, bir hayat...

Nokta.

Eğer bunu anlamıyorsanız, kapasiteniz buna elvermiyorsa, sığıltan kurtulamıyorsanız, sandığa takılıp kalmışsanız, bugün toplumda yüzde 30'larda olan yeni arayış dinamiği, yarın yüzde 50'nin üzerine çıkacaktır. Ayrıca, biliniz ki, "**sandık**" dedikçe ve "**yüzde 50**" diye baktıkça, arayışta olanların oranı artacaktır.

Bu arayış belli bir aşamaya geldiğinde de, doğal olarak siz de, yüzde 18'lik, gerçek tabanınız olan milli görüşe hapsolacaksınız.

Yüzde 50 fikri; sizin düştüğünüz büyük bir çukurdur.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

...Ve diğer takımlar

Erol Koç 06.08.2013

Geçen hafta F.Bahçe'nin değerlendirmesini yapmış ve F.Bahçe'nin bu yıl en büyük şampiyon adayı olduğunu belirtmiştik.

Bu hafta diğer takımları konuşacağız.

G.Saray: İlkönce olumlu yönlerini ortaya koyalım. Her şeyden önce G.Saray büyük bir kadro tahribatı yaşamadığı için istikrarlı bir görüntü veriyor. Üstelik takımın önde oynamaya çalışması, geçen yıla göre, son derece olumlu. Buna eklenmesi gereken diğer bir faktör, **Snejder**'in gerçek gücüne kavuşmuş olması. Bunlar biraraya geldiğinde, G.Saray, F.Bahçe ile çekişecektir. Üstelik, sanki G.Saray lige daha hazırmış gibi bir görüntü veriyor.

Ancak G.Saray'ın büyük handikapları var. Birincisi, geriye dönüş çok yavaş ve defans bloku son derece uyumsuz. Bu problemi çözemezlerse, gruptan çıkamazlar. Topu orta alanının sağında ve solunda iyi kontrol edemediklerinde karşı takıma büyük kontratak imkânı vereceklerdir.

G.Saray'ın en büyük handikabı ise camiasıdır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, **Ünal Aysal**'ın ekibi son derece zayıftır ve camia içinde desteklenmemektedir. Erken kongre sözkonusu olabilir.

Diğer bir faktör ise, **Bülent Tulun** ile **Fatih Terim** arasındaki güç savaşı olacaktır. Bu yıl Bülent Tulun'un, Fatih Terim'i ciddi şekilde hırpalayacağını söyleyebiliriz. Geçen sene **Ali Dürüst** ve **Abdürrahim Albayrak**, Tulun'a karşı Fatih Terim'i korumuşlardı. Fatih Terim bu yıl Bülent Tulun'la bire bir karşı karşıya gelecek.

Fatih Terim'in nasıl bir stres yaşadığını özellikle basın toplantılarında göreceğiz. Jest ve mimiklerdeki artış, "o" harfinde takılıp kalmalar, "o" harfinden "p,c,b..." gibi sessiz kapalı harflere geçerken yaşanan yapısal konuşma zorlukları, takılıp kalmanın süresi... vb., G.Saray'ın bu yılki zenginliğinin, futbolu değil, Fatih Terim'in jest ve mimiklerdeki zenginliği olacağını gösteriyor.

Beşiktaş: Samet Aybaba'nın gidişi büyük bir talihsizlik olmuştur. Zira Aybaba geçen sene, ceza sahası içinde ver-kaçla gole giden bir takımdı ve bunu hiçbir takım başaramamıştı. Ama Aybaba'nın gönderilmesine yol açan faktör, yenen 49 gol oldu. Ama bu yıl sabredilseydi, Aybaba bu sorunu çözerdi.

Yukarıdaki tesbitler, **Biliç**'in iyi teknik adam olmadığı anlamına gelmez. Tam tersine, Biliç iyi bir teknik adamdır ve sabredilirse, Beşiktaş'a son derece yararlı olacaktır. Şu anda Beşiktaş, geçen yılın psikolojisiyle gol yemeden oynamaya çalışan bir takım görüntüsünde, bu da onları "tutuk futbol" oynamaya itiyor. Ama bu geçicidir.

Şampiyonluk şansı, açık söyleyelim: Hiç yok.

Sebebi: Kendi sahasında oynayamayacak olması. Bu faktör Beşiktaş'ın bu yıl en büyük handikabı olacaktır.

Üç büyükleri değerlendirdikten sonra gelelim Anadolu'nun diğer takımlarına...

Bursaspor: Hikmet Karaman'ın Bursaspor'la devam etmesi, önemlidir. Üstelik Bursaspor, yakın geçmişte şampiyonluk tatmış bir takım olduğu için, o özgüveni hâlâ taşıyor. Yani bir kompleksleri yok. Bu yıl son derece çabuk oynadıklarını gördüm. Bursa'nın futbolundan zevk alacağız. Bursa yukarıları zorlayacaktır.

Kasımpaşa: Bu yılın sürpriz takımlarından biri olacaktır. Muhtemelen ilk beş içinde yer alacaktır. Hatta bir dönem liderlik koltuğunda ve hatta liderliğini belli bir süre devam ettirdiğini de görürsek, hiç şaşırmayalım.

Eskişehirspor: Bu yılın seyredilmesi zevk veren takımlarından bir olacaktır. Eskişehir'in geçen yıl ki istikrarlı çizgisini sürdürmesi bekleyebiliriz.

Rizespor: Rıza Çalımbay'ın nasıl bir performans göstereceği, en merak edilen konulardan biri. Zira Çalımbay, kendisini sürekli geliştiren bir teknik adam.

Şimdi de, diğer bir konu: **Sivasspor...**

Carlos nedeniyle bu takım düşerse, kimse şaşırmayın. Carlos büyük oyuncuydu. Ancak teknik direktör olmak başka bir şeydir.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Karakterli adamlara teşekkür...

Erol Koç 10.08.2013

Yukarıda kullandığım **"adamlar"** sözcüğü ile sadece erkekleri değil, kadınları da kastettiğimi herhâlde biliyorsunuz. Ancak bu yazı Türkiye'de yayınlanacağı için, her şeyde olduğu gibi burada da, sadece erkelerden söz edildiği düşünülebilirdi. Bu nedenle de, ne olur ne olmaz diye, kullandığım ifadeye açıklık getirmek istedim.

İnsanların problemlerine duyarlılık göstermek ve bu duyarlılığı dünyanın neresinde olursak olalım ve problem dünyanın neresinde olursa olsun, yapabiliyor olmak, herhâlde bir insanın ulaşabileceği en yüksek niteliklerden birine sahip olmak demektir. Zira tahmin edebileceğiniz üzere yaygın ve belki de aynı ölçüde beklenen davranış şekli, sadece kendinizle ilgili konular ve kendiniz için olan meselelerde insani olmanız, bunun dışındaki her durumda, o anda hangi kriter ve daha geniş anlamda da **"ahlaki ölçü"** uygunsa onu benimsemeniz şeklinde gerçekleşiyor. Sizler sadece yakın geçmişteki olaylar için değil, başka zamanlarda ve başka yerlerdeki olaylar için de aynı duyarlılığı gösterdiniz.

Bu satırların yazarı buna şahittir. Sizin gibi, vicdanı, kafası ve davranışları hürdür ve hayatta en çok da buna dikkat etmiştir.

Yani **siz bensiniz; ben, sizim.**

Bilin ki, sizler yalnız değilsiniz; bizler de yalnız olmadığımızı sizin bildirinizle bir kez daha görmüş olduk.

Dilimiz farklı da olsa, ortak yanımız çok: Kimsenin elini eteğini öpmedik; kimsenin karşısında boynumuzu bükmedik ve kimsenin eteklerinin ucuna boynu bükük oturmadık. Birisi bir şey söylediğinde, hiçbir zaman kafa sallamadık. Doğru olup olmadığını tartıştık ve özellikle de daha iyi anlamak için, soru sorduk.

Hemfikir olduğumuz noktada, hemfikir olduğumuzu belirttik; eğer değilsek onu da söyledik. Neden öyle düşündüğümüzü de ifade ettik.

Ve bunları yaparken, dünyanın neresinde olursa olsun aynı ilkeli tavrı aldık. Ancak özellikle de, güçlü oldukları noktada boyun eğdiren, güçlü birileri yanında boyun eğen, eşitliğe inanmayan, herkesi kendileri gibi yapmak isteyen ve bunun için her yola başvuran, sesini çıkarmayan, ne denirse onu tekrarlayan, merak edip de bir kez olsun soru sormayan, özgür muhakeme nedir bilmeyen, kısaca özgürlük düşmanları... bizlerden hoşlanmayacaktır.

Sizler gibi bu onurlu davranışı gösteren herkese, en bayağı tepkileri gösterebilirler. Bu onlara yakışır ve onlardan zaten başka bir davranış bekliyor olmak da, herhâlde iyi niyetin ötesinde bir şey olur.

Özgürlük düşmanı ve diğerini kendisi gibi yapmak isteyen bir kafadan, anlama yetisi sahibi olmasını beklemek mümkün müdür? Böyle bir kafa demokrat olabilir mi? Böyle bir kafanın tekâmül gösterme ihtimali var mıdır? Her şeyi bir yana bırakalım, böyle bir kafanın taşındığı cisim, ruhsal olarak hoşgörülü olabilir mi?

Evet, herkesin çok iyi bildiği gibi, gencecik insanlar öldü; kimileri gözünü kaybetti ve birçoğu da sakat kaldı. Sadece bu olaylardan bahseden, bir arkadaşına mesaj yazdığı için işini kaybeden insanlar oldu. Hâlâ, yaşanan olayları anlamak yerine bunu **"kazandım- kaybettim"** çerçevesinde değerlendirdiği için, intikam peşinde koşuyor.

Merak etmeyin; **bizlerin karakterindeki insanlar "yarın bunlar olmasın, barış içinde ve birlikte yaşamak için ne yapılması hâlinde insanlar daha iyi yaşayabilirler" sorusunun cevabını vereceklerdir.**

Sizlere teşekkür etmek boynumuzun borcudur. Sahip olduğunuz imkânlar çerçevesinde burada olup bitenlerle hiç ilgilenmeyebildiniz de... Kimin elini öpüp, ne yapıp ve nasıl yapıp paramıza daha fazla para katarız diye düşünebilirdiniz.

Ama öyle yapmadınız.

Bir aydın nasıl davranması gerekiyorsa öyle davrandınız.

Özgürlük için bir bildiri yazmış, imzalamış ve yayınlamışsınız.

Sağ olun.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kalecilerin maçı

Erol Koç 13.08.2013

Süper Kupa finali her şeyden önce, kalecilerin maçı oldu. **Mert** ve **Muslera** öyle bir maç çıkardılar ki, taraflı tarafsız herkesten büyük bir takdir topladılar. Muslera'nın oyunun son dakikalarında, eski deyimle şandel gelen topu parmaklarının ucuyla çıkarması, gerçekten harikaydı.

İki kaleciye de tebriklerimizi iletiyoruz.

Maçın değişik yönlerinin analizini yapmadan önce, genel görüntüsüne bakmak, maçı doğru analiz etmek açısından önemlidir. Bu da teknik adamların maç öncesi neler düşündüklerini göstermek ve düşündüklerinin doğru olup olmadığını, isabetli sonuçlar verip vermediğini görmek açısından hem uygun, hem de gerekli bir yaklaşımdır.

İki teknik adamın da, çıkardıkları onbiri ve oyun planlarını gördükten sonra, rakip takımı doğru analiz ettiğini söyleyebiliriz. **Fatih Terim**, F.Bahçe'nin ileri üçlüsünün süratli olduğunu bildiğinden her şeyden önce oyun planını buna göre çizmiş. Bu nedenledir ki, geri dörtlüsünü son derece dengeli oluşturmaya çalışmış. **Eboue-Semih- Gökhan Zan- Hakan Balta** dizilişinin arkasındaki en büyük neden, oyunu sonuna kadar götürmek ve F.Bahçe'nin hızlı üçlüsüne karşı olabildiğince direnebilmek düşüncesi olduğu görülüyor...

Oyunu kendi sahalarında kabul etmeleri ve ilk yirmi dakikada uzaktan sadece iki şut denemesi olması, F.Bahçe'nin yorulacağı varsayımında bulundukları ispatı... Zaten ilk yarının son on beş, özellikle de son beş dakikasında oyunu karşı sahaya yıkmaya çalışmaları, böyle bir strateji içinde hareket ettiklerinin en büyük kanıtı.

Ayrıca Fatih Terim F.Bahçe'nin en problemli bölgesi olarak sağ tarafını görmüş. **Amrabat** tercihinin nedeni Arsenal maçı değil, bu tesbitten kaynaklanıyor. Zira, sağ veya sol bekiniz problemli ise, yani kolayca pozisyonunu kaybediyor ise, stoperleriniz de, bozulur ve yerini kaybeder.

Kısaca G.Saray cephesinde analiz, hazırlık, strateji ve bu stratejiye uygun kadro, doğru düşünülmüş mü, diye sorarsak...

Cevap: Evet.

GELELİM F.BAHÇE'YE...

Ersun Yanal da doğru olarak, G.Saray'ın en hassas bölgesinin **Selçuk- Melo** olarak görmüş. Eğer bu ikiliye baskı yapılır ve bu ikilinin birincisi, ileri çıkışları engellenirse; ikincisi, ileri uçtaki oyuncularla bağı koparılırsa, G.Saray'ın oyun oynamadığını tesbitini yapmış.

Bu bölgeye F.Bahçeli futbolcular bazen orta sahadan, bazen de ileri üçlünden futbolcuları ile, sistematik şekilde baskı yaptılar. Bu baskı G.Saray'ı ilk otuz dakika bozdu. Biraz durdular, G.Saray, oyunda dengeyi sağladı.

F.Bahçe oyuna hükmetmeye çalıştı ise de, oyun sistemi henüz oturmuş değil. Her şeyden önce oynamaya çalıştıkları hızlı oyun iki şeyi gerektirir: İlk olarak, belirlenmiş ve neredeyse ezberlenmiş, top alış-verişleri... İkincisi ise, bu alış-veriş sırasında, kimin ne yapacağı... Yani topu sağdan alacağım önümdekine vereceğim; ondan tekrar geri alacağım ve sağımdan ileri çıkan adamın önüne atacağım. Bu örneğin ezberlenmesi ve gerçekleştirilmesi, gereken oyun şemalarından biridir.

Bunu çalışırsınız da çalışırsınız, uygulama otomatik hâle gelene kadar...

Ama yetmez. Yapılması gereken diğer iş, sağından çıkacak adamın süratini bilebilmeniz ve topu önüne onun ceza sahasına yaklaşırken orta yapabilecek şekilde gönderebilmeniz gerekir. Bu, yani o topun gönderilmesi eğer sağdan çıkan oyuncu **Kuyt** ise, farklıdır; **Mehmet Topuz** için farklıdır, **Gökhan Gönül** için farklıdır.

F.Bahçe'de oturmamış olan noktalardan biri de budur.

Bu ne zaman hallolur? Herhalde bu sorunun çözümü eylülün sonunu bulur. Ama verimlilik eğrisi, eylülünden itibaren yükselmeye başlayacaktır. Bu da kadronun oturması, kondisyon probleminin çözülmesi anlamına gelir.

Sonuçta oyun olarak tatmin olmasa da, iki takım için de iyi bir maç oldu. Özellikle de Arsenal maçları öncesi F.Bahçe için...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye'de siyaset 'yatalak' oldu...

Erol Koç 17.08.2013

İktidarın Türkiye'deki siyaset yapma yolunu Mısır üzerinden çizmeye çalışması, **bu ülkede siyasetin yatalak hâle geldiğinin** en büyük kanıtlarından biridir.

Neden?

Birincisi bu yaklaşımda, iktidarın hemen hemen her yaklaşımında olduğu gibi, sığ bir bakış vardır. Bu sığ bakışın en önemli özelliği her konuyu, evrensel normlarından ve kriterlerinden arındırıp, kavramların içini boşaltarak birkaç olaya indirgemeye çalışması ve yaklaşımları kavramlar çerçevesinde muhakemelerden çok, bir taraf olmaya mecbur bırakarak konuşmak istemesidir.

Daha somut bir ifade ile: Eğer Mısır karşısında tutum almıyorsanız ve Mısır'daki darbeye onların karşı çıktığı gibi çıkmıyorsanız; siz demokrat değilseniz.

İşin tuhafı şudur ki, bu çerçeveyi olduğu gibi kabul ettiğiniz anda, demokrasi, özgürlük ve insan hakları gibi konular bir anda **anlam tenzilatına** uğrayabilir ve tenzilat sırasında, iktidar bu kavramları nasıl istiyor ise, öyle

tanımlar hâle gelirsiniz. Bu noktada, örneğin Gezi olaylarına karışanları vatan haini olarak nitelemek mümkündür; buna karşılık iktidarı ise, yeryüzünün en demokratik yönetimi olarak göstermek, hiç de zor değildir.

Aslında iktidarın Mısır olayları karşısında, bu kadar ısrarcı olması onun anti-demokrat yaklaşımını bir kere daha ispatlıyor. Çünkü Mısır olaylarını, bırakın demokrasi vb... kavramlarla tartışmak; demokrasinin hangi köşesinde yer alırsanız alın **"vahşettir!"** demeniz gerekir. Zaten bunu söyleyemiyorsanız, konuşulacak bir şey yoktur.

Şimdi burada durup şöyle bir sonuç çıkarmak mı gerekiyor acaba: **"Benim Taksim'deki vahşetim daha kabul edilebilir bir vahşettir; Mısır'daki ise, kabul edilemez bir vahşettir!"**

İktidarın, Mısır konusundaki bu kadar ısrarının arkasındaki neden budur. Bunu açıkça ifade edemiyorlar; ama kafalarından geçen budur.

Böyle olup olmadığını bilebilir miyiz?

Bilebiliriz. Nasıl mı? Sadece birkaç soru sorarak...

O zaman soralım: Neden **Mehmet Ali Alabora**, jandarma korumasında yaşamak zorunda? Sadece **facebook** üzerinden arkadaşına mesaj yazan gençler, amirlerinin ispiyonlaması sonucu işlerinden (kamu sektöründe) neden işten atılmışlardır? Bunların sayılarının 300'den fazla olduğu doğru mudur? Böyle kişilerin işten atılması talimatı Ankara'da bizzat en yukarıdan yazılan bir genelge ile, kamu sektörü yöneticilerine iletilmiş midir? Neden **facebook** ve **twitter**'dan işbirliği yapılması isteniyor? Gençleri acımasızca coplayan polisler, hangi mantık sonucu Çanakkale gazileri kadar, kahraman olarak nitelenebiliyor? Gezi olaylarına destek veren sinema ve tiyatro sanatçıları birden bire neden esrarkeş ilan edilmiştir?

Şimdi siz de kendi sorularınız sorun. Eğer beş sorudan az soru soruyorsanız, bilin ki, iktidarın otoriter yönetiminin ve anti-demokrat yüzünün farkında değilsiniz, demektir.

İktidarın Mısır konusundaki bu ısrarı, Gezi olayları sırasından kaybettiği itibarını geri kazanmaya çalışma çabasıdır. Ama zannedilmesin ki bu, toplumun tartışan, belli ölçülerde entelektüel kesimine yönelik bir politikadır. Hayır, bu çaba daha ziyade toplumun en geniş kesimlerine yönelik bir politikanın ürünüdür. Çünkü toplumun bu kesimleri belli bir süreden beri, AKP iktidarının artık sonunun gelip gelmediğini ve bu iktidarın Türkiye'ye verecek bir şeyinin olup olmadığını sorguluyor.

Görünen odur ki, AKP'ye oy veren ama AKP'li olmayan yüzde 32'lik bir kesim ciddi bir arayış içerisinde. Bu sessizlik, bu dönemde herhangi bir hazırlık, herhangi bir görüşme yapılmadığı anlamına gelmez.

Siyaset, eylül, özellikle de ekimden itibaren büyük bir ivme kazanacaktır.

Zaten ülke, siyasetteki bu yatalak hâli ancak böyle bir silkinişle alt edebilir.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maçı futbolcular kaybetmedi...

Erol Koç 20.08.2013

Fenerbahçe ya da bir büyük takımın, son 20 dakikasına 2-0 önde girdiği bir maçı 3-2 kaybetmesi nasıl açıklanabilir?

Eğer bunu anlamak istiyorsanız yapmanız gereken şey şudur: **Konyaspor- F.Bahçe** maçının önce ilk 20 dakikasına bakın; sonra aradaki 50 dakikayı atlayın ve arkasından son 20 dakikaya bakın.

Eğer bunu yaparsanız her şeyi görürsünüz.

İsterseniz bu analizi yapmadan önce, yazının girişindeki soruya cevap verelim. Genel olarak bu sorunun cevapları şunlardır:

1. Kondisyon eksikliği,

2. Stratejiden yoksunluk,

3. Oyuncuların laubaliliği...

Ama bu faktörler, F.Bahçe'nin yenilgisinin temel nedenleri değildir. Niye değildir, sebebi basit: Konya ile F.Bahçe sezona aşağı yukarı aynı zamanda başladılar. Dolayısıyla iki takım arasında kondisyon açısından uçurum farkı olamaz.

Strateji? Evet, F.Bahçe dikkat edilirse tüm maçlara yüksek tempo ile başlıyor, ancak aynı tempoyu (Salzburg ilk maçı hariç) maçın sonlarına taşıyor. Ancak o maçtaki F.Bahçe'li ilk defa biraraya gelmiş dahi olsalar onlara, **"maçı bu skorla bitirin!"** talimatı verseniz, birbirlerini tanımasalar dahi maçı o skorla bitirecek, bilgi, yetenek ve tecrübeye sahiptirler.

Demek ki, tek başına bu da değil.

Birçok TV ve spor oyuncusunun dediği gibi, **"o girdi, bu çıktı; şunun savunma tarafı eksikti, diğerinin kanatta başarılı olması mümkündü..."** gibi açıklamalar da, F.Bahçe'nin yenilgisini açıklayan nedenler olamaz.

İsterseniz, biraz daha düşünelim: Örneğin **Daum** zamanında F.Bahçe son 10 dakikaya 2-0 geride girse dahi, herkes F.Bahçe'nin maçı çevirebileceği ümidini korumaz mıydı?

Evet.

Ya da, **Zico** döneminde eğer F.Bahçe maçın beşinci dakikasında 1-0 öne geçtiyse, rakip ister Inter, ister Chelsea olsun, o maçı F.Bahçe maç bitene kadar korur, diye düşünmez miydik?

Yine evet.

Peki, sorun ne?

Sorun şu: **Ersun Yanal**, F.Bahçe'nin büyüklüğünü henüz sindirememiş olduğu için, kısa dönemde bir problem yaşamamak, özellikle de herhangi bir oyuncuyla karşı karşıya gelip yıpranmaktan çekindiği için, "**oyuncu popülizmi yapıyor**" ve bu nedenle, sistem ve prensiplere ağırlık vermek yerine, oyuncuların gönlünü hoş tutmaya çalışıyor.

Bunun sonucu nedir bilir misiniz? Kafa karışıklığı ve taktik, strateji ve oyuncu arasındaki bağlantılarda koordinasyon eksikliği...

Bu durumu, yani koordinasyon sorununu, maç ister futbol ister basketbol, ister tenis ister satranç olsun, maçın başlarında göremezsiniz. Kafanızdaki koordinasyon eksikliği, diğer bir ifadeyle stratejiden yoksunluk ve taktik tutarsızlık maç devam ettikçe ortaya çıkar ve yaptığınız her hamle, ortaya koyduğunuz her çaba, beyhude olur ve saniye saniye maçı kaybetmeye başlarsınız.

Maçlar sadece fizik kondisyonla kazanılmaz. O konuda zaten iyi olmanız gerekir. Ama maç 75. dakikaya geldiğinde, her futbolcunuz hâlâ ne yapması gerektiğini biliyorsa, enerjisini hâlâ en verimli şekilde kullanması gerektiğinin farkındaysa ve en önemlisi skorun yanı sıra, moral üstünlüğü de ele geçirmişse, maçı kesin kazanırsınız.

Tam tersi olursa, kafanızdaki karışıklık sahaya aynen yansır.

Konya-F.Bahçe maçına bu gözle bir bakın. Bunun böyle olduğunu göreceksiniz.

F.Bahçe- Arsenal maçı...

Hiç karşılaştırmayın. Bu maç bir onur savaşıdır, UEFA'ya, CAS'a... aklınıza ne gelirse...

Hepsine karşı...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye'de Müslüman Kardeşler Örgütü var mıdır

Erol Koç 24.08.2013

Türkiye son birkaç yılda çok değişti. Örneğin eskiden **TÜSİAD** bir açıklama yaptığı zaman, ne dendiği, ne demek istendiği... vb. sorular çerçevesinde açıklama tartışılırdı. Ama belli bir zamandan beri işadamlarının bu büyük örgütü, ya fazla sesini çıkarmıyor; ya da çıkarsa da, çok ürkek bir tutum gösteriyor.

Buna karşılık A veya B cemaati konuştuğunda veya basın açıklaması yaptığında, büyük bir merakla açıklama inceleniyor, kesinlikle abartma değil; "**bu açıklama acaba siyasete ne yön verecek?**" diye tahminler ve analizler yapılıyor.

Açıkça söyleyelim, cemaatlerin prestiji artık TÜSİAD ve benzeri sivil toplum kuruluşlarının çok üzerinde...

Uzun bir süreden beri bir sorunun cevabını arıyorum. Mısır'daki gelişmelere ilişkin olarak tahminlerimin ötesinde bir ilgi var. Özellikle de Müslüman Kardeşler Örgütü'nün maruz kaldığı, baskı gördüğü, yaşadığı acılara karşı, yine açık söyleyelim, Türkiye'de yaşanan herhangi bir acıdan daha fazla ilgi duyuluyor ve üzüntü yaşıyor. Örneğin, **Uludere** olayında yaşananlar, göstermelik ziyaretlerin ötesinde, unutulmaya ve unutturulmaya çalışılıyor. **Reyhanlı** unutulmaya yüz tuttu bile... **Gezi**'de yaralanan, gözü çıkan ve ölenler için bırakın üzülmeyi, açıkça **"hak ettiler ve derslerini aldılar"** yorumları yapılıyor...

Bana öyle geliyor ki bir süre sonra aynen cemaatlerde olduğu gibi, Müslüman Kardeşler'in değerlendirmeleriyle yatıp kalkmaya başlayacağız.

Aslında bilmediğimden soruyorum ve Meclis'te bir araştırma komisyonu kurulması çağrısı yapıyorum. Türkiye'de Müslüman Kardeşler Örgütü diye bir örgüt var mıdır? Ya da, bu kuruluşun Türkiye'de yerel örgütlenmesi sözkonusu mudur?

Bu çağrıya ve dolayısıyla bir komisyon kurulmasına Meclis'te yer alan hiçbir partinin **"Olmaz!"** demeyeceğini varsayıyorum.

Eğer bu sorunun cevabı **"Türkiye'de böyle bir örgüt yoktur"** yani **"Hayır"** ise, neden Mısır'da olanlara gösterilen hassasiyet, Türkiye'nin kendi yurttaşlarının yaşadığı acılar için gösterilmiyor, diye soruyorum.

Ve ekliyorum:

Ayrıca Gezi olaylarında Mısır'daki Mursi yönetiminin iktidarın en büyük destekçisi olması tesadüf müdür?

Aynı şekilde, Mısır'daki darbeye karşı devletin çok açıktan cephe alması ve Mursi'yi kurtarmak için her şeyi yapması, aynı şekilde bir tesadüf müdür?

Eğer Türkiye'de böyle bir örgüt varsa, tanınmış üyeleri kimlerdir ve nerelerde görev yapmaktadırlar?

Türkiye'deki Müslüman Kardeşler'in üyeleri, kravat takarlar mı?

Demokrasinin tüm bileşenlerini kabul eden bir demokrasi anlayışına mı sahiptirler; yoksa demokrasiyi **"sandık"** ya da **"bir araçtan"** ibaret mi görürler?

Mursi **"Kahrolsun demokrasi!"** demişti. Türkiye'de de aynı yaklaşım sözkonusu mudur?

Kadınlar konusundaki düşünceleri nedir? Kadınları birer insan olarak mı görürler; yoksa önce insanlığın problemini çözelim, sonra kadınların ve diğer yaratıkların problemlerini çözeriz, diye mi düşünürler?

Türkiye'deki Müslüman Kardeşler'in AB'ye bakışları nasıldır?

Onlara göre, Batılılar ahlaksız, sahtekâr... zalim kişiler midir?

Mısır'da, Türkiye'de ve başka bir Müslüman ülkede sosyal olaylar patlak verdiğinde, işin ucunda mutlaka yabancı parmağı olduğu görüşünde midirler?

Öğrenmek istiyorum.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarih...

Erol Koç 27.08.2013

Geçen yıl eylül başlarında **Aykut Kocaman'a "Nedir bu F.Bahçe'nin hâli"** diye sorulduğunda, Kocaman bir buçuk aylık bir süre istemiş ve ekim ortasından itibaren F.Bahçe'nin iyi bir takım olacağını iddia etmişti.

O Aykut Kocaman ki, üç yıldır takımın başındaydı.

O Aykut Kocaman ki, üç yıl içinde F.Bahçe'ye maliyeti 90 milyon doları bulan transfer yaptırmıştı.

İlk yarı bittiğinde F.Bahçe sadece 28 puan toplamış ve ezeli rakibinden yedi puan geriye düşmüştü. Aykut Kocaman istifasını vermiş ve F.Bahçe'de yeni teknik direktörün kim olacağı konuşulmaya başlanmıştı.

Tüm F.Bahçelilere söylüyorum:

Aykut Kocaman'a gösterdiğiniz sabrın yüzde 50'sini **Ersun Yanal'a** da gösterin ve ilk yarı bitmeden herhangi olumsuz bir şey konuşmayın.

F.Bahçe hazır değil; ancak bu yılın tek hedefi şampiyonluk olduğundan, F.Bahçe'nin önünde yeterli süre var.

Eğer F.Bahçe ilk yarı sonunda, derbileri içeride oynayacak olmasından dolayı, 40 ve üstünde puan toplayamazsa, endişelenmekte haklısınız.

Sorun nerede?

Birincisi F.Bahçe henüz daha sert bir takım olamadı. Olamadığının en büyük göstergesi rakip, Konya, G.Saray, Eskişehir veya Arsenal, kim olursa olsun, ceza sahasına rahatlıkla girebiliyor. Bu da orta sahanın iyi çalışmadığını gösteriyor.

Yanal ve Kartal, bunun çözümünü bulacaklar.

İkincisi F.Bahçe atağa kalktığında, defans ön bloku ile forvet arasında 30-40 metreye kadar varan bir boşluk olduğunu görüyorsunuz. Bu takımın ileride çoğalamaması, rakip takımın defansına baskı yapılamaması ve top kaptırıldığında tehlikeli atak yemesi anlamına gelir.

Bu şekilde de bir maçı kazanmanız çok zordur; neredeyse imkânsızdır. Ya da kalecinizin hep gününde olması gerekir ve sürekli penaltı kurtarmasını gerektirir!

Erol Koç 31.08.2013

Dünya sistemi sözkonusu olduğunda, 1994 yılından beri yurtdışında ve yurtiçinde yaptığım tüm konuşmalarda, verdiğim konferanslarda iki noktayı özellikle vurguluyorum:

1- Avrupa'nın güvenliği için, Türkiye vazgeçilmezdir.

2- Batı'nın güvenliği için, Rusya belirleyici ülkedir.

Dünya sistemi hiçbir şekilde kaos üzerine kurulu, herkesin kendi bildiğini okuduğu, isteyen istediği hayali kurup, istediğini yapabileceğini zannettiği bir arena değildir. Uluslararası düzen, kendi iç mantığı olan, tarihsel süreç içinde mutlaka bir veya birkaç ülkenin (imparatorluk vs...) hegemonyasında varlığını sürdüren bir düzendir.

Güç ilişkileri değiştiğinde, bu düzen yeni biçimini almaktadır.

Bu biçim ilkönce diplomasi, zorlamalar yoluyla gerçekleşmekte; eğer yeni biçim güç ilişkilerini tam empoze edemiyorsa, savaş kaçınılmaz olmaktadır. Eğer gücünüz varsa, **Fransa Kralı François**'ya **"...ben ki yedi düvelin padişahı, Süleyman olarak derim ki, Almanya Kralı aranızdaki meseleyi... şöyle çözün"** diyebilirsiniz. Çünkü bunu söylemek için **Sultan Süleyman** gücünde olmanız gerekir.

Değilseniz, denileni yapmak zorundasınız.

Dünyada, kendi iç dinamikleri yetersiz hiçbir ülke, dediğini yapamaz; eninde sonunda denileni yapmak zorundadır.

İç dinamikleri istediğini yapmalarını sağlayan ülkeler hangileridir? Başta **ABD** olmak üzere, **İngiltere, Almanya, Fransa, İspanya, İtalya** gibi batı ülkeleridir. Orta Avrupa'da **Rusya**, doğuda ise, **Çin** ve belli ölçüde **Japonya**'dır.

Rusya ve Çin'in siyasi yapıları batıdakilerden farklıdır; ama esas neden, bu ülkelerin İkinci Dünya Savaşı'nda üstlendikleri rol ve bugünkü silahlı güçleridir

Tabii bu ülkelerin kendi aralarında da bir hiyerarşi var.

Bu bizi bir gerçeğe daha yaklaştırır: Batıda politikaları **ABD** ve **İngiltere** çizer. İngiltere'nin istemediği hiçbir şey, hâlâ, bu dünyada olmaz.

Aynı şekilde, **Rusya**'nın istemeyeceği hiçbir şeyin olmayacağı gibi...

Bu söylediklerimi uluslararası politikalarla ilgilenen herkes bilir. Hatta ayrıntıda daha başka şeyler de söyleyebiliriz. Örneğin, bir sorun çıktığı zaman İngiltere'nin nasıl bir yol izleyeceği, politikalarını hangi faktörleri dikkate alarak oluşturacağı veya Fransa'nın aynı soruna nasıl yaklaşacağı ve ilk konuşacağı ülkenin hangi ülke olacağı...

Sorun şudur: Türkiye dış politikalarına dünyadaki yüzlerce ülke gibi, kendisi yön verebilen bir ülke değildir. Çünkü Batılı kriterlerde demokratik bir ülke değil.

Böyle bir ülke, bölgesinde politika üreten değil, kendisine ancak, telefonla bilgi verilen bir ülke olur.

Üstelik bu dönemde Türkiye'yi, herhangi bir itibarı ve güvenilirliği olmayan, Batı'dan uzaklaşan, yönetimi zayıf kadrolardan oluşan, evrensel değerleri reddeden ve üstelik kendi halkına karşı acımazsa şiddet uygulayan bir ülke olarak görüyorlar.

Bu gözlem ve konuşmalara son bir ayda bizzat şahit oldum.

Avrupa'da birlikte politika yaptığım (yabancı) arkadaşlarım, eskiden Türkiye denince dikkat kesilirlerdi. Şimdi artık öyle değil...

Mısır ve Suriye konuşulurken, Türkiye'yi hiç kimse önemli bir faktör olarak değerlendirmedir!

Yani "vazgeçilmezlik noktası"nın gerisine düşmüş bir Türkiye...

Ya da hâlâ vazgeçilmez olan, ama sadece telefonla bilgi verilen bir ülke...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe için daha iyi olacak...

Erol Koç 03.09.2013

Yıl ya 1991 ya da 1992 Haziranı. Yer ODTÜ Mezunlar Cemiyeti'nin o zaman ki Etiler'deki tesisleri. Sağımda **Ömer Çavuşoğlu**, solumda **Hıncal Uluç**. Türkiye'de futbolu tartışacağız. Ben açıkoturumu yöneteceğim. Dinleyicilerin hepsi ODTÜ'lü, ama benim camiam olduğu için iyi biliyorum ki, gelenlerin hemen hemen tümü futbolu bilen kişiler...

Oturum başkanı olarak konuklarıma söz vermeden önce bir konuşma yaptım. Bu yazıda o konuşmayı ve o toplantıdaki konuşmaları anlatmayacağım. Ancak o konuşmada söylediğim bir düşüncüyü burada aktarmak istiyorum. Dedim ki:

"F.Bahçe üç büyükler içinde, geleceği en karanlık olan kulüptür. Zira bugün itibariyle üye sayısı 4.600 civarındadır ve üyelerin yüzde 60'ı, 60 yaşın üzerindedir. Eğer F.Bahçe tüzüğünü değiştirmez, yeni ve modern zamanın kuşaklarına kapılarını açmazsa, 5-10 yıl içinde Feriköy ya da Vefa'nın durumuna düşebilir..."

O an Ömer Çavuşoğlu'nun irkildiğini hissettim. Hıncal Uluç hiçbir reaksiyon vermedi ve bana bakmaktan da kendini alıkoyamadı.

Bu konuşmadan birkaç yıl sonra **Ali Şen** döneminde, Şen mevcut tüzük ve yapıyla kulübün gelişemeyeceğini söylemişti, F.Bahçe tüzüğünü değiştirdi ve üye sayısı hızla arttı. Bu olduğunda da, bir konuşmada şöyle dedim:

"Ali Şen şu şampiyonluktan ya da diğerinden bahsetmesin. F.Bahçe'ye yaptığı en büyük iyilik, tüzüğünü değiştirmesi olmuştur. F.Bahçe bunun meyvelerini beş ila altı yıl içinde almaya başlar..."

Aziz Yıldırım bu değişikliğin hemen sonrasında başkan oldu. Yeni üyelerin katılımıyla, gruplar dağıldı ve o zamanki grupların başında kongre sonucunu belirleyen adam, **Aziz Yılmaz** bugün üyeliği askıda olan bir adamdır.

Ancak bunca değişikliğe rağmen, F.Bahçe'de yönetim tarzı mental anlamda, değişikliği uğradı mı, diye sorarsanız, buna **"evet!"** diye cevap vermek zordur. Aziz Yıldırım, değişen kulübü ve yeni enerjiyi olabildiğince iyi kullandı ve F.Bahçe'yi hepinizin bildiği tesislere kavuşturdu. İnsanların hafızası zayıftır; geçmiş yıllarda futbolcular doğru dürüst düşün bile alamıyorlardı. Soyunma odasını bilen bilir...

Ancak Aziz Yıldırım bunca değişikliğe rağmen hep eski dönemin yöneticisi olarak hareket etti ve tarzını hiç değiştiremedi. Zaten futbol şubesinin başına geçtiği 1990'lı dönemde de, tarzı aynıydı. Başkanlığı döneminde de aynı tutumu sürdürdü.

Son UEFA ve CAS olayı F.Bahçe'nin yıllardır bünyesine taşıdığı, ama yönetimine taşıyamadığı modern yöneticilik anlayışını yönetimine taşıyacak bir kırılma noktası olacaktır.

Eğer çevresindekiler baskı yapsalar ve çok talep etseler bile, **Aziz Yıldırım yeniden aday olmamalıdır.** Eğer yeniden aday olursa, kulüp resmen ikiye bölünecektir ve F.Bahçe, kongre sonucu ne olursa olsun sürekli bir iç mücadele içinde olacaktır. Tabii ki kongre sonucuna ve üyelerin iradesine hiç kimse bir şey diyemez.

Ama geçiş dönemlerinde tüm topluluklarda yaşanan **"akıl tutulması"**nın F.Bahçe'de yaşanmayacağını kim iddia edebilir? Böyle dönemlerde akliselim sahibi olan insanların uzun vadeli düşünmeyi ve davranabilmeyi bilmeleri gerekir.

Bu dönem, böyle bir dönemdir.

Kongre son derece sağlıklı koşullarda yapılırsa ve F.Bahçe bu kongreden yepyeni bir yönetim anlayışı ile çıkabilirse, iki yıllık dönemde kendini yeniden yapılandırabilir.

Tersi durumunda da, F.Bahçe bir iç savaş yaşar ve o zaman, **"Türkiye'de bir F.Bahçe vardır; bir de diğerleri..."** gerçeği, anlamını kaybeder.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dağınıklık ve düzen...

Erol Koç 07.09.2013

Bir ülkenin gerçekten ne durumda olduğunu anlamak için, bakılması gereken en gerçekçi ölçüt kanaatimce, o toplumun üyelerinin günlük hayatı nasıl yaşadıkları ve nasıl davrandıklarını gözlemlemek olmalıdır.

Bundan şunu kastetmiyorum: O ülkeye ait istatistikler, rakamlar önemsizdir...

Bunun nedeni şu: Rakamlar ve istatistikler bir toplumun ruhunu ve hissettiklerini tam olarak yansıtmıyor. Tabii bu ifadeye şöyle bir itiraz gelebilir. Toplumda kamuoyu araştırma şirketleri var ve bu şirketler periyodik olarak toplumsal ölçümler yapıyorlar. Bu ölçümler toplumun o anki durumunu yansıtmıyor mu?

Büyük ölçüde yansıtıyor. Zaten toplumun ne yönde evrildiğini, nasıl bir bakış içinde bulunduğunu bu araştırmalardan öğreniyoruz. Ne var ki hissettikleriniz ve gözlemlerinize bu sondajlar çakışmamaya başladığında, değerlendirme yapmaya başladığınızda rakamlar ve istatistiklere değil; olgulara bakmaya başlıyorsunuz.

Hele hele kavramsal analiz ve daha uzun dönemli değerlendirmeler yapmak istiyorsanız, başka araçlara ihtiyacımız var. Hiç şüphe yok ki, bu tür yaklaşımlarda bulunduğunuzda sübjektif olma ihtimaliniz artıyor.

Bir durum var ki, çok uzun zamandır dikkat çekici görünüyor: **Toplumun geleceğe bakışında bir umutsuzluk hâkim.** Bu birinci tespit. **İkincisi ise, herhangi bir şey olduğunda toplumun bireylerinin inisiyatif almaktan kaçındığını ve herhangi bir şeyle bire bir karşı karşıya gelmekten çekindiğini görüyorsunuz.**

Yani toplumda tam bir güvensizlik hâkim... Kişiler, birey olarak ne kendilerine güveniyor, ne de karşısındakine... Geleceğe de güven duymadığı için, sorumluluk almaktan çekiniyor ve giderek karar almaktan imtina ediyor...

Bu ne demektir?

Bu, insanların büyük oranda kendilerini olayların akışına bıraktıklarını, olaylar karşısında bir tepkide bulunmaktan çekindiklerini ve belki de duyarlılıklarını kaybetmeye başladıklarını, dolayısıyla bazı kavramların anlamlarını kaybetmeye başladığını, değerlerinizin yıprandığını ve giderek kabuğunuza çekilmeye başladığınızı gösterir.

Örneğin bir ülkede, fişleniyorsanız ve haklarınız elinizden alınıyorsa, adalet de olmadığını görüyorsanız; adalet için ne kadar mücadele edersiniz? Bu mücadelenin şekli ne olacaktır? Eğer günlük hayatınızın tehdit altında olduğunu hissediyorsanız, buna karşı olmak istediğiniz hâlde bu mücadeleyi verecek bir kanal görmüyorsanız, ne yapacaksınız? Eğer bir ülkede evrensel kriterler yerine eften püften, içi boş, derinliği olmayan, ilişkilerin tamamen biat üzerine temellendiği, evrensel yetkinliklerin dikkate alınmadığı, bu tür kişilerin uzaydan gelmiş gibi yabancı görüldüğü ve dışlandığı bir toplumda, kendinizi ne kadar mutlu hissedebilirsiniz?

İşin başında olan kişilerin son derece çapsız, formasyonu düşük ya da hiç olmayan, geleceğe ilişkin yaklaşımlarının bir derinlik taşımadıklarını gördüğünüzde, bu toplumdaki insanların geleceğini nasıl görürsünüz?

Nasıl bir toplum beklemektedir sizi, bir sene, iki sene ya da beş sene sonra...

Eğer ülkenizin dışarıda da herhangi bir itibarı olmadığını görüyorsanız, eğer siyasi iktidar geleceğini artık savaşa bağlamışsa, iş hayatı geleceğe karamsar bakıyorsa, **"bu ülke nereye gidiyor?"**, demeniz herhâlde haklı bir sorudur...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dört maç mı?!

Erol Koç 10.09.2013

Başlıkta gördüğünüz soru işareti(?) ve ünlem(!), satrançta birlikte kullanıldığı zaman, **şüpheli hamle** anlamına gelir.

Soru şudur: **Fatih Terim, Milli Takım'ın başına dört maç için mi geçmiştir?**

Bunun böyle olmadığını herkes biliyor. Peki ama G.Saray'ı arka arkaya iki yıl şampiyon yapan bir teknik adam, nasıl ve neden oluyor da bir anda Milli Takım'ın başına geçiyor? Üstelik aynı Terim bir önceki döneminde Milli Takım'ın sorumlusu olduğunda son derece başarısız olmuşken...

Bunun kısa dönemli cevabı şudur: **Bülent Tulun- Fatih Terim savaşı, Bülent Tulun kazanmaktadır** ve her geçen gün Terim, Tulun'a karşı mevzi kaybetmektedir.

Peki, hepsi bu kadar mı?

Değil. Bunun başka yönleri olduğunu tartışabilmemiz için, geçen haftaki "**F.Bahçe için iyi olacak...**" yazımı, bir kez daha okumanızı tavsiye ediyorum. Burada anlatmaya çalıştığım şey, G.Saray'ın önünü kesmek, **Aziz Yıldırım** tavsiye etti,... filan değil... Bu tür analizler herhangi bir perspektifi olmayan, her şeyi biraz magazin, biraz dedikodu çerçevesinde gören sığ görüşlü insanların (yorumcuların diyelim..) işidir.

Aslında Türkiye ve de "**spor camiası**" 1985 yıllarından beri bir dönüşüm içerisinde. Bu dönüşümün başlangıcı Türkiye'deki siyasal dönüşümle birlikte ve aynı zamanda olan, **Derwall- Ali Uras Federasyonu- Piontek ve Şenes Erzik** dönemlerine uzanır.

Buna en çabuk uyum sağlayan G.Saray oldu ve hızla değişerek, şampiyonluklar kazanmaya ve dışarıda başarılar sağlamaya başladı.

Beşiktaş ise, **Süleyman Seba** sayesinde, bu sürece uyum sağladı ve hatta bu süreci en iyi yöneten kulüp oldu. Ancak **Serdar Bilgili** bu süreci hızlandıran bir tutum içerine girdi ve camia tarafından dışlandı.

Vahim olan şeydu: Beşiktaş yeniden eski tip anlayışa geçti: **Yıldırım Demirören!** Yani cebinden ödeyen, hesap vermeyen, tek adam, borçlandıran, kimsenin sesini çıkaramadığı, plansız programsız transferler yapmak tarzı...

F.Bahçe ise her zaman olduğu ve her olaya tepki verdiği şekilde son derece çalkantılı bir süreçle buna cevap vermeye çalıştı. İki adım attı, sonra bir adım geri...

Ancak **G.Saray** da kritik bir zamanda geriye dönüş yaşadı. Dört yıl şampiyonluğun mimarları esas itibariyle, **Mesut Yılmaz- Haluk Ulusoy- Mehmet Ağar** ve **Fatih Terim**'di...

Şu anda **Ünal Aysal**'ın yapmaya çalıştığı G.Saray'ın yeniden yapılanması; ilkin mali durumu düzeltmek, ikinci olarak da kurumsal bir yapı sağlamak.

Bu çalışmayı da, başta **Bülent Tulun** olmak üzere, belli bir kadroyla yapmaya çalışıyor.

Bu strateji içerisinde **Fatih Terim**'e ve ekibine yer yok.

O da ne yaptı? Gitti, kendi anlayışını temsil eden, **Yıldırım Demirören**'in yanına... Sonuçta aslında bu süreç, futboldaki dönüşümlerin bir sonucu.

Her kulüp bunu farklı bir şekilde yaşıyor: F.Bahçe UEFA ile kavga ederek ve dışarıdan müdahalelerle, G.Saray tüzüğünü değiştirmeye gerek kalmayacak şekilde küçük küçük hamlelerle, Beşiktaş ise mümkün olduğu kadar istikrarlı şekilde...

O anlayış, yani **Mesut Yılmaz- Haluk Ulusoy- Mehmet Ağar- Fatih Terim**... tarzı bugün, **Tayyip Erdoğan** eliyle yürütölmektedir. Mantık aynı, oyuncu sayısında azalma, ama farklı bir senaryo ile...

Bu arada hatırlamakta yarar var: Futbol maçlarını yayınlayan kanal şu anda devletin elindedir.

Digitürk ihalesinin sonucu ne olur dersiniz?

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Niteliksizlik ve çöküş...

Erol Koç 14.09.2013

Türkiye'nin AB'ye alınmaması ile Türkiye'nin Olimpiyatlar'ı alamaması arasında ne gibi benzerlikler vardır?

Olaylar ve süreçler birbirinden son derece farklı gibi görünse de, "**AB'ye alınmamak**" ile "**Olimpiyatlar'ı alamamak**" olayları birbirine çok benzemektedir. Zira, Türkiye tarafı olayı ne kadar çarpıtırsa çarpıtsın, AB konusunda Türkiye'ye söylenen şudur: Sahip olduğun demokrasi, demokratik düzeyin, birey hak ve özgürlükleri, anayasan... vs. ile bizimle beraber olmaya layık değilsin.

İlkönce kendini bizim düzeyimize getir; biz de seni içimize alalım.

Olimpiyatlar konusunda da mesaj şudur: Sen sahip olduğun ahlak anlayışı ile, yani doping skandalların, şike gibi bir olaya bulaşmış olman, iki kulübünün ceza alması, bugüne kadar Olimpiyatlar'da aldığın madalya sayısı, siyasi yönetim tarzın ile... Olimpiyatlar'ı alamazsın.

İlkönce ahlak düzeyini yükselt; biz de sana Olimpiyatlar'ı verelim.

Bu iki olaya siyasi heyetin üyelerinin tepkileri de tam kendilerine yakışır şekilde oldu: AB İlerleme Raporu'nu bakanlardan biri çöpe atmıştı, hükümetin Başbakan'la birlikte, sahip olduğu bilgi ve formasyon açısından en zayıf iki üyesinden biri olan **Egemen Bağış**, Olimpiyatlar'ı alamamış olmayı şöyle yorumladı: **"İstanbul değil, Olimpiyatlar kaybetti..."**

İki reaksiyon da aslında, aczin ve yetersizliğin bir ifadesi...

Şimdi ufak bir liste yapıp son zamanlardaki gelişmeleri bir hatırlayalım:

- Koşa koşa Rusya'ya, savaş çığırtkanlığı yapıyorsun ve her türlü koalisyona varım diyorsun;
- Arkasından aynı hızla Arjantin'e gidiyorsun barış(!) adına, Olimpiyatlar'ı istiyorsun (Neyse ki verilmeyince ağlamadın...):
- Siyasi geleceğini Müslüman Kardeşler'e bağlıyorsun ve Mısır diyorsun, Rabia işareti yapıyorsun;
- Ülkende organize olmasa da, toplumsal muhalefet gitgide artıyor ve seni iyiden iyiye silkelemeye başlıyor;
- İşadamları yeni bir ekonomik paket beklentisi içinde olduğunu söylüyor...

(Sevgili Okuyucu bu listeye, en az bir beş tane de siz ekleyebilirsiniz, siyasi durumun nabzını tuttuğunuzu düşünebilirsiniz; isterseniz bir-iki kopya: Uludere, kürtaj, 4+4+4...)

Tüm bunlardan ne sonuç çıkar?

Çıkan sonuç şudur: Tam bir niteliksizlik hâli ve çöküş...

Ne yapmak gerekiyor?

Bu soruyu herkesin kendisine sorması gerekiyor. Benim çıkış önerim ve formülüm şudur: **Yeni bir ahlaka, günlük hayatı düzenleyecek, kendi aramızdaki ilişkilere ışık tutacak, geleceği ve geçmişi daha iyi değerlendirmemizi ve birbirimizi daha iyi anlamamızı sağlayacak yeni bir ahlak anlayışı...**

Bunun için her şeyi şu üç kavram çerçevesinde tartışmamızı öneriyorum: **Özgürlük, adalet ve eşitlik...** Eğer günlük hayata ilişkin sorunları, kavramları, yaşayışımızı; eğer siyasete ilişkin yeni bir yapılanmayı ve demokrasiyi; insan haklarını; kadını, kadınların sorunlarını; çocukları... ama her şeyi bu üç kavram çerçevesinde yeniden ele alırsak; başka bir hayat kurma imkânı bulacağız.

Yani bu imkân var. İstersek var.

Çünkü eski tip siyaset, dine dayalı günlük hayatı dizayn etme, özgürlüğe ve bireye karşı olma, evrensel kriterleri hiçe sayma... bu artık her şeyin iflas ettiğini ve böyle bir ahlak anlayışının çöktüğünü gösteriyor.

Eski ahlak, demokrasiye hayır diyor; eski ahlak, doping diyor, şike diyor...

Yetti artık!

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyon adayları değişiyor mu

Erol Koç 17.09.2013

Lig başlamadan önce bir numaralı şampiyonluk adayımız **F.Bahçe** idi. İkinci aday ise **G.Saray... Beşiktaş**'ın geçen seneden daha iyi bir takım olacağını, ama şampiyonluk şansının sıfır olduğunu yazmıştık.

Bu tahminleri revize etmek gerekiyor mu?

Şimdilik değiştirmek gerekmiyor. İlk dört haftayı fırtına gibi geçen takımların ligden düştüğünü bile gördük. F.Bahçe **Daum**'la şampiyon olduğu 2003-2004 senesinde ligin ilk haftasına sonuncu başlamış, ligi birinci bitirmişti.

Şampiyonluk potasında hangi takımların olduğunu görmek için, ilk sekiz haftayı geçmek gerek. Şampiyonluk yarısını kimin sürdüreceğini görmek için de 23 veya 24. haftayı...

Tabii Beşiktaş, herhangi bir takım değil. Üç büyüklerden biri ve şampiyonluklar görmüş bir takım. Bu nedenle bu fırtına gibi giriş, devam edecektir.

Şimdi soralım: **Geçen dört haftaya bakarsak, Beşiktaş neleri başarmış?**

Her şeyden önce şampiyon olmak için, hangi sporu yaparsanız yapın, hangi spor dalında faaliyet gösteriyor olursanız olun, **defansınız iyi olacak**. Defansı iyi olmayan bir takım ya da sporcu, şampiyon olamaz. Hatta diyebilirim ki, nasıl defans yaptığınız nasıl hücum yapacağınızı da belirlediğinden; defansınız iyi değilse, hücumda da iyi olamazsınız.

Devam edelim: İkincisi **sert bir takım** (veya sporcu) **olacaksınız**. Üçüncüsü de **oyunu organize oynayacaksınız**.

Beşiktaş bunları başarmış mı?

Evet. Tüm bu soruların cevabı **"evet"**tir.

Ancak Beşiktaş'ın kadrosu, ne F.Bahçe'nin ne de G.Saray'ın ki kadar iyidir. Bu faktör gelecek günlerde

kendini gösterecektir. Özellikle de ligin son on haftasında... İkinci olarak, **Beşiktaş kendi sahasında oynamayacak**. Seyirci faktörü belli bir noktadan itibaren kendini gösterecektir.

Bir nokta da şudur: **Şampiyonluk için, iyi takım olmanız yeterli değildir. Ama gerekli bir koşuldur.** Bunun yanısıra **kulübün iyi yönetilmesi**, sporu ilişkin talihsizlikleri en az yaşamanız, **kulübün içinde barış olması**, yukarıda belirttiğimiz gibi **kadro genişliği** ve bu kadroda yer alan **yıldızlardan yüksek verim almak...** önemlidir.

Çok uzaklara gitmeden gelecek hafta **Beşiktaş- G.Saray** maçı olduğunu hatırlayalım. Bu maç Beşiktaş'ın iyi, G.Saray'ın dağınık olduğu bir dönemde oynanacak. Ayrıca, şu sıralar G.Saray dışsal faktörlerin futbolun önüne geçtiği bir süreci yaşıyor. Bu nedenle G.Saray'ın puan kayıplarını dikkate alırsak, sarı-kırmızılıların panik yaşayabileceği bir maç sözkonusu olabilir. Bunun böyle olduğunu Antalya maçında gördük.

G.Saray, Beşiktaş maçını da kaybederse, iyi kadrosuna rağmen ligin başında hiç düşünmedikleri bir sürecin içine girebilirler. Beşiktaş ise tam tersine, kendine güveni tam ve şampiyonluğun en önemli adaylarından bir hâline gelecektir.

Beşiktaş'ın F.Bahçe'ye karşı da bir avantajı vardır: İki takım da Avrupa maçlarına men edilmiş olmasına rağmen, Beşiktaş'ın mevcut yöneticileri, men etmenin nedenleri arasında yer alan kişiler değillerdir. Bu nedenle kendilerini tam olarak lige konsantre edeceklerdir.

Bu F.Bahçe için geçerli değildir. İçerideki kanamanın, dolayısıyla da kan kaybının devam edeceği görülüyor.

F.Bahçe'de boşa geçen zaman ve enerji vardır.

Yeniden lige dönersek, şunu söyleyebiliriz: **Lig bu yıl geçen seneden daha iyi olacak...**

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nezaket, kibarlık ve niteliksizlik

Erol Koç 21.09.2013

Gazetelerde sık sık gördüğümüz bir fotoğraf ve o fotoğrafa ilişkin başlık şöyledir: **"Kapıda karşıladı ve samimi şekilde el sıkıştılar"** ya da **"öpüştüler..."**

Batı'yı tanımayanlar ve biraz da medeni ilişkilerden nasibini alamamış olanlar bunu, **"dünya liderimiz, Batı ülkelerinde yine ağırlığını hissettirdi"** veya **"ülkemiz ne kadar etkili bir ülke ki, liderimiz kapıda karşılanıyor..."** şeklinde algılar.

Şunun bilinmesinde yarar var: Batı ülkelerinin lider ve yöneticileri, karşıladıkları İdi Amin de olsa aynı şekilde davranır. Hatta siz, anlatırsınız da anlatırsınız, sizi sözünüzü kesmeden dinler ve toplantı bitince de aynı şekilde

sizi uğurlar. El bile sallarlar.

Ama aslında sizin ve söylediklerinizin gerçekten bir değer taşıyıp taşımadığını anlamak istiyorsanız bakacağınız kriter şudur: Siz anlatırken size **“ne yapalım”** değil, **“nasıl yapalım”** diye soruluyor mu...

Bu sorulmuyor ve sizi geldiğiniz gibi gönderiyorlarsa, biliniz ki dünyada ne kişi olarak ne de ülke olarak herhangi bir itibarınız vardır.

Açıkça söyleyelim ve bunu herkes bilsin: Türkiye’nin **“One minute...”** döneminden beri, dünyada itibarı yoktur ve Türkiye hiçbir şekilde dikkate alınan bir ülke değildir. Eğer fotoğraflarda el sıkışma görüyorsanız, birlikte fotoğraf çektirmeler görüyorsanız bu, resmî anlamda herkese yapılan şeyler olup belli bir nezaketin sonucudur.

Eğer size o görüşmelerde **“siz buyurun...”** denmişse, bilin ki sadece bir kibarlık gösterilmektedir. Bilin ki o kibarlık herkese gösterilmektedir.

Kendinize şu soruyu sorun: Son beş senede hangi argümanım desteklendi, kabul gördü?

İçeride, **“liderim dünya lideri”**, **“dünya çapında bir lider”**, **“en etkililer arasında ilk ellide...”** filan diyor ve tuttuğunuz takımın formasını hediye ediyorsanız ve o da adı yazılı formayı tutup fotoğraf çektiriyorsa, ikinizin durumu tencere kapak hikâyesidir.

Peki, bu sadece bu kadar mı, dahası böyle olmasında ne sakınca var, diye sorulabilir.

Var.

Eğer son yıllarda dikkat ediyorsanız toplum müthiş bir şekilde lümpen kültürün etkisine girmektedir ve insanların birbirleriyle konuşmalarında nezaket ve kibarlık, neredeyse hiç yoktur.

Örneğin günlük konuşmalarda biri diğerinden bir şey istediğinde, ne **“lütfen”**, ne **“teşekkür ederim”** ne de **“rica ederim”** ifadeleri kullanılıyor.

Bir problemle karşılaşıldığı zaman, örneğin arabasının duruşu nedeniyle diğer arabanın geçişini zorlaştırmış kişiye arkadaki kişinin hitabı **“ulan şerefsiz...”** şeklinde başlıyor.

Cevap veren de aynı şeyi söylüyor **“Şerefsiz, ne diyon sen?”**

Sadece kızgınlık zamanlarında kullanılmıyor bu kelime. Birbirine sevgi, sempati gösterirken de kullanılıyor **“Şerefsiz, gene kurtardın paçayı...”**

Neredeyse herkesin birbirine **“şerefsiz”** diye hitap ettiği, her davranışın **“şerefsizlikle...”** tanımlandığı, **“hanımefendi, beyefendi, teşekkür ederim, lütfen...”** gibi ifadelerin minimum düzeyde ya da çok dar bir kesimde kullanıldığı bir toplum hâli...

Herkesin birbirini **“şerefsiz”** olarak nitelediği, liderini ise dünya lideri olarak gördüğü, aslında gram itibarının olmadığı, toplumdaki bireylerin en ufak bir olayda birbirlerine saldırdığı, diğerinin hiçe sayıldığı, toplumun ikiye bölündüğü bir toplum...

Tebrikler...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aziz Yıldırım aday olmamalı

Erol Koç 24.09.2013

Mehmet Ali Aydınlar'ın açıklamalarına geçmeden önce, geleceği daha iyi görebilmek açısından bir analiz yapalım.

Varsayım 1: 2 Kasım seçimlerinde Aziz Yıldırım aday oldu ve seçimi kazandı.

Varsayım 2: Yargıtay, Aziz Yıldırım'ın cezası dâhil, mahkemenin verdiği cezaları onadı.

Soruyu soralım: Böyle bir gelişme olursa F.Bahçe'ye ne olur, ve böyle bir süreçte F.Bahçe neler kaybeder?

Tabii, bir soru sormak gerekiyor: **Cezaların onanması ihtimali yüksek midir?**

Hukuku savunan, hayatının temel şiarlarından biri adalet olan biri olarak söyleyeyim ki, bu ülkede adalet yoktur. Ve bu ülkede adli kararların yüzde 84'ün üzerinde hata taşıdığı, yani kararların yanlış olduğu veya adaletin tecelli etmediği dikkate alınırsa, Yargıtay'dan her türlü kararın çıkacağını bekleyebilirsiniz. Ancak, cezaların onanması ihtimali yüksektir; bunun en büyük göstergesi de, Aziz Yıldırım'ın bu süreç içinde şimdiye kadar hukuki kararın verildiği beş aşama yaşamış, hepsinde de mahkûm olmuş olmasıdır.

Eğer altıncı aşama olan Yargıtay'dan da, mahkûm olursa, F.Bahçe nasıl bir durumla karşılaşacaktır?

Her şeyden önce yeniden genel kurula gidecek, yeni başkanını ve yönetim kurulunu seçecek ve tüzük gereği muhtemelen bir yıllık süre içinde, yeniden seçimlere gitmek durumunda kalacaktır.

Toplamda kaybedilen, iki yıl ve UEFA'dan gelen cezanın sonuna kadar devam ediyor olması...

Aslında, **CAS'tan ceza geldiğinin ertesi günü Aziz Yıldırım istifa etmeli ve genel kurul kararı alınmalıydı. Bu yapılmayarak, etik davranılmamıştır.**

Peki, henüz vakit çok geç değilse; Aziz Yıldırım değil, farklı biri başkan seçilir ve yönetim kurulu yenilenirse ne olur?

Her şeyden önce yeni başkan ve yönetimin önünde iki yıllık bir süre olacaktır. Bu süre, camianın derlenip toparlanması ve enerjisini toplaması ve dışarıya yönlendirmesi imkânını verecektir. İnsanlar ve taraftarlar birbirleriyle uğraşmak yerine, yeniden birleşeceklerdir.

İkincisi şudur: Eğer yeni başkan güdümlü biri olmazsa ve sürece sahip çıkarsa, F.Bahçe'nin önümüzdeki yıl cezasının iptali veya tehiri için çalışmalar yapabilme imkânı vardır ve bu ihtimal kuvvetle gerçekleşebilir.

Yani **yeni bir yönetim olursa, F.Bahçe'nin önümüzdeki yıl ki cezası ertelenebilir veya iptal edilebilir.**

Bu nedenle, bu genel kurul A'nın ya da B'nin seçilmesinden çok F.Bahçe'nin yeni yol haritasının ne olacağına ilişkindir.

Bu noktada Mehmet Ali Aydınlar'ın, Aziz Yıldırım'a karşı olmak açısından değil, F.Bahçe'nin daha fazla kan kaybına uğramasını engellemek için aday olduğunu açıklaması gerekir. Böyle bir durumda hâlâ tereddüt içindeyseniz, güvenirliliğinizi kaybedersiniz.

Aziz Yıldırım, açıkça şu soruya cevap vermeli: F.Bahçe'nin ve kendisinin geleceği bu seçimde Aziz Yıldırım olmadan mı daha iyidir; Aziz Yıldırım olmasıyla mı?

Eğer "**Benim olmamla...**" diyorsa, o zaman CAS kararını ve F.Bahçe'nin aldığı cezayı nasıl açıklayacaktır?

Yok eğer, "**Evet CAS'tan sonra bırakmalıydım ve açıkça söylüyorum: Yokum!**" derse, o zaman tüm F.Bahçeliler Aziz Yıldırım'ın F.Bahçe'yi gerçekten çok sevdiğine inanacaktır.

Aziz Yıldırım bunu söylediğinde, F.Bahçe'nin yeniden doğduğunu göreceksiniz.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

G. Saray nereye gidiyor

Erol Koç 27.09.2013

G. Saray yönetiminin Fatih Terim'i göndereceğini temmuz ayında ve basında ilk yazan kişi olarak, Terim'in gönderilmesine ilişkin değerlendirme ve tepkileri gördükten sonra, bu satırlarda okuyacağınız yazının hem gerekli hem de anlamlı olacağını düşündüm.

İlkönce konunun kamuoyu tarafından nasıl değerlendirildiğini ve değerlendirmenin ne kadar yanlış bir değerlendirme olduğunu görelim.

Kamuoyu, G. Saray yönetiminin **Fatih Terim**'in görevine son vermesine, yazar ve yorumcular dâhil, neredeyse yüzde 90 oranında olumsuz tepki verdi.

SORU ŞUDUR: BU TEPKİ HAKLI MIDIR?

Bu soruya G. Saray yönetiminin ne yapmak istediği bilinmezse ve hangi nedenlerden dolayı bu kararı aldığına analitik bir yaklaşımda bulunulmazsa, kısaca her şeye günlük gelişmeler çerçevesinde ve sadece duygularıyla yaklaşan salt bir taraftar gözüyle bakılırsa, **“evet!”** cevabı verilebilir.

Ancak, aynı soruya, G. Saray yönetiminin ne yapmak istediği anlaşılmaya ve bu kararın arkasındaki nedenler analiz edilerek bakılırsa, tam tersi cevap verilecektir.

Hipotez 1: G. Saray yönetimi, 1980 yıllarda Ali Uras döneminde temeli atılan, Derwall.. vb. kararlarında olduğu gibi, G. Saray için bir atılım ve yeniden yapılanma projesi içindedir.

Hipotez 2: Böyle bir yapılanma içinde, Fatih Terim’in yeri yoktur.

Ünal Aysal yönetimi, ilk seçimde bir koalisyon idi. Bu koalisyonu tarafları, liseliler, alaylılar ve diğerleri... idi. Yeni yönetim geldiğinde kulübün içinde bulunduğu durum şuydu:

- 1) G. Saray, borçlarını ödeyemez durumdadır; ya da zorluklarla ödemektedir.
- 2) Futbol takımı kulübün içinde bulunduğu mali sorunlar ve dağınıklık nedeniyle bırakın şampiyonluğa oynamayı, orta-son sıralar arasında yer alan bir takım hâline gelmiştir.
- 3) Kulüp kendi içinde bölünmüş, taraflar birbirleriyle mahkemelik olmaya başlamışlardır.
- 4) Stada maç izlemeye gelen taraftar sayısı hızla azalmaya başlamıştır. (Örneğin Olimpiyat Stadı’ndaki bir maç sadece 162 biletli seyirci izlemişti...)
- 5) Kulüp taraftar kaybetmeye başlamıştı.

BÜYÜK SORUNLAR RADİKAL KARARLAR ALINARAK ÇÖZÜLÜR

Ünal Aysal, ilk yönetim kurulu ile kulübü derleyen, toparlayan ve taraftarın sahip çıkacağı bir takım yaratarak, başlangıçta camianın da desteklediği bir isimle, Fatih Terim’le , çalışmayı kabul etti.

Kendisinin benimsediği bir karar mıydı bu?

Hayır. Ancak **“Ben futboldan anlamasam da bu kulüpte futbolu bilen kişiler (Bülent Tulun’u kastediyor) var. Bu şekilde çalışabilirim”** dedi.

Ancak, takımın iki yıl arka arkaya şampiyon olması ile, kulüp yapısının değiştirilmesi ve kulübün Avrupa standartlarında ve o ölçekte bir takım hâline gelmesi başka bir işti. Kulübün kurumsal yapıya kavuşturulması, karar mekanizmasının değiştirilmesi, kulübün profesyonel yöneticilerin ellerinde, plana ve programa kavuşturulmuş, stratejik düşünen ve davranan kişilerle yönetilmesi, ancak ikinci yönetim ile mümkün olur hâle

geldi; zaten olağanüstü genel kurul kararının alınmasının nedeni de bu idi. Bu nedendir ki, bu yönetim kurulunda **Ebru Köksal** yer aldı.

(Geçerken belirtiyim: Bu satırların yazarı, G. Saray genel kurulunu yapmadan ve bu niyetlerini ortaya koymadan bir iki ay kadar önce F. Bahçe ile, tam da bu konularda görüşme yapmış ve kulübün CEO'su **Hasan Yılmaz**'a, ki Yılmaz kendisine Genel Koordinatör denilmesini daha çok tercih etmektedir , F. Bahçe'nin stratejik yönetime kavuşturulması, branşların yol haritalarının çizilmesi konusunda bir proje teklifinde bulunmuştu.

Ancak, Mayıs 2013 tarihinden beri kendisine herhangi bir dönüş olmamıştır.)

Fatih Terim yapı itibariyle program, plan, strateji konularından uzak, çalışmayı daha çok ilişkilerle yürütmeyi seven ve sadece bu konuda başarılı biridir. Ayrıca ilişkilerinde de modern dünyanın ilişkilerinden çok, ahbap-çavuş tarzında biridir. Zaten bilgisi, formasyonu ve kültürü çerçevesinde, başka bir ilişki tarzı ve yöntemi başarabilecek biri değildir (Bu **Milan** tecrübesini açıklayan bir faktördür...).

Fatih Terim'in bu yetersizliği, yönetimin karar almasını gerektiren bir durumdu. Fatih Terim de bunu bildiğinden Milli Takım veya başka alternatif gibi arayışlara girmişti.

Sonuçta geline nokta, Fatih Terim'in işine son verilmesi oldu.

Şimdi kulüp, yeni teknik direktörünü bulacak ve yoluna devam edecektir.

PEKİ, BU KARARIN RİSKLERİ NELERDİR?

Görünene risk, takımın başarısı olacaktır. Eğer takım başarısız olursa, yönetim istediği atılımları gerçekleştirmeyebilir.

Bu nedenle takımın başına kimin geleceği değil; takımın başına gelecek kişinin başarılı olup olamayacağı daha önemlidir. Diğer bir ifadeyle, ismin **Del Bosque, Aragones** vb. türünden bir isim olmasından ziyade, başarılı olup olamayacağıdır. Örneğin **Mancini** büyük risktir.

Takımın Şampiyonlar Ligi'ne veda etmesi büyük bir ihtimaldir. Özellikle de önümüzdeki haftaki **Juventus** maçı belirleyici olacaktır. Gollü bir mağlubiyet G. Saray'ın havlu atması anlamına gelir.

Ancak bunların ötesinde ve alttan alta daha önemli olan bir faktör, Ünal Aysal'ın yapmak istediklerine karşı G. Saray kulüp üyelerinin yaklaşımıdır. Görünen odur ki, liseliler ve alaylılar biraraya gelmeye ve Aysal'ı 2014'te yapılacak kongre için giderek sıkıştırmaya başlamışlardır.

Sportif başarısızlık, bu baskıyı artıran bir faktör olacaktır.

Bu süreç Ünal Aysal'ın planladığı gibi gitmez ve sportif başarıdan uzaklaşırsa, G. Saray hiç beklenmedik bir durumla karşı karşıya kalabilir: Ünal Aysal G. Saray'ı yeniden yapılandırma sürecinde, bırakabilir.

Tarihi mi soruyorsunuz?

Tarih, Mart veya Nisan 2014 görünüyor...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Gezi'nin altında ezilmek

Erol Koç 28.09.2013

Beşiktaş- G. Saray maçında yaşananlar, "**Gezi**" altında ezilmişliğin hangi çılgınlıklara kadar gidebileceğinin örneklerinden biridir.

"**Gezi altında ezilmişlik**" nasıl bir intikam duygusu yaratmış olmalı ki, **Beşiktaş, F. Bahçe** ile birlikte **Taksim**'de büyük bir taraftar grubuyla yer aldığıında, **Çarşı Grubu**'nun karşısına "**1453 Kartalları**" adında, bir grup kurdurulmuştur.

İlk komik nokta şudur: **Beşiktaş**'ın kuruluş tarihi **1903**, en büyük taraftar grubu **Çarşı**'ya karşı kurulan bu grubun adı "**1453**"!

Ancak komik görünen bu olayın, ne kadar hastalıklı bir zihniyetten kaynaklandığını anlamak için, yukarıdaki tarihlere bir kez daha bakmanız yeterlidir...

Tuhaf bir nokta daha: F. Bahçelisinin de, G. Saraylısının da bildiği ve kabul ettiği bir gerçek var: **Çarşı Grubu, taraftar grupları arasında en yaratıcı olan gruptur** ve yaratıcılıkla ellerine kimse su dökemez.

"**1453 Kartalları**" gibi bir kafa neyine güvenerek bu grupla aşık atmaya kalkacaktır? Hangi sloganda **Çarşı**'yla yarışacaktır? Hangi besteyi yapabilecektir?

Ama diyeceksiniz ki "**1453**"ün zaten kuruluş nedeni, tribünlere renk katmak ve sportif aktivitelere katkıda bulunmak değildir.

Öyle mi, peki nedir? **Neden kurulmuştur bu grup?**

Saldırmak için.

Kime saldıracak?

Çarşı Grubu'na...

Peki, neden?

Çarşı Grubu, Taksim’de Gezi direnişçileri ile birlikte olduğu ve onlara destek verdiği için!

Herşey bu kadar açık ve seçiktir. Kimse suçluyu polis kameralarında, stat ekranlarında, çıkan fotoğraflarda aramasın. **Olayları yaratan da, çıkaran da, onları örgütleyen de, örgütlenmelerini isteyen de, ilham veren de teşvik eden de, besleyen de, aynı kişidir ve bir tek kişidir.**

Bunu herkes böyle bilsin.

Yarın aynı oyun F. Bahçe stadında oynanacaktır.

Arkasından ODTÜ’de...

Bildiğim kadarıyla **Çarşı Grubu boyun eğmeyecektir.** Biz onları böyle biliyoruz, böyle oldukları için de aynı takımdan olmasak da çok seviyoruz.

F. Bahçe bırakın lümpen kişileri; işgal kuvvetlerine kafa tutmuştur, sıkıyönetim kuvvetlerine kafa tutmuştur.

F. Bahçe boyun eğmeyecek. Eğer o statta birileri o tarihi bilmeden işbirlikçilik ve şakşakçılık yapmaya devam ediyorsa, F. Bahçe tarihini bir şekilde öğreneceklerdir.

ODTÜ...

Kimler pişman olmadı ki ODTÜ ile uğraşmış olmaya... Hangi lümpenleri gördü ODTÜ, neleri ve kimleri gördü... **ODTÜ ile uğraştığınız anda kaybetmeye mahkûmsunuzdur.**

Neden mi?

Sebebi basit: Zekâ ve akıl olarak daha ileriyiz. Daha fazla biliyoruz. Çapsız kişi yüz defa sınava girse yine de o okulun öğrencisi olamaz. Çok kişilikliyiz. Özgürüz ve her koşulda özgürlükten yanayız ve özgürlüğün yanındayız. Amblemimiz, karanlıktan aydınlığa çıkan dünyadır. El etek öpmeyiz, salya sümük ağlamayız.

Türkiye, tek bir profilin çılgın ruh hâli ile, her şeye rağmen özgürlükten yana cesurca duran bir kesimin yaşadığı bir mücadeleyi yaşıyor. Herkes onu tanıyor, herkes onu biliyor.

“O”, Gezi’nin altında ezilmişliği nedeniyle gözü dönmüş şekilde saldırıyor.

Ölen gençler, gözlerini kaybedenler ve sakat kalanlar...

Dışarıdan bu ülkeye acıyarak bakıyorlar, zulüm altında bir ülke Türkiye diyorlar...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

İstanbul Satranç Derneği

Erol Koç 01.10.2013

İstanbul Satranç Derneği (İSD), 1988'de kapanan Ankara Satranç Derneği'ni saymazsak, Türkiye'nin en eski, en popüler, bünyesinden büyük satranç oyuncuları çıkarmış bir satranç derneğidir.

Geçmişte **Nevzat Süer gibi büyük oyuncuların, günümüzde ise Büyükusta (GM) Suat Atalık, Uluslararası Usta (IM) Adnan Şendur, IM Mert Erdoğan, gibi oyuncuların doğal üye olduğu, bunun yanısıra FIDE Master Selim Çıtak, ...** gibi oyuncuların görev yaptığı bir kuruluştur.

Bu derneğin yaptığı her turnuvaya, **ELO(*)**'su en yüksek oyuncular katılmaktadır.

Dernek, yeni ve genç yönetim kurulu ile büyük bir atılım içine girmiştir. Bu atılımlardan iki tanesi var ki çok önemli:

1) Yönetim, dernek bünyesinde İstanbul Ligi'nde oynayacak bir takım kurmaya karar vermiştir.

Muhtemelen bu takımlar üç kategoride oluşacaktır. Birinci takım, derneği temsil edecek bir ekip olacaktır.

İkinci takım, gençler düzeyinde olacaktır.

Üçüncü takım ise, bayanlardan oluşacaktır.

2) Diğer önemli bir aktivite ise, dernek bünyesinde verilecek satranç ders ve seminerleridir. Bana iletilen bilgilere göre bu ders ve seminerler, yüksek ELO'ya sahip, yüksek düzeydeki oyuncular tarafından verilecektir.

Burada önemli olan şudur: **Yukarıdaki aktiviteler, çocuklarının iyi satranç öğrenmesini isteyen anne ve babalar için önemlidir. Özellikle de çocuklarının bu takımlarda yer almasını isteyen anne babalar için, çocuklar ve genç yaştaki yetenekli satranççılar için önemli fırsatların elde edilmesi anlamına gelir.** Çünkü kuvvetli, özellikle de GM, IM ve FIDE Masterlarının olduğu, bu düzeydeki oyuncuların katıldığı turnuvalar, genç yeteneklerin kendilerini geliştirmeleri için çok büyük fırsatlardır.

Bu gelişmelere paralel olarak ayrıca Satranç Federasyonu İstanbul İl Temsilciliği'nden de bahsetmek gerekiyor.

Satranç Federasyonu İstanbul İl Temsilciliği'nin başında Rıza Öney bulunmaktadır. Rıza Öney 1980'li yıllarda Türkiye'nin önemli oyuncularından biriydi. Hâlen oynamaya devam etse de, bugün daha çok yöneticilik vasıflarını kullanmaktadır. İstanbul'da turnuvalara getirilen düzen, ilişkilerdeki düzey Rıza Öney'in işini son derece iyi yaptığını göstermektedir.

Tabii satranç, İSD'nin başındaki dinamik, genç ve yetenekli adamların ve Rıza Öney'in yüksek çabalarıyla bir yere kadar gelişecektir. **Eğer İSD'nin bu çalışmaları ve turnuvaları bir ya da birkaç sponsor tarafından**

desteklenirse, elde edilecek sonuçlar, yetişecek sporcuların uluslararası gücü, sporun gelişmesi başka bir düzlemde konuşulur. Çok basit bir ifadeyle, bazı sporlara sağlanan desteğin yüzde 10'u satranca verilse, Türkiye'de satranç sporunun geleceği nokta bambaşka olacaktır.

Özel kuruluşlar, yani şirketler, bu sporu seven işadamları ve belediyelere düşen İSD'yi desteklemektir. Oradan çıkacak büyük sporcuların gururunu yaşamak, bu gençlerin elde edecekleri başarılar, başka bir gururun nedenidir.

Bu bilinç, önemlidir...

İstanbul Satranç Derneği (İSD)'nin telefonu: 0212 296 96 54

(*) ELO, bir satranç oyuncusunun kuvvetini göstermek için kullanılan bir kavramdır. Bugün itibariyle ELO'su en yüksek oyuncu, Magnus Carlsen'dir. Carlsen, kasım ayında Anand ile dünya şampiyonluğu için karşılaşacaktır.

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sürünmenin rakamları

Erol Koç 05.10.2013

Geçen pazartesi açıklanan "**Demokrasi Paketi**" konusunda kanaatimce en doğru ve en objektif değerlendirmeyi SODEP yaptı.

SODEP'in değerlendirmelerini okuyan var mı?

Yok.

Peki, SODEP'in değerlendirmelerini küçük bir haber de olsa, gazetesine koyan var mı?

Cevap: Yok...

Hâl bu ise, zaten okuyamazsınız.

23 Haziran 2013 tarihinde "**muhalefet boşluğu ve iktidar boşluğu**" başlıklı bir yazı yazmıştım. Bildiğim kadarıyla en çok okunan, internet üzerinde en çok tıklanan yazılardan biri olmuştu. Hatta genellikle adıımı vermeden (adıma referans veren birkaç arkadaş olmadı değil) bu yazı ve yazının konusu üzerine, gazete ve TV'lerde bazı tartışmalar olduğunu biliyorum.

Tüm bunları görünce **bu ülkede neden böyle bir iktidar ve neden böyle bir muhalefet olduğunu anlamak daha kolay hâle geliyor. Çünkü bu bir anlamda, tencere-kapak hikâyesi... İktidar-muhalefet, iki**

yüzünden biri ucube ise, diğer yüzünün estetik harikası olduğunu ummak, beklemek ve hayal etmek ancak aptallık olur.

Eğer Demokdasi Paketi'ne en doğru muhalefeti getiren görüşler halka iletemiyor ise, muhalefetin de, iktidarın da böyle olmasından medya büyük oranda suçlu değil midir?

Bunları niye yazıyorum?

Şimdi sizlere birkaç rakam ve gösterge vereceğim. Eğer bunları bir yere not eder ve gelecek yıl bu sıralarda, Demokrasi Paketi'nin üzerinden tam da bir yıl geçtikten sonra bu göstergeleri bir kez daha kontrol ederseniz, 11 yıldan beri birilerinin nasıl bir ninni söylediğini daha iyi görürsünüz.

Ninni uyumak ve uyutmak için, özellikle de "küçükler", yani dünyayı "büyükler"inin anlattığı gibi zannedenler için, müthiş iyi bir şeydir!

• Son verilere göre, **36 OECD ülkesi arasında Türkiye Yaşam ve Mutluluk Kalitesi konusunda, sürekli 36. sırada bulunuyor.** Yani, sonunculuk konusunda bir istikrar abidesi...

Türkiye: Mutsuz ve kalitesiz bir yaşam! (Bunu nereden çıkardılar acaba? Oysaki dünya çapında lideri olan bir ülke, böyle bir nitelemeye müstahak mıdır? Olacak iş değil hani...)

• Gelir eşitsizliği konusunda, gelir eşitsizliğinin en yüksek olduğu, üçüncü ülke... Bu politikacılar, bu halkı sevdiklerini söylüyorlar. Halk da inanıyor, ilginç...

• 2012 itibariyle Temel Haklar'da 97 ülke arasında, Türkiye 76'ncı sırada... Sivil Özgürlükler'de ise, 97 ülke arasında 44'üncü, Düzen ve Güvenlik'te 70'inci ve Adalet Sistemi'nde 71'inci sırada...

• Demokrasi Endeksi'nde Türkiye, 10 üzerinden, 5,26 almış. Birileri sürekli "**sandık**" diyor. Biz de diyoruz ki, sandık zorunlu, ama yetmez; demokrasi ilişki, kural düzenleme, kurumlar ve kültür meselesidir...

Sandık'ta kaldıkça alacağın not da 5,26 olur. Bu notla 167 ülke arasındaki sıran, 88'inci...

• Sınır Tanımayan Gazeteciler Özgürlüğü Endeksi'nde 2002'de (kim iktidara geldi o yıl?) 139 ülke arasında 99'uncü sırada iken, 2013'te 154'üncü sıraya düşmüşsün (hâlâ kim iktidarda?)...

• Basın Özgürlüğü'nde 100 üzerinde 58'inci iken, iki sıra bir iyileşme olmuş.

• Sivil Özgürlükler'de, 2002'de (kim geldi iktidara?) 7 üzerinden 5 alırken, şimdi ancak, 4 alıyorsun (kim iktidarda onca yıl?)

• Demokrasi Endeksi'nde Siyasi Haklar konusunda 7 puan alırken, şimdi 3 puan alabilmişsin.

Sizlere söyleyeceğim iki şey var: **Birincisi, bu göstergelere önümüzdeki yıl da bakın; ikincisi, bu, yıllardır hep böyleyse, suç kimde?**

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Motivasyon ve gelişme programı

Erol Koç 08.10.2013

Sporcuların ya da herhangi bir kişinin motivasyonu nasıl sağlanır ve bir sporcunun ve genel olarak kişinin gelişme programı nasıl oluşturulur?

Birçok kişi bir sporcuyu ya da kişiyi motive etmek için “**hadi koçum sen başarısın, sen yaparsın, var mı senden iyisi..**” gibi ifadelerin bir motivasyon aracı olduğunu zanneder ve bu şekilde konuşanların iyi bir motivatör olduklarını zanneder.

Bu doğru değildir.

Eğer çocuğunuzu, sporcunuzu, arkadaşınızı... vb. kısaca herhangi bir kişiyi motive etmek istiyorsanız, yapmanız gereken ilk şey, o kişinin hedef(ler)ini belirlemektir.

Hedef olmadan, motivasyon olmaz.

Sporcu ya da kişi, hedeflerini gördüğü zaman kendine sorduğu ilk soru, “**ben bunu başarabilir miyim, benim kapasitem ve becerilerim bu hedefleri gerçekleştirmek için yeterli midir?**” olur. Çünkü **bir insanın bir şeyi başarması için gerekli olan iki temel faktör sırasıyla, o işi başarmak için gerekli yetkinliğe (yetenekler + formasyon) sahip olmak; ikincisi ise, o şeyi yapmak üzere isteğe (motivasyona) sahip olmaktır.** Eğer kişi bu yetenek ve formasyona sahip değilse, istediği kadar istekli olsun başaramaz; hatta bunu dikkate almaz da, girişimlerde bulunursa hüsrana uğrar ve tümüyle düşüş yaşayabilir.

O hâlde, önce yeterlilik analizinin yapılmış olması şarttır.

Şimdi önce yeterlilik analizinin yapıldığını ve belli eksikliklerle karşılaşıldığını düşünelim.

Bu noktada yapılması gereken temel şey; her şeyden önce zayıflıkların, zayıf olan noktaların giderilmesidir. Çünkü bir kişide ya da sporcuda zayıf olan noktaları gidermediğiniz sürece o noktalar, müsabaka ya da bir şey yapma sırasında, her zaman herhangi bir noktada karşınıza bir handikap olarak çıkacaktır.

Diğer bir ifadeyle, **zayıflıkların giderilmesi, gelişme programlarının başlangıcını oluşturur.**

Eğer zayıflıkların şu ya da bu nedenle giderilmesi sözkonusu değilse, o durumda, iyi olunan noktalardan maksimum performansı almak esastır. Özellikle de, takım oyunlarında “**tamamlayıcılık**” başarının temel faktörlerinden biri olduğundan, diğer oyuncunun yetkinliği toplamda bir oyuncunun eksikliğini giderebilir. Ama eğer bireysel bir durum sözkonusu ise, zayıflıkları tam olarak gidermek mümkün değilse, o zaman yapılması gereken şey, zayıflıkları minimuma indirmektir.

Diğer duruma geçelim. Yetkinlik, yetenek ve formasyon sorununun olmadığı durum...

Böyle bir durumda bile, **"hadi koçum sen başarısın, sen yaparsın, var mı senden iyisi.."** yaklaşımı, yine doğru bir yaklaşım değildir.

Bilmemiz gereken ilk şey şudur: Hiçbir insanın zevk almadığı hiçbir şeyi isteyerek yapmayacağıdır. Eğer işin içinde zevk yoksa, herşey zoraki olur. Zevk almamanın, bir şeyi istememenin arkasında mutlaka geçmişte yaşanmış kötü bir tecrübe ya da eğer böyle bir şey yoksa, o şeye ilişkin bir algı sorunu vardır.

O hâlde bulunması gereken şey, ya o kötü tecrübeyi ya da algıdaki hatayı tespit etmektir.

Eğer bunları çözebilerseniz, motive etmek istediğiniz kişiye, hedefini başarması hâlinde ne elde edeceğini anlatmak gerekir. Şu ifadeyi kullanmak en doğrusudur:

"Bunu başardığında, geldiğin nokta bu olacaktır. Bunu başaran sensin. Başarmazsan, denemezsen ya da yapmazsan, olacağın nokta budur. Kendini hangisine layık görüyorsun?"

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Şerefsiz'lik kriterleri...

Erol Koç 12.10.2013

Toplumun giderek niteliksizleştiğini, pespaye bir hayat tarzının daha fazla topluma hâkim olduğunu ve böyle bir hayat tarzının aynı zamanda empoze edildiğini, lümpen bir kültürün davranış ve söylemlere egemen olduğunu görüyoruz.

Örneğin bu pespaye, niteliksiz, lümpen kültürün ve temsilcilerinin kendi aralarında kullandıkları bir kelime var: **"Şerefsiz!"** ... Bunu birbirlerine karşı niye kullanıyorlar bilmiyorum. **Mutlaka bir bildikleri vardır. Yoksa, bu kadar benimsemeleri mümkün değildi.**

Belli bir gözlemden sonra, **"şerefsiz"**lik konusunda, bazı kriterleri saptamış bulunuyorum. Bu yazının bundan sonraki kısmı, bu konuda sözkonusu kesim için bir küçük anket olarak değerlendirilmelidir:

1) Sevdığınız veya sevmediğiniz herkese, **"şerefsiz!"** diye mi sesleniyorsunuz, ya da bu şekilde mi seslenmek istiyorsunuz?

2) **"Hanımefendi, beyefendi, lütfen, rica ederim..."** gibi kelimeleri söylemekte güçlük çekiyor; bi nedenle herkese, "abi, abla, bacı, dayı..." diye mi sesleniyorsunuz?

- 3) Kızdığınız veya sempati duyduğunuz herkese ve her şeye “**şerefsiz!**” diye mi hitap ediyorsunuz?
- 4) Örneğin, telefonunuzu şarj etmeyi unutup, telefonunuzun şarjı bittiğinde, konuşmanız kesildiği anda telefonunuza “**şerefsiz telefon**” diye sıkı tokatlar atıyor musunuz?
- 5) Ya da arabanızın lastiği patladığında, lastiğe bakıp, “**şerefsiz lastik seni**” diye arabanızın lastiklerini tekmeliyor musunuz?
- 6) Kırmızı ışıktaki geçene aldırmayıp, emniyet şeridini ihlâl edenleri hiç görmeyip, sizden yol isteyenlere “**şerefsiz ne acelen var?**” diyor musunuz?
- 7) Ambulansın arkasına takılarak hiç yol aldığınız oldu mu? Bu şekilde davrananları akıllı, sağındaki solundaki sürücülere karşı saygılı davrananları aptal olarak mı görüyorsunuz?
- 8) Özgürlük, demokrasi, insan hakları... diyenleri, bu milleti karıştıran, sonuçta yok edilmesi gereken kesim; buna karşılık, bayrak, vatan ezan, inanç... diyenleri makbul insanlar olarak mı kabul ediyorsunuz?
- 9) Bir problem olduğunda “**sıkıntı var**”, “**sıkıntılı bir durum**”; bir şey bir amaç için yapıldığında “**için**” içmek değil, ‘**for, pour, für**’ anlamında kelimesi yerine artık “**adına...**” kelimesini mi kullanmaya başladınız?
- 10) Açık giyinen kadınları her türlü kötülüğün nedeni, kapanmış kadınları makbul ve “**kadın dediğin kocasının dizi dibinden ayrılmaz, o ne derse onu yapmalı..**” diye mi düşünüyorsunuz?
- 11) Liderinizi dünya çapında biri olarak mı görüyorsunuz?
- 12) Bir üst maddedeki konuda zerre kadar da olsa şüpheniz yok mu?
- 13) Liderin çapı önemli değildir; biz lider kabul ettiğimiz kişinin arkasından, bir şey anlamasak da, düşünmeden, sormadan, ona ilişkin herhangi bir şüphe duymadan onu takip ederiz, mi diyorsunuz?
- 14) Size göre kadınlar ikinci sınıf bir varlık mı?
- 15) Parasal, güç veya başka nedenlerden konumunu sizden iyi bulduğunuz kişiler size bir şey söylediğinde, “**emrin olur!**” diye mi cevap veriyorsunuz?
- 16) Metroda, otobüste, dolmuşta... MP3 veya telefonunuzdan bir şey dinlediğinizde, etrafı rahatsız edip etmediğiniz sizin için önemsiz mi?

Eğer bu soruların tümüne “**evet**” diyorsanız; su katılmadık bir şerefsizsiniz ve türünüzü en iyi şekilde temsil ediyorsunuz, eğer soruların bazılarına evet diyorsanız, farkında olmasanız da şerefsizlik kanınıza girmiş bulunuyor...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstanbul Satranç Festivali

Erol Koç 15.10.2013

On ikinci İstanbul Satranç Festivali, 12 Ekim Cumartesi günü Yıldız Teknik Üniversitesi Beşiktaş Kampusu’nda başladı. Yarışmalar A ve B olmak üzere iki kategoride yapılıyor. Sporcular yarışmalara, belli koşulları yerine getirmek şartıyla iki kategoride katılabiliyorlar.

Tahmin edileceği üzere, A kategorisinde yarışan sporcular hem ELO’su yüksek oyuncular, hem de iddialı... B kategorisinde ise, daha mütevazı, bu spora daha ziyade bir hobi olarak yaklaşan sporcular yarışıyor.

Değişik ülkeden 250’den fazla oyuncunun katıldığı **festivalin özellikle yaz sıcaklarında yapılmaması**, herkesi sevindiren bir unsur oldu. Festivale **Yunanistan, Suriye, Ürdün, Gürcistan, Azerbaycan, Slovenya** gibi ülkelerden, ELO’su yüksek oyuncuların katılması festivalin kalitesini artıran bir faktör olarak değerlendirilmeli...

Bu satırların yazıldığı sırada, üçüncü turlar tamamlanmıştı. A kategorisinde ilk sırada yer alan oyuncular, sırasıyla; **Mustafa Yılmaz, Armen Grigoryev, Mohamed Bakkar, Parginos Vassilios, Mert Erdoğan, Görkem Sivri, Melih Yurtseven** idi...

B kategorisinde ise, **Sabri Can Onay** ve **Muhammet Ezizov** ilk sıraları paylaşıyor.

Yarışmacılar arasında büyükusta, uluslararası usta, fide master gibi unvanlı oyuncuların olduğunu özellikle belirtmek gerekiyor. Örneğin A kategorisinde birinci sırada yer alan **Mustafa Yılmaz**, bir büyükusta...

Burada vurgulanması gereken noktalardan biri, bu turnuvarın, özelde de **İstanbul’da yapılan turnuvaların Rıza Öney’in İl Temsilciliği’ne gelmesiyle birlikte, kalitelerinin yükselmesi**... Eskiden neredeyse asker nizamında organize edilen, anne ve babaların turnuvaya katılan çocuklarının karşılaşacağı durumlar konusunda endişeli oluşları, yaşanmış bazı tatsız olaylar, geride kalmış görünüyor.

Aslında **İstanbul’daki turnuvalarda kalitenin yükseltilmesi çalışmaları, Türkiye Satranç eski Başkanı Ali Nihat Yazıcı’nın son yıllarında başladı**. Yaşanmış olayların bir daha tekrarını istemeyen, anne ve babaların çocuklarını gönül rahatlığıyla turnuvalara getirmelerini sağlamak, turnuvaların gerçekten de bir festival ve bayram havasında geçmesini sağlamak üzere, Ali Nihat Yazıcı, **Rıza Öney**’i bu göreve getirdi.

Rıza Öney bu çalışmalara eşiyle birlikte girdi. Zaten eşi, Fatma Nur Öney de Kadınlar kategorisinde eski Türkiye şampiyonlarından...

Satranç Federasyonu'nun İstanbul temsilciliğine destek vermek gerekiyor. Bu konuda özel şirketlerin yanısıra, belediyelere de görev düşüyor.

İstanbul Satranç Festivali ile bilgilere, il temsilciliğinin, www.tsf.org.tr isimli web sayfasından ulaşabilirsiniz. Eğer isterseniz, ilk masalardaki maçları da canlı olarak bilgisayarınızdan izleyebilirsiniz.

Bu festival ve organizasyon için, Türkiye Satranç Federasyonu'na ve emeği geçenlere, özellikle de Rıza Öney'e satrançseverler teşekkür borçludur.

Şahsen ben bir çalışmayı bitirmek zorunda olduğum için, bu defa bu turnuvaya katılamadım. Eksikliğini hissettim mi? Tabii ki, evet... Ancak bitirmem gereken diğer konu, o kadar hayati bir şey ki, şu anda her şeyin önünde geliyor.

Eğer İstanbul Birinciliği aralık ayının son haftasına bırakılmaz ve özellikle de aralık ayının ilk haftasında yapılabilirse ve bu seneden itibaren de hep bu takvimde yapılırsa, il temsilciliği, büyük bir iş başarmış olacaktır.

Buradan tüm sporculara başarı dileklerimi iletiyorum.

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bayramlarda 'parasız geçiş'e karşıyım

Erol Koç 19.10.2013

Türkiye'nin ne kadar keyfi yönetildiğinin göstergelerinden biri de, dinî bayramlarda belli bir zamandır beri uygulanmakta olan **"Boğaziçi"** ve **"TEM Köprüsü"**nden parasız geçiş uygulamasıdır.

Bu uygulama bu toplumun adam yerine konmadığının, bu ülkede hukuk ve adaletin olmadığına, siyasal olarak belli konumlarda olanın herhangi bir zamanda aynen geçmiş yüzyıllarda olduğu gibi, canı isterse ulûfe dağıttığının, gönlüne göre insanlara bir şey ihsan eylediğinin bir uygulamasıdır.

Neden bu böyle?

Birincisi, toplumdan bir şey almanın ve topluma bir şey vermenin, belli yasalara dayandırılması gerekir. Köprülerden geçiş devlet bütçesinin bir bölümünü oluşturduğundan bu gelirin alınıp alınmayacağı ancak yasalarla düzenlenebilir. Nasıl ki **modern, yönetim şekli hukuka dayalı ve gücünü milletin egemenliğinden alan bir iktidar, bir kişinin devlete olan borcunu, keyfî bir şekilde silemez ise** (maalesef

gazetelerde çıkan bazı haberlere göre iktidara yakın bazı kuruluşların borçlarının silindiği veya belli bir oranda azaltıldığı yazılmaktadır), **yurttaşların bir kısmının yararlanacağı bir şey de, ancak kanunla düzenlenebilir.**

Her bayram öncesi, iktidardan veya belediyeden bir siyasinin çıkıp, sanki bağışta bulunmuş gibi, bayram sırasında köprü geçişinin parasız olacağını söylemesi hem yasal değildir; hem de ifade ediş tarzıyla bu topluma hakaret etmek anlamına gelmektedir.

Soruyorum: Bu kararı neye dayanarak veriyorsunuz?

"Biz istedik, öyle oluyor..." mu diyorsunuz?

Artık bu noktada başka bir şey söylemenize gerek yok. Zaten ben de bunu iddia ediyorum.

Bu durumda başka bir sorum daha var: **Peki "parasız eğitim!" diye slogan atan öğrenciler neden hapislerde yatıyor?** Üstelik bu çocuklar, kanunsuz bir şey yapmamışken...

Köprülerden geçiş paralı olsun, ama eğitim parasız olsun. Yapabiliyor musunuz bunu? Cehaletin ortadan kalkması için gereken bir çaba ve imkân için, herhangi bir şey yapabiliyor musunuz?

Yapamıyorsunuz. Yapamazsınız. Çünkü yapmak istemezsiniz.

Üstelik bayramlarda parasız geçiş derken bir tek köprülerin gişelerinde sembolik bir el öptürmediğiniz kaldı.

Bitmedi.

Bu uygulama neden, sadece Müslüman Sünnilerin bayramlarında uygulanırken, Alevilerin, Ortodoks Hristiyan kesimlerin, Yahudilerin bayramlarında da uygulanmaz?

Yoksa onlar bu ülkenin yurttaşı değil mi?

Bu uygulama Sünni Müslüman olmayan kesimlerin ötekileştirilmesi, dışlanması, aşağılanması ve ikinci sınıf muameleye tabi tutulmasıdır. Bu uygulama, bağış yapılan Sünni Müslüman kesimlerin de aşağılanmasıdır. Çünkü hukuki bir zemine dayanmadığı için, bir büyüğün gönlünden kopan bir şey gibi sunulmaktadır.

Aklı başında, karakterli hiçbir yurttaş Boğaz köprülerinden geçerken, birkaç lira ödemediği için mutlu olmamalı; tam tersine ülkesinde ayrımcılık yapıldığı, birlikte yaşadığı insanlar ötekileştirildiği için üzülmelidir.

Ben üzülmemin ötesinde, bu uygulamadan utanıyorum.

Hukuki zemini olmayan bir şeyi, genellik taşımadığı, herkesi kapsamadığı için tabiatı gereği adaletli olmayan bir şeyi nasıl kabullenirim?

Üstelik okumak isteyen onca genç sırf **"parasız eğitim"** dedikleri için, haislere atılırken...

Aklı başında, vicdan sahibi, insanı insan olarak seven (bu ifade size bir şeyleri hatırlatıyor mu?) **herkes bu uygulamadan utanmalıdır.**

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erolkoc@northstar-bgs.com

Konuyla ilgilenenler için:

www.northstar-bgs.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe kazandı ama...

Erol Koç 22.10.2013

F.Bahçe hızlı oynuyor, ama iyi oynamıyor.

Bu konuda en doğru tespiti **Şansal Büyüka** yaptı. Ama önerdiği çözüm eksikti. Ne dedi, Büyüka, **F.Bahçe'nin rakip takımın defansını ortadan delemek bir adama ihtiyacı var.**

Hayır, öyle bir adamdan ziyade, **F.Bahçe'nin karşı takım defansını ortadan yaracak bir oyun sistemine ihtiyacı var.**

Aslında bunu sadece F.Bahçe için değil, geçen seneki Beşiktaş hariç, tüm takımlar için söylemek gerekiyor.

Bu neden böyle?

Her şeyden önce bir tespit yapalım: Türkiye'de belli bir süreden beri, sadece pasa dayalı düz futbol oynanıyor. Her alanı sadece düz pasla geçmeye çalışıyorlar ve sıkıştıkları anda topu geriye oynuyorlar. Bu futbol garanti bir futbol ve büyük oranda herhangi bir risk taşıyor. Ayrıca tüm takımlar böyle oynadığı için, sonucu belirleyen, kaliteli futbolcular oluyor. Diğer bir ifadeyle teknik direktörler taktik yaratıcılıklar yerine, sadece adam değiştirerek maça müdahale ediyorlar. Ancak yaratıcılık anlamında, **Samet Aybaba** hariç, hiçbir şey yapmıyorlar. Aslında bu tarz, büyük takımların işine de geliyor. Zira kaliteli futbolcuları daha fazla olduğu için, bir hafta biri başka bir diğeri devreye giriyor. Maçı böyle kazanıyorlar.

Bir başka nokta da şu: Aynı futbolu Milli Takım da oynuyor. Onun için Milli Takım düşüş içinde. Çünkü bu futbol tarzına önlem almak çok kolay.

Peki, nedir çözüm?

F.Bahçe, tabii diğer takımlar için de doğru olan, **ceza sahası önünde ver-kaçla topu rakip takımın ceza sahasına sokabilmek** gerekiyor. Bir diğer yöntem de, **araya top atarak adam kaçırmak...** Peki, bizim takımlar, bunu yapabiliyor mu? Bunun cevabı hayırdır; daha önce de söylediğimiz gibi, geçen senenin Beşiktaş'ı hariç... (Bu ifadelerden, **Bilic**'in eleştirildiği sonucu çıkarılmasın. Bilic, Beşiktaş'a son derece doğru bir futbol oynatıyor ve Türkiye'deki teknik direktörlerin oynattığı futbolu oynatmıyor.)

Yaratıcı futbolcu F.Bahçe'de yok mu? Var. **Salih, Alper, Emre** ve kısmen **Christian** bu futbolcu tipindeki adamlar. Eğer bu adamlardan hiçbirini kullanmazsan, kullandığın zaman da, bu adamları defansa dönük

oynatırsan, üstelik takımına da ortadan ver-kaçla rakip takımın ceza sahasına girme oyun tarzını oynatmazsan, hep problem yaşarsın. Eğer söylediğimiz tarzda oynayabilseydi, F.Bahçe Trabzon'u çok rahat geçerti.

Maalesef bir süreden beri Türkiye'de oynanan futbol bu. Eskiden bu ülkede benim de hocalığımı yapan **Avni Bulduk** gibi adamlar vardı. Yaratıcı oyuna büyük önem verirler, ceza sahasına yaratıcı oyunla nasıl girileceğini özellikle anlatırlar ve öğretmeye çalışırlardı.

Avni Bulduk ile 19 Mayıs'ın Gençlik Parkı tarafında toprak sahada yaptığımız antrenmanlarda bir şeyi çok iyi hatırlıyorum. Öne düşecekmiş gibi duran o adam (müthiş bir G.Saraylıydı), sahaya bakarken, yıldızı keşfetmeye çalışırdı. O zaman bizim büyüklerimiz olan Kedi Ertan ve sol haf (o zaman öyle denirdi) Melih gibi oyuncular vardı. Avni hocanın çok yıldızı keşfettiği ve İstanbul'a gönderdiği söylenir. Söylediği şuydu: **Kaleye yaklaştığınızda şut atamayacaksınız, ver-kaç yapın, pozisyonunuz daha iyi olur ve gol atma şansınız artar. Çünkü boşa adam çıkmış olur...**

Kanat organizasyonları ile kanatlardan orta yaparak oynamak aynı şey değildir. Kaleye gitmek için, ver-kaç ve kısa pas, en iyi sistemdir. Bunu zaten **Brezilya, Arjantin, Fransa** yapıyor. Futbolun en mekanik oynandığı Almanya bile böyle oynuyor...

Biz hariç...

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe değişim süreci...

Erol Koç 29.10.2013

Fenerbahçe Genel Kurulu'ndan hangi ismin çıkacağı konusunda büyük bir spekülasyon var. İşin tuhaf tarafı şu ki, **Aziz Yıldırım** daha adaylığını açıklamadan, seçim kazanmış başkan olarak lanse ediliyor.

Peki, bu seçimler F.Bahçe'de neyi temsil ediyor; bu seçim hangi ismin seçileceğinden çok, başka bir şey midir?

3 Temmuz süreci F.Bahçe'nin modern yönetim anlayışına evrilmesi için dışarıdan bir müdahale oldu. Bir kulüp düşünün ki, gelirlerini müthiş artırmış, bir kulüp düşünün ki, faaliyet gösterdiği her branşta başa gureşiyor ve futbolda, son on yıldır, ya şampiyon oluyor ya da ikinci...

Ancak F.Bahçe konuşulduğu zaman deniyor ki, "**F.Bahçe'de Aziz Yıldırım'ın haberi olmadan bir sinek dahi uçamaz...**" Üstelik, bu kulüpte yüzlerce profesyonel çalışıyor ve Türkiye'nin 30 milyonluk bir kitleyle en kalabalık taraftara sahip...

İşin içinde bir çarpıklık var.

Üstüne üstlük, neyin ne olduğu pek anlaşılmayan bir 3 Temmuz süreci var ki, bu süreçten dolayı başkanı bir yıl hapiste yatıyor, girdiği altı hukuki süreçten de mahkûm oluyor; herşey Yargıtay'a kalmış...

Aziz Yıldırım aday olmamalı, dedik. Bugün de aynı şeyi söylüyoruz.

Diyelim ki, aday oldu ve seçildi.

Peki, Yargıtay kararı onarsa?

Herşey nasıl bir sürece girer acaba? Tarafların ne hissedeceğini düşünebiliyor musunuz? Eğer kararın onanmasından sonra F.Bahçe futbolda, basketbolda ve toplam dokuz branşta şampiyon olursa, taraftar ruhunda ne hissedecektir?

Söyleyelim. Denecektir ki, **“F.Bahçe kongre üyeleri F.Bahçe’nin 30 milyonluk taraftarından o kadar uzak, bu insanlar F.Bahçe’nin tarihi konusunda o kadar bilgisiz ve F.Bahçelilik ruhundan o kadar bihaber ki, 3 Temmuz sürecini geride bırakacak bir kararı vermek yerine, her noktada mahkûm olmuş bir anlayışı yeniden seçmişler!”**

Sorun budur. Tüm F.Bahçelileri yaralayacak olan budur.

Diyelim ki Aziz Yıldırım seçime girmedi ve seçime giren adaylardan biri şu ya da bu şekilde kazandı. Bu arada, Yargıtay da kararı onamadı.

Peki, ne yapmak gerekir?

Normal süresinde seçime gitmek, ki bu tarih 2015 Mayıs’ıdır. Bu seçimde Aziz Yıldırım’ın adaylık yolunun açılmasıdır. Seçimi kazanır, kazanmaz; o başka bir sorundur. Ancak, F.Bahçelilerin vicdanı ve duyguları incinmemiş olacaktır.

Eğer Aziz Yıldırım bu seçime girer ve seçimi kazanırsa, 3 Temmuz süreci F.Bahçe’de devam edecektir. F.Bahçe camiası bu süreçle mutlaka bir şekilde hesaplaşacak ve o dönemi geride bırakacaktır. Ancak bu hesaplaşmanın maliyeti çok yüksek olacaktır. Ayrıca, kulübün ve taraftarın bu konuda psikolojik bir yorgunluk içinde olduğunu da unutmayalım.

Ancak neden duygular bu kadar yıpranmış olsun; neden bu lekeyi taşımak kaçınılmaz bir durummuş gibi, katlanmak zorunda kalınsın? Üstelik Aziz Yıldırım ailesine ve yakın çevresine **“Hazır olun, karar onanacak...”** derken...

Bu nasıl bir akıldır ki, bu ihtimali bile bile seçimlere giriyor?

Bu nasıl akıldır ki, bunu bilen binlerce F.Bahçe kongre üyesi Aziz Yıldırım’ın adaylığı sözkonusu olursa, Aziz Yıldırım’ı seçmek için oy kullanacak?

Gözü kör eden aşk, en kötü aşıktır.

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sonuç ve sorular

Erol Koç 05.11.2013

Fenerbahçe Genel Kurulu'ndan çıkan sonuç son derece düşündürücüdür: F.Bahçeliler hem başkanlarına sahip çıktılar ve hem de 3 Temmuz sürecine karşı net bir tavır aldılar: **Aziz Yıldırım** 6 821oy, **Mehmet Ali Aydınlar** 2 383... Diğer bir ifadeyle dört F.Bahçeliden üçü şike olduğuna inanmıyor ve aynı zamanda bu sürecin F.Bahçe'ye karşı organize edilmiş bir kumpas olduğu kanısında.

Birinci sonuç şudur: F.Bahçe 3 Temmuz kaosundan çıkmıştır. Sular yeniden kendi yatağında akmaya devam edecektir.

Mental anlamda 3 Temmuz artık geride kalmıştır.

İkinci sonuç şudur: Aziz Yıldırım başkanlık seçimini kazandığına göre, seçimi kaybedenler dâhil herkes, yeniden F.Bahçe etrafında birleşecektir. Birleşmelidir de...

Aşağı yukarı tüm F.Bahçeliler bunu ifade ediyor ve bunu istiyor...

Üçüncü sonuç şudur: Eğer Yargıtay Aziz Yıldırım'a ait kararı onarsa, muhtemelen birkaç ay sonra yapılacak seçimlerde, Aziz Yıldırım'ın yerine aday olacak kişi şimdiden belli olmuştur. Bu aday karşısında eğer Mehmet Ali Aydınlar aday olursa, muhtemelen bu kadar bile oy alamayacaktır.

Zannediyorum, uzun bir süre Mehmet Ali Aydınlar herhangi bir seçim sürecine katılmayacaktır ve muhtemelen de adını çok az duyacağız.

F.Bahçe'nin gelecekteki stratejisi ne olmalı?

Bu köşeyi okuyanlar bu sorunun sık sık sorulduğunu hatırlayacaklardır. Bu soru, son derece gerekli bir sorudur.

Öyle görünüyor ki, ilk olarak F.Bahçe hem futbolda, hem basketbolda lig şampiyonluğu hedefine yüzde 100'e yakın bir konsantrasyonla adım adım ilerlemektedir. Buraya kadar tamam.

Ama soru şudur: Eğer Yargıtay Aziz Yıldırım'ın kararını onarsa, gelecek yönetim şimdiden belli olduğuna göre, nasıl bir strateji izlemelidir?

Her şeyden önce hazırlıklar şimdiden başlamalı ve önümüzdeki yıl F.Bahçe'nin Avrupa Kupalarına katılabilmesi için, cezasının nasıl iptal edileceği, edilemeyecekse, kararının nasıl erteleneceğinin stratejisi, şimdiden çizilmeli ve çalışmalar hemen başlamalıdır. Çünkü, F.Bahçe Türkiye'de en büyüktür ve bunun tartışması dahi sözkonusu olamaz.

Ama o F.Bahçe Avrupa'da yoktur ve bu sorun mutlaka çözülmek durumundadır.

F.BAHÇE- G.SARAY MAÇI...

Türkiye'deki en büyük derbinin ilk ayağı pazar günü oynanacak. Bu maça ilişkin özellikle birkaç noktayı belirtmek istiyoruz:

1) Bu maçın hakemleri asla ve asla Cüneyt Çakır veya Fırat Aydınus olmamalıdır. Zira Cüneyt Çakır F.Bahçeli olmadığını kanıtlamak için kararlarını yüzde 70 oranında G.Saray lehine kullanıyor ve çok vahim hatalar yapıyor.

Fırat Aydınus ise, kendini futbolcular karşısında kanıtlamak gibi bir komplekse sahip. Bu nedenle, sırf bunu göstermek için, olmadık sarı ve kırmızı kartlara başvuruyor ve iki takımı da oyundan düşürüyor.

Maçın hakemi kim olmalı: Ya Bülent Yıldırım ya da Yunus Yıldırım...

F.Bahçelilerin bu iki hakeme de sempatiyle bakmadıklarını biliyorum. Ancak bu konuda onlara pek hak vermiyorum. Bu hakemin ikisi de, gördüklerini çalmaya çalışıyorlar.

2) G.Saraylı oyuncular, özellikle başta Eboue olmak üzere Muslera, Burak ve Drogba herhangi bir pozisyonda olmayan faullerde bile yerlerde kıvranıyorlar ve hakemi etkilemeye çalışıyorlar.

Bu dört oyuncuya hakemlerin dikkat etmesi ve oyunun bu oyuncular tarafından kontrolden çıkmasına izin vermemeleri gerekiyor.

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsanın kaderini belirleyen faktörler nelerdir

Erol Koç 09.11.2013

Bu soruyu yıllarca önce Fransa'da verdiğim bir konferans sırasında katılımcılardan biri sormuştu. Tuhaftır, kelimesi kelimesine aynı olmasa da aynı soru bir ay kadar önce yine management'la ilgili verdiğim bir eğitim sırasında Türkiye'de soruldu.

Bu soruya o gün ne cevap verdimse aşağı yukarı, bugün de aynı cevabı verdim:

"İnsanın kaderini belirleyen faktörleri ampirik olarak belli rakamla ifade etmek mümkün değildir; olsa bile, her doğan insan için bunun bir kez daha ispatlanması gerekir. Ancak farklı ülkelerde yaşamış, farklı kültürleri tanımış, belli bir bilgi ve tecrübe sahibi olarak şunu söyleyebilirim ki, ister işadamı olun, ister profesyonel bir yönetici veya başka bir meslek sahibi, kaderinizi yüzde 50 oranında doğduğunuz ve içinde yaşadığınız coğrafya belirliyor. Yüzde 40 oranında karakteriniz (Cornelius

Nepos'a göre bu faktör yüzde 100 oranında belirleyicidir), *yüzde 5 oranında aileniz ve geriye kalan yüzde 5 ise diğer faktörlerdir...*

Ve eklemiştim:

"Bu rakamları mutlak yüzdeler olarak almamak gerekir. Analitik açıdan belli bir ağırlık olarak bakmanız ve değerlendirmeniz daha uygun olur. Ancak, bir yaklaşım sağlaması açısından kanaatimce bu faktörleri ve ağırlıkları son derece uygun görüyorum.

Aslında belki de, en iyi ölçüm bu oranlar çerçevesinde birey birey her insanın kendini bu çerçevede değerlendirmesidir. Bu değerlendirmenin daha da iyi sonuç vermesi için, şöyle bir yol da izleyebilirsiniz: Önce kapasitenizi ve yeteneklerinizi objektif olarak ölçün. Sonra da, hipotetik bir şekilde bir ülke seçin ve orada neleri başarabileceğinizi tahayyül edin.

Yaşadığınız kaderiniz; tahayyül ettiğiniz ise, kadersizliğinizdir."

Sözlerimi bitirdiğimde hem Fransa'daki konferansta bir sessizlik olmuştu. Aynı durum Türkiye'deki toplantıda da gerçekleşti.

Acaba o anda kim neyi düşünüyor ve kim hangi soruyu soruyordu.

Acaba Türkiye'deki insan, müthiş şahane bir ülkede mi yaşadığını düşünüyordu; yoksa tam tersine, **"ben böyle kaderin..."** mi diyordu?

Bunu bilmek mümkün değil. Ancak bir şeyi açıkça hissettim: Türkiye'deki insanların gözlerini bir hüznün kaplamıştı. Fransa'daki insanlarda böyle bir hüznü farketmedim.

İşadamısınız. Bir anda kapınıza dikilen maliye müfettişleri üç gün içinde ipinizi çekerler mi?

Çeker.

Yapacağınız en iyi iş, sus pus olmak ve eğer ihale şansınız varsa, devletten ihale almaktır. Yok o alanda değilseniz, en büyük tavsiye: **Politikaya musallat olmayın!**

Diyelim ki öğrencisiniz. Üstelik çok parlak. Belki, buluş yapabileceksiniz, insanlığa ve ülkenize büyük bir katkınız olacak.

Eviniz basıldı ve kız arkadaşınızla birlikte kaldığınız için; gençliğinde ilk ilişkiyi ve evlenene kadar da karşı cinsten bir insanla değil de başka bir varlıkla olmasını mubah gören, öyle yaşamış ve öyle yetişmiş bir zihniyetin temsilcileri tarafından, alabildiğine hırpalandınız ve başınıza gelmedik kalmadı...

Evimde İngilizce olarak asılı duran bir yazının Türkçesi ile noktalayalım:

"Geleceğiniz yüzde 90 oranında, başınıza ne geldiği ile değil, başınıza gelen şeye karşı nasıl tutum aldığınız ile belirlenir..." (Roger Dawson, Make the Right Decision Every Time, p. 215)

İyi hafta sonları...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Papatya falı ve G. Saray

Erol Koç 12.11.2013

Fenerbahçe maçını kaybettikten sonra genel kanaat, Galatasaray'ın şampiyonluk yarışından, matematiksel olmasa da, koptuğu şeklinde.

Peki, bu tespit doğru mu?

Doğru değil. Matematiksel olarak doğru olmadığı için, doğru değil diyemeyiz. Zira henüz ligin 11. haftası tamamlanmış ve alınacak 69 puan varken, böyle bir kehanette bulunmak, falcıların bile cesaret edemeyeceği bir iddia olur.

Peki, G. Saray'ın şampiyonluk şansı en doğru şekilde nasıl değerlendirilebilir?

G. Saray'ın şampiyonluk şansını, şampiyonluğa oynayan takımların psikolojisiyle ilgili bir durum olduğundan, bu çerçeveden değerlendirmek gerekir. Nedir bu analitik çerçeve?

Her yıl şampiyonluğa oynayan takımların, kadroları ne kadar iyi olursa olsun, sezon başında bekleyen çok önemli bir tehlike vardır: Eğer bu kulüplerin yönetimi kendi içinde parçalanmış, yönetim ile taraftarın arası açılmış, futbolcular kendi aralarında gruplaşmaya başlamışlarsa, takım mutlaka teklemeye başlar. Ligin onuncu veya on ikinci haftası geldiğinde bir bakarsınız ki, ligin en yukarısında takımla aranızda yedi veya sekiz puan var; daha önemlisi de, önünüzde size üç ilâ beş puan fark atmış, dört veya beş takım var.

Futbolcu, bu takımların hepsini geçemeyeceğini düşünmeye başlar.

Böyle bir durum ortaya çıktığında, o takımın şampiyonluk yarışında olup olmayacağı da papatya falına döner. Bunu sadece medya yapmaz, futbolcular da buna dâhil olur. İki maç kazanırlar; "**yarışın içindeyiz**" derler. Bir maç kaybettiklerinde ifadeler, "**şansımız azalıyor...**" şekline döner ve birkaç maç sonra da, "**tüm maçları kazanmamız durumunda şampiyon olabiliriz...**" hâline gelir.

Bu konuşmanın iki hafta sonrası, herşey biter.

G. Saray şimdi o sürece girdi.

Dahası, futbolcular arası gruplaşmayı gelecek haftalarda daha iyi göreceğiz. G. Saray'ın genel kurul üyeleri, başta **Adnan Öztürk** olmak üzere gelecek haftalarda daha çok konuşmaya başlayacaklar ve **Ünal Aysal**'ı istifaya zorlayacaklardır.

Ünal Aysal, Fatih Terim olayında aslında çok doğru düşünmüştü. Ama galiba, biraz acele etti. Eğer sezon yarısına kadar bekleseydi, yakın gelecekte karşılaşacağı muhtemel olaylarla karşılaşma riski olmayacaktı. Örneğin bir strateji olarak, Fatih Terim'in daha fazla yıpranmasını bekler ve içeriden gelen tavsiye ve telkinlere

pek aldırıyor görünebilirdi. Böyle davrandığında da, hem Fatih Terim tarafında hem de diğer tarafta itibarını korur; hatta yükseltirdi.

Ancak, biraz acele ederek, durum olgunlaşmadan müdahale etti.

Bu satırların yazarı, temmuz ayında yazdığı bir makalede Türkiye’de bu durumun bu şekilde olacağını yazan ilk kişidir bu gelişmeleri aynen tahmin etti. Ancak, Ünal Aysal’ın sezon ortasına kadar bekleyeceğini düşünüyordu.

Yanıldığı tek nokta da bu oldu.

G. Saray’ın şampiyonluk şansını tartışmak bu satırların yazarına çok anlamsız görünüyor. Çünkü daha önemlisi G. Saray’ın, F. Bahçe büyük yara aldığı 3 Temmuz sürecinden çok yararlanması ve kendini toparlamasıydı.

Değişen, bu süreç olmuştur.

G. Saray, F. Bahçe karşısında yeniden 3 Temmuz sürecinin gerisine düştü. Geçen hafta, **“F. Bahçe için 3 Temmuz süreci bitmiştir...”** derken kastettiğim buydu.

Mart veya nisan aylarında G. Saray’da önemli gelişmeler olabilir.

Ligin geleceği...

Şimdilik, hâlâ çok erken.

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye’yi sevmeyenler çok memnun...

Erol Koç 16.11.2013

Almanya Şansölyesi **Angela Merkel**’in yerinde siz olsaydınız, Türkiye’nin bugünkü konumundan hoşnut olur muydunuz? Ya da, bugün Fransa’nın Cumhurbaşkanı **François Holland** değil de, **Nicolas Sarkozy** olsaydınız, bugünkü Türkiye’ye bakıp ne düşünür ve kendinizi nasıl hissederdiniz?

Aslında tartışmak istediğimiz konu, AB’nin **“Bölgesel Politika ve Yapısal Araçların Koordinasyonu”** başlıklı 22. Fasıl’ın açılması meselesi... Fasıl açılınca, herkes çok memnun oldu.

Peki, bu fasılın açılması ne anlama geliyor?

Bu konuyu tartışmadan önce, bir noktayı belirtmekte yarar var: Avrupa’da kategorik olarak Türkiye’yi sevmeyen, Türkiye karşıtı ne bir toplum vardır, ne de bir devlet. Ancak görüşleri gereği, aynen Türkiye’de olduğu gibi, dine dayalı görüşleri olan siyasi görüşler ile, ırkçılığa dayalı siyaset yapanlar, kategorik olarak Türkiye karşıtıdır.

Gelelim konuya: Türkiye 2007 yıllarına kadar ne Sarkozy'nin ne de Merkel'in isteyebileceği, görmek istediği bir Türkiye imajı yaratmaya başlamıştı. Bu yıllara kadar Türkiye'de demokrasi, insan hak ve özgürlükleri vb. konularda gelişme kaydediyor ve adım adım AB'ye yaklaşıyordu. Eğer Türkiye aynı performansı bugüne kadar aynı şekilde sürdürmüş olsaydı, 2014 civarında AB üyesi olabilirdi.

Ancak **Türkiye, 2007'den ve özellikle de 2011'den sonra tam da Merkel'in** (iktidarda olsaydı Sarkozy'nin) **istediği bir Türkiye olmaya başladı: İçeri dönük, demokrasiyi sandıktan ibaret bir şey gören, otoriter, insan hak ve özgürlüklerine saygısız ve bu hakları ihlal etmeye hazır bir ülke...**

Bu dönemde toplumun, devletin değil, itibarını kurtaran bir tek olay oldu: Gezi...

Ancak onun dışındaki herşey, Türkiye karşıtı kesimlerin istediği gibi olmaya başladı: Türkiye giderek AB'den uzaklaşmaya, demokrasisinden tavizler vermeye, insan hak ve özgürlüklerin ihlaline, farklı hayatları olan insanları daha da zor durumda bırakacak uygulamalar peşinde koşmaya, standartlarını her alanda düşürmeye, herkesin eninde sonunda gerçek yüzlerini gösterecekler dediği şekilde uygulamaların ortaya çıkmasına vb... başladı. Kürtaj, Gezi'deki uygulamalar, gençlerin polis tarafından katli, alkol yasağı, üniversiteye polis sokma teşebbüsü,..vb.

En sonuncusu da, öğrenci evleri.

Başbakan, "**meşru hayat vardır, bir de gayrimeşru hayat...**" derken yanındaki Başbakan **Jyrki Katainen'in** yüzüne baktım. Adam gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Biliyor musunuz ki, o ifadeler Türkiye'nin karşıtı olan kesimleri fazlasıyla memnun etmiştir. Çünkü böyle bir Türkiye Batı'nın özellikle de AB'nin bir parçası olamaz.

O zaman ne yapmak gerekir: Merkel tabii ki 22. Fasil'a izin verecektir. Çünkü AB'den uzaklaşan bir Türkiye'ye para ve fonlar akıtabilirsiniz. Zaten bir süre sonra o paralar AB'ye, talep olarak geri dönecektir. Türkiye ile ilişki fon akışları düzeyinde kalmalıdır.

Türkiye üyelik şansını azalttığı oranda, fonlardan yararlanabilir: Enteresan bir paradoks...

Bir gerçeği bir kez daha söyleyelim: **Başbakan ve Egemen Bağış, bu kabinenin formasyonları en düşük, müktesebatları en zayıf iki kişisidirler.** Bilgileri ve çapları, dışarıda hiçbir şekilde itibar görmemektedir. Nezaketen gösterilen kabuller kimseyi yanıltmasın.

Merkel biliyor ki, bu ikisi olduğu sürece Türkiye'nin bir şansı yoktur.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Reform

Erol Koç 19.11.2013

Eğer Milli Takım'ın oyuncularını değiştirmek ve takımı gençleştirmek için "**reform**" kelimesi kullanılıyorsa, bunu kullanan kişinin ya reform kelimesinin anlamını bilmediğini, ya da eğer biliyorsa, kamuoyunu yanılttığını ileri sürebiliriz.

İkinci nokta şudur: Eğer reform diye bir şey sözkonusa, bu çalışma sadece Milli Takım'la ilgili ve sınırlı olarak düşünülemez; eğer böyle bir şey olacaksa, bu, ülke futboluyla ilgili olursa bir anlam ifade eder.

Bu satırların yazarı, hem **Fatih Terim**'in, hem de geniş anlamda Futbol Federasyonu'nun yukarıda sözü edilen konular çerçevesinde, pozitif hareket ettiklerini ve hemfikir olduğumuz noktalar açısından konuya yaklaştıklarını düşünüyor, en azından öyle varsayıyor.

Eğer futbolumuzda bir reform olacaksa ve bunun sonuçları Milli Takım düzeyinde de alınmak isteniyorsa, birkaç önerimiz var:

1) Her şeyden önce öyle düzenlemeler ve tedbirler almalıyız ki, Süper Lig'de şampiyonluk mücadelesi yapan takım her sezon, altı veya yedi takım olabilsin.

Bu nasıl olacaktır? Başka bir sorudur bu ve ayrıca tartışmalıyız.

Peki, neden böyle bir yapı gereklidir? Her şeyden önce rekabet için. Çünkü rekabet kaliteyi yükseltir ve yükselen kalite Milli Takım'a yansıyacaktır.

Bu konuda mali yapı kadar, hakemlerin de çok önemli bir unsur olduğunu özellikle vurgulamak isteriz.

2) Avrupa'da mücadele eden takımlarımızdan, hiç olmazsa en az üçü mart ayını görebilmelidir. Eğer Türkiye'den beş takım Avrupa kupalarına katılabiliyorsa, bu takımların yapılanması, kadro zenginlikleri ve yönetimi öyle olmalıdır ki, bu beş takımdan hiç olmazsa üçü, mart ayını görebilsin.

Neden?

Sebebi basit, dışarıdaki rekabet içerideki rekabet kadar önemlidir. Hatta bir noktadan sonra daha da önemlidir. Zira Avrupa çapında ve o turnuvalarda çeyrek final ve yarı final görmek istiyorsanız, oyuncu kaliteniz kadar kulüplerin yönetimi de iyi olmalıdır.

Standartları yükseltebildiğiniz oranda, çapınız genişler.

Peki, Türkiye'nin Avrupa çapında takımı var mıdır? Belki bir parça **Fenerbahçe**, belki azıcık da **Galatasaray**. Ancak biri malum mesele yüzünden Avrupa'dan men edilmiş, diğeri kendi sahasında altı yiyor.

En büyük başarı da geçen sene birinin yarı final diğeri de çeyrek final oynaması.

Peki, devamlılık var mı? O da yok.

İtalya'da futbol bir şekilde oynanır, **Hollanda**'da sistem ise farklıdır. **İspanya**'da futbol bambaşka oynanır, keza **Almanya**'da da öyle, **Arjantin**'de de... Peki, **Türkiye**'de?

Rijkaard, "Türkiye'de futbol sadece beş dakika bir sistem ve takım anlayışıyla oynanıyor, daha sonra herkes bildiği ve istediği gibi oynuyor..." demişti. Çok da doğru söylemişti.

Türkiye'nin kendi futbol ekolünü yaratması ve takımların bu ülkenin oyuncu yapısını da dikkate alarak bir ekol geliştirmesi gerekir. Bu ekol, "**hadi koçum, hadi aslanım, sen yaparsın, var mı senden daha canavarı...**" türünden bir tarz olamaz.

Reformdan bu sorular çerçevesinde bir çalışma yapılacağını anlamak istiyorum. Eğer bu yapılırsa, sadece takımlarımız değil, Milli Takım da başarılı olacaktır.

CARLSEN DÜNYA ŞAMPİYONU OLACAK...

Dünya Satranç Şampiyonluğu için mevcut şampiyon **Wishy Anand** ile, 22 yaşındaki **Magnus Carlsen** karşılaşıyor.

Bu satırların yazıldığı sıralarda, durum 4-2 Carlsen lehineydi...

Zannediyorum Carlsen şampiyon olacak.

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşadamları ne istiyor

Erol Koç 23.11.2013

İşadamlarının ne istediğini anlamak için, hipotetik bir Türkiye düşünelim: Her şeyin karman çorman olduğu, kimsenin ne öğleden sonra, akşam ya da ne de ertesi gün ne olacağını bilemediği bir ortam, aradığınız malı bulamadığınız, siparişini verdiğiniz malı alamadığınız ya da ithalat yapamadığınız, ihracat için sözünüzü tutamadığınız, birçok malın raflarda olmadığı... vb. bir ülke.

Böyle bir ülkeyi kim ister?

Cevap: **Karaborsacılar, kaçakçılar ve karanlık güçler.**

Peki, böyle bir ülkeyi, işadamları ister mi?

Asla.

İşadamlarının istediği ülke bunun tam tersidir: İşadamları her şeyden önce faaliyet gösterdiği ülkede güvenlik, geleceğin kestirilebildiği, dolayısıyla yatırım kararının alınabildiği, malını sattığı, kuruluşlarının tam faaliyet gösterdiği, paranın istikrarlı bir görüntü çizdiği, ithalat ve ihracat yaptığı bir **ekonomi ve böyle bir ekonomiye sahip bir ülke ister.**

Çok kişiye şaşırtıcı gelecektir ama, işadamları kendi işinden çok, önce ülkesinin geleceği ile ilgilenir, sonra kendi işine bakar. Bunun çok temel, çok geçerli bir nedeni vardır: **İşadamları bilir ki, bir ülke iyiye, işleri iyi olur; bir ülkede insanlar iyiye ve mutluya, işleri iyi gidecektir.** Bu nedenle bir işadamları her şeyden önce ülkesinin iyiliğini ve refahını ister.

Özellikle geçen yıldan beri işadamları bir talepte bulunuyor: Yeni bir ekonomik pakete ihtiyaç vardır!

Bu talebin bir nedeni var ve bu talep belirli aralıklarla dile getirilirken, zaman ise geçip gitmeye devam ediyor.

İlkönce bir tespit yapalım: Çok kişiye göre iktidar ekonomi yönetiminde başarılıdır. Uzun uzun tartışmadan, gerekirse tartışırız da, söyleyelim: Bu görüş doğru değildir ve iktidar ekonomi yönetiminde başarısızdır. Zira iktidar, bugün de, **Kemal Derviş** tarafından hazırlanan programı uygulamaya devam etmektedir ve ekonomiye ilişkin yeni hiçbir şey yapmamıştır. Bu nedenle Türkiye 2002 döneminde neyse, bugün de nitelik olarak, aynı ekonomidir ve hatta bazı alanlarda gerilemiştir.

Oysa Türkiye'nin yeni bir ekonomik pakete ihtiyacı var: Bu paketin özelliği, rekabetçi bir ekonomi yaratmak üzere, stratejik bir büyüme stratejisi oluşturmak, olmalıdır.

Bu niye mi gerekli: İşsizliği azaltmak için. Dikkat edilirse, işsizlik yükselmeye başladı. **Kemal Derviş'in programıyla ekonomiyi toparlarsınız, ama işsizliği çözemezsiniz.**

Böyle bir strateji niye mi gerekli: Yıllardan beri düşen sabit sermaye yatırımlarını, yani ekonominin fizik üretim kapasitesini artırmak ve geliştirmek için gerekli.

Çünkü dünyanın sayılı tarım ülkelerinden biri olan, belli bir sanayileşme noktasında bulunan, 76 milyon nüfusu olan bir ülkeyi, ticari sermayenin büyümesi ile götüremezsiniz.

Eğer dikkat edilirse, ekonomide, imalat sanayiinde katma değer oranı giderek düşüyor.

Batı'da **Tayyip Erdoğan** ve **Egemen Bağış** ne kadar itibar edilmeyen kişilerse, **Ali Babacan** da tam tersi durumdadır: Büyük bir itibar sahibidir. Çünkü bilgili bir adamdır, müktesebatı sağlamdır. Ali Babacan, ekonomide yapısal reforma ihtiyaç olduğunu söylüyor.

Bu tespit önemlidir: **Yapısal reform!**

Gelecek hafta, işadamları ne istiyor sorusuna, entelektüeller ne istiyor sorusunu da ekleyelim... Yani işadamları ile entelektüellerin buluştuğu nokta ya da alanı konuşalım.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray bu defa 'altı' yemez...

Erol Koç 26.11.2013

Büyük değil, ama önemli maçlarda psikoloji fizik ve taktik hazırlıktan çok daha fazla ön plandadır. Zira spor yapmış olanlar bilir ki, psikolojik olarak iyiyse, aynı fizik ve taktik hazırlık düzeyinde kendinizi daha iyi ve güçlü; eğer psikolojik olarak iyi değilseniz, kendinizi kötü ve güçsüz hissedersiniz.

Bu nedenle teknik direktörlerin takımlarını psikolojik açıdan nasıl hazırladıkları, en az diğer faktörler kadar önemlidir.

G.Saray 15 yıldır Saracoğlu'nda kazanamıyor. Bunun esas nedeni, 2002 yılındaki 6-0 skorunun G.Saray'ın kimyasını bozmuş olmasıdır. O yıla kadar birkaç yıl üst üste kaybeden bir takım, o yıldan beri G.Saray Saraçoğlu'na gelirken bambaşka bir ruh hâline girdi. Zira, taraftarından masörüne, yöneticisinden futbolcusuna bir hafta öncesinden şu soruyu sormaya başlıyorlar ve o soruyu bir hafta her gün soruyorlar, kafalarından tartışıyorlar:

"Bu defa yenebilecek miyiz, yoksa yine bir 6-0 olur mu?"

Her gün bu soruyu soran ve taraftarı bu soruyu tartışan bir takımın sahaya çıktığında tüm enerjisi bitiyor.

F.Bahçe'nin G.Saray'a 2002 yılında yaptığını bu defa Real Madrid yaptı ve G.Saray'a altı atıp, kimyasını bozdu. Ancak G.Saray yönetimi tam da bu olayın arkasından teknik yönetimi değiştirdi. Herkesin şundan emin olması gerekir ki, eğer **Fatih Terim G.Saray'ın başında olsaydı, G.Saray aynı soruyu sorarak gidecek ve Madrid'de yarın oynanacak maçta muhtemelen de bozguna uğrayacaktı.**

Şimdi takımın başında **Mancini** var. O Mancini, **Manchester City**'nin başındayken hiçbir takımın karşı koyamadığı **Barcelona** ile İspanya'da oynanan maçta, Barcelona'yı kelimenin tam anlamıyla kilitlemiş ve maç 1-1 sonuçlanmıştı.

Mancini'nin G.Saray'ın başında ilk çıktığı maç **Juventus** idi ve o maç da 2-2 bitti. G.Saray ceza alanının önünde oluşturduğu blok ve alan daraltmasıyla Juventus'u uzun oynamaya itmiş ve Juventus çok zorlanmıştı.

Benzer bir durumun **Real** maçında da olması kimseyi şaşırtmasın.

Mancini, futbolu hem bilen hem de mantalite olarak Batılı biridir. Yapısı, **"koçum var mı senden iyisi, hadi aslanım..."** diyen gazcıbaşı biri değil, düşünen ve üreten bir kafadır.

Üzerinde eziklik yok; kimseye bir şeyi ispatlaması gerekmiyor.

Biri İtalya'ya gider, her ama her pazartesi İstanbul'a gelir, hakkında ne konuşulduğunu öğrenmeye çalışırken, diğeri İstanbul'a geldiğinde işini yapmaya çalışıyor ve zamanı varsa da Etiler'de gidip yemek yiyor.

Bu, dünyaya bir bakış tarzıdır; hayat tarzıdır ve yürüyüş tarzıdır. Kısaca, Mancini bir tarzdır; gelişmişlik, beyefendilik ve üretici ve yaratıcı bir tarz, kasabalı olmayan, az gelişmişlik izleri taşımayan...

Bu nedenle **G.Saray'ın ilk maçı 6-1 kaybetmesinin futbolcularda yarattığı kimyasal bozulmayı Mancini tedavi edecektir**. G.Saray Real'le kafa kafaya oynayamayacak, tam tersine haddini bilerek, realist ve akıllı bir şekilde oynamaya çalışacaktır.

G.Saray için, belki de daha önemlisi, Real Madrid maçının sonucundan ziyade **Kasımpaşa** maçıdır. Eğer Kasımpaşa maçı kaybedilirse, ligden kopma ihtimalleri çok yüksektir. Bunun sonucu, bu yıl itibariyle gerilerde kalmak değildir; bu, her takım için yaşanabilecek bir durumdur. Sorun bu durumun kulübün içinde yaratacağı atmosferdir.

Çünkü iktidar mücadelesi puslu havayı sever...

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşadamları ne istiyor, entelektüeller ne istiyor

Erol Koç 30.11.2013

Geçen hafta işadamlarının ne istediğini ve nasıl bir ülke istediklerini sormuştuk ve aynen şöyle demiştik: *"İşadamı her şeyden önce faaliyet gösterdiği ülkede güvenlik, geleceğin kestirilebildiği, dolayısıyla yatırım kararının alınabildiği, malını sattığı, kuruluşlarının tam faaliyet gösterdiği, paranın istikrarlı bir görüntü çizdiği, ithalat ve ihracat yaptığı bir **ekonomi ve böyle ekonomiye sahip bir ülke ister**."*

*Çok kişiye şaşırtıcı gelecektir ama, işadamı kendi işinden çok, önce ülkesinin geleceği ile ilgilenir, sonra kendi işine bakar. Bunun çok temel, çok geçerli bir nedeni vardır: **İşadamı bilir ki, bir ülke iyiye, işleri iyi olur; bir ülkede insanlar iyiye ve mutluyorsa, işleri iyi gidecektir**. Bu nedenle bir işadamı her şeyden önce ülkesinin iyiliğini ve refahını ister."* (**Taraf**, 23 Kasım 2013, s.7)

Aynı mantığı izleyerek, yine hipotetik bir Türkiye düşünelim: İnsanların kendini emniyette hissetmediği, herkesin herhangi bir şey söylemekten korktuğu, insanların fikirlerini açık açık söylemek yerine gizli kapaklı yerlerde ifade ettiği, kitapların yakıldığı, toplandığı ve yazarların kitapları, makaleleri yüzünden sabaha karşı evlerinden alındığı, mahkemelerde süründürüldüğü, hapis yattığı; insanların bireysel ve kitlesel gösteri haklarını kullanamadığı, kullananlara sivil ve emniyet güçlerince saldırıldığı, dövüldüğü, gaz sıkıldığı, gösteri yapanların öldürüldüğü, toplumun silik ve kişisiz bir hâle geldiği, baskıdan herkesin suskun puskun olduğu bir ülke...

Entelektüel böyle bir ülke ister mi?

Asla.

Böyle bir ülkeyi kim ister?

Söyleyelim: Demokrasiden yana olmayan, özgürlüğe karşı, insan haklarına karşı, otoriter görüşleri olan, gelişmeyi, öğrenmeyi tehlike olarak gören, karanlık kesimler...

Peki, eğer işadamları ve entelektüel, farklı farklı alanlarda da olsa bir toplumun iyi koşullarda olmasını, toplumda istikrar olmasını ve insanların sinmiş değil, çalışırken ve onun dışındaki hayatta mutlu olmasını istiyorlarsa ve istedikleri herşey, aynı toplum, aynı toplumun aynı bireyi ve aynı hayat için ise, böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Eğer bir toplumun işadamı ve entelektüeli belli bir noktadan itibaren belli bir noktada biraraya geliyorsa, onların birlikteliğini sağlayan ne olabilir ne olmalıdır ki, işadamı ve entelektüelin istedikleri aynı anda gerçekleşebilsin ve sonuçta o toplumun bireyi, böyle bir toplumda yaşamaktan mutlu olsun?

Bunun cevabı hukuktur.

Eğer bir toplumda, devlet hukuk devletiyse, toplumda adalet inancı varsa ve hukuk sistemi çalışıyorsa, insanlar kendilerini özgür ve hakları hukuk sistemi tarafından (birisi ya da birileri tarafından değil) garanti altına alınmış ise, bir Anayasa Mahkemesi başkanı kendisini "**evlendirilme vaadi ile kandırılmış genç kız gibi**" hissetmiyorsa, o ülkede işler yolunda gidiyor demektir.

İşadamları, entelektüeller, Anayasa Mahkemesi Başkanı ve dinî kökeni, etnik kökeni, cinsiyeti ne olursa olsun tüm yurttaşları bir kampanyaya davet ediyorum ve bu kampanyayı başlatıyorum:

"**Adalet mülkün temelidir**" ifadesi nerede yer alıyorsa; bu cümleyi kaldıralım ve şu ifadeyi koyalım:

"**Adalet, özgürlüğün ve mülkün temelidir.**"

Bu cümleyle birlikte göreceksiniz bu ülkede neler değişecek, neler...

İlk adımın da parlamentoda atılmasını bekliyorum.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Artık bir de 'çene hakemi'ne ihtiyacımız var...

Erol Koç 03.12.2013

Tuhaftır, herkes **F.Bahçe- Beşiktaş** arasında oynanan maçı çok beğendi. Peki, gerçekten maç bir bütün olarak, bu kadar beğenilecek özellikler taşıyor muydu?

Soruyu şöyle soralım: Eğer iki takım aynı oyunu oynamış olsaydı; ama buna karşılık maçın hakemi **Cüneyt Çakır** değil de başka bir hakem olsaydı, maçın arkasından aynı yorumlar yapılır mıydı?

Yapılmazdı.

Neden?

Çok basit: Çünkü o maç, iki takım aynı şekilde oynamış olsaydı bile, bu skorla sonuçlanmazdı.

Demek ki, konuşulması gereken birçok nokta var.

Birincisi, **F.Bahçe'yi böyle bir mücadele ortaya koymuş olduğu için tebrik edelim.**

İkincisi, **Beşiktaş'ı da böyle bir mücadele vermiş ve F.Bahçe'ye kafa tutmaya çalışmış olduğu için tebrik edelim.**

Üçüncüsü, **Meireles'i** rakibinin sağlığını tehdit edecek şekilde davrandığı ve ayrıca bu hareketleri F.Bahçe'ye geldiğinden beri bilinçli olarak yaptığı için kınıyoruz ve en kısa sürede takımla ilişkisinin kesilmesini istiyoruz. Bu kararı F.Bahçe yönetiminden bekliyoruz.

Şimdi gelelim maça: G.Saray derbisi öncesi yazmıştım. **F.Bahçe- G.Saray** maçını **Cüneyt Çakır** ve **Fırat Aydınus** yönetmesin diye... O isteğimi şimdi daha geniş kapsamlı ifade edeyim:

Cüneyt Çakır ve Fırat Aydınus, F.Bahçe, G.Saray ve Beşiktaş maçını yönetmesinler. Çünkü bu hakemler, bu üç takıma karşı kendi egolarını tatmin etmek ve bu takımları maç sırasında kontrol altına almak amacıyla vahim hatalar yapıyorlar ve bu üç takımın maçında, takımlara büyük hasar veriyorlar.

Cüneyt Çakır'ın geçen yıl **Manchester United'a** zarar verdiği gibi...

UEFA bu hakemleri hangi maça verecekse versin, sonuçlarına katlansın; ama bu hakemler F.Bahçe, G.Saray ve Beşiktaş maçları yönetmesinler.

Kimler üç büyüklerin maçını yönetebilir: **Bülent Yıldırım, Yunus Yıldırım ve Barış Şimşek...**

Eğer bu maçı adını verdiğim hakemlerden biri yönetmiş olsaydı, bu maç berabere bitmezdi.

Niye bitmezdi?

Birincisi, **F.Bahçe'nin iki golü iptal olmaz, bir penaltısı mutlaka verilirdi.**

İkincisi, **Beşiktaşlı Necip kırmızı kart görmez ve Beşiktaş son 26 dakikayı 10 kişi oynamak zorunda kalmazdı.**

Üçüncüsü, iki gol iptal olmaz, penaltı verilir ve Necip atılmamış olsaydı, **F.Bahçe'nin de Beşiktaş'ın da, defansif anlamda ne kadar zayıf, ne kadar anti-sistemik ve başıboş oynadıkları ortaya çıkar ve Türkiye'de oynanan futbolun zayıflığını çıplak şekilde bir kez daha görmüş olurduk.**

Buna bir de G.Saray'ın Real Madrid karşısında aldığı sonucun, defansif sebeplerini de ekleyin.

En son nokta: Dışarıda pek olmuyor, ancak Türkiye'de çok fazla oluyor: Türkiye'de iki futbolcu veya bir futbolcu ve kaleci birlikte topa çıktıklarında, mutlaka birisi sanki çenesi kopmuş gibi, yerde kıvranıyor ve çenesini tutuyor.

Dışarıdaki maçlarda böyle bir şey görmüyorsunuz.

Türkiye’de bu konu o kadar istismar ediliyor ki, bizim maçlara bir de “**çene hakemi**” verilmesi gerekiyor. Bu hakemin işi şu olacak ve karar verecek: Çeneye darbe var mı yok mu, çene kaç parçaya bölündü, yere düşen futbolcu çenesini bu kadar tuttuğuna göre çenesiz bir şekilde maç yapmaya devam edebilir mi? Ederse, kırılan ve parçalanan çeneyi ne yapmak gerekir?

Tolga’ya bakınca, düşündüklerim bunlar oldu.

Ve o gol sayılmadı.

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Krizin anatomisi

Erol Koç 07.12.2013

İşsiz kâbusunu ortadan kaldıran gelişme, ekonominin fizik kapasitesini artıran sabit sermaye mallarının yatırımlarının artmasıdır.

Siyasetçi bu konuda herhangi bir şey söylüyor mu?

Hayır. Bu alandaki yatırımların toplam yatırımlar içindeki payı düşüyor.

Ekonominin gelişmesi, karmaşıklaşması demek olan imalat sanayiindeki katma değer payının yükselmesi, Türkiye gibi bir ülkede ekonominin sağlıklı olup olmadığını gösterir.

Siyasetçi bu konuda bir şey söylüyor mu?

Hayır. Ekonomiden sorumlu bakan bu konuda “**yapısal reform yapılmalı...**” diyor. Birinci derecede sorumlu olan kişi bir şey söylüyor mu?

Hayır. Zaten bu konulardan anlamadığı, bu konuları bilmediği için, bu ve benzer konularda hiçbir şey söylemiyor. Ayrıca bu konularda bir şey söylemesini de beklemeyin. Çünkü bu alanlar onun kapasitesini aşıyor.

Uzun uzun analizler yerine, eğer bir ülkede veya herhangi bir yerde veya bir sistemde kriz olup olmadığını anlamak için şu soruyu sormanız yeterlidir: “**Mevcut durum içinde yakın geleceği berrak ve net bir şekilde görebiliyor musunuz? Yakın geleceği baktığınızda, içiniz rahat mıdır?**”

Eğer bu sorulara “**evet**” diyemiyorsanız, sözkonusu ortamın kriz içinde olduğunu düşünebilirsiniz.

Krizin derinliğini anlamak için ise şu soruyu sormalısınız: “**Bu ortam içinde farklı kesimlerin birbiriyle ilişkilerini sağlıklı buluyor musunuz; eğer bulmuyorsanız, bunu değişik kesimlerin sonu nereye varacağı belli olmayan kısır bir kavga ve bir kör dövüşü içinde olarak mı görüyorsunuz?**”

Eğer bu sorulara da cevabınız **“evet”** ise, içinde bulunduğunuz toplum, sistem veya ortam derin bir kriz içindedir demektir.

Aslında yukarıdaki başlığı şimdi şöyle okumanız rica ediyorum: **“Siyasetçi ne istiyor ya da krizin anatomisi...”**

Yukarıdaki cümle bugünkü Türkiye’yi anlatıyor.

Neden böyle bir noktaya geldik?

O hâlde soruyu yeniden sormalısınız: **“Siyasetçi ne istiyor?”**

Siyasetçi, **“Rabia”** diyor; **“Şangay”** diyor.

Katma değer demiyor; sabit sermaye yatırımları demiyor, dinî inancı sağlam gençlik diyor ama özgür gençlik demiyor; gençler birbirini tanıyarak gelişirler demiyor ama birbirlerinin kucaklarında oturuyor diyor; sandık diyor demokratik kurumlar demiyor, evrensel standartlarda kişinin hak ve özgürlükleri demiyor ama biz nasıl istersek öyle olacak... diyor.

Diyemez. Çapı neyse, o kadar konuşuyor. Akli neye yetiyorsa, onu dile getiriyor.

Kendinize şimdi şu soruyu sorun: **“Toplumun istekleri ve gelişme çizgisiyle siyasetçinin vizyonu ne kadar birbiriyle çakışıyor? Çakışmıyorsa, toplum nereye gidiyor?”**

Kırılmanın başı 2007’de başladı. 2011’den itibaren politik yapı çatırdamaya başladı. İlk kırılma fayını **“kürtaj”** tartışmasıyla gördük. **“Gezi”**, politik yapının birkaç faya bölündüğünü gösterdi.

2014 yerel seçimlerinden itibaren küçük kırılma ve fay parçalanmalarının, öncü depremler olduklarını; aslında büyük çatırdamanın eşiğine geldiğimizi göreceğiz.

Çapsız ve niteliksiz yöneticilerin tasfiyesini isteyen, böyle kişilerin bu toplumu yönetmesini istemeyenleri bir kampanyaya davet ediyorum:

“Siyasette standartlar yükselmelidir.”

“Türkiye’yi çapsız ve niteliksiz kişiler yönetmemelidir.”

“Türkiye’yi ehil ellere teslim etmek, geleceğimizdir” kampanyasına...

Bu sorumluluğu göstermeyenlerin şikâyet etmeye hakkı yoktur.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Juventus maçı ne olur

Juventus'un maça bir gün önce gelmesi, maçın İtalyan cephesinde çok ciddiye alındığının bir göstergesidir. Ama İtalyanların maçı bu kadar ciddiye alması, G.Saray'ın bu maçta başarısız olacağının ölçütü olabilir mi?

Olamayacağı açıktır.

Peki, maçı belirleyen faktörler nedir ve G.Saray- Juventus maçı nasıl sonuçlanır?

Tüm maçların sonuçlarını belirleyecek birçok faktör vardır. Varsayalım ki, her faktör hesaplanmış olsun. Sonuç da belirlenmiş olsun. Sonuç hesaplandığı şekilde mi olacaktır?

Olmayabilir. Olursa şaşırmazsınız; ama olmazsa da şaşırmamalısınız.

Peki, futbol bu kadar rastgele, bu kadar sonucu tahmin edilemez bir şey midir?

Değildir. Bu tahminler ve hesaplamalar, yüzde 80-90 oranında doğru çıkar. Arada bir de, farklı.

Peki, beklenmedik sonucu belirleyen faktör ya da faktörler nelerdir?

Kanaatimce, en önemli unsur psikolojik durum ve konsantrasyondur.

G.Saray'ın maçı ölüm kalım maçı olarak görmesi, en büyük talihsizliğidir ve eğer böyleyse, bu psikolojik baskı, en ufak olumsuz bir gelişmede tersine döner ve bir takım, tuzla buz olabilir. Ancak tam tersine, bu maçı önemli bir maç, başa baş oynaması gereken bir maç olarak görürse, bu yaklaşım içinde herkes sorumluluğunu kabul eder ve sonuna kadar bozulmadan mücadele ederlerse, ikinci de olabilirler; üçüncü de...

En ters durum maçı ölüm kalım maçı görmek olur.

Bu nedenle, Ünal Aysal'ın dediği son derece doğrudur. Bu bir ölüm kalım maçı değildir.

Görünen o ki, bu noktada G.Saray çok kırılığandır.

Ancak Mancini gerçekçi bir adamdır. Söylenenin tersine, G.Saray'ın kapasitesini tam olarak bildiği ve bundan sonra bu gerçeklere göre bir yol haritası izleyeceğidir. Muhtemelen Mancini bunu bildiği için, G.Saray'ı riskli bir tarzda oynatmayacak ve sanki üçüncülüğü garantileyecek bir oyun tarzında oynatacaktır.

Tahminim, maçın sonucunun G.Saray'ın üçüncü olacağı şekilde tecelli edeceğidir.

Maçın kader adamı muhtemelen Muslera olacaktır.

Çünkü Muslera, bu satırların yazarına göre dünyadaki en iyi üç dört kaleciden biridir. Kader maçlarda böyle kaleciler, bir kaleciden çok daha fazla bir şeydir. Yaptığı bir kurtarıyla önündeki on adamı ateşleyebilir ve bir tek hareketle, bir kurtarıyla maçı değiştiren, maçın kader adamı olabilir.

Muslera bu özelliklere tam olarak sahip bir kalecidir. Ancak bu maç için tek problem, Muslera'nın şu anda hazır olup olmadığı konusudur. Muhtemelen maç sırasında bu nokta ön plana çıkacaktır.

Bunun böyle olup olmadığını hep birlikte göreceğiz.

G.Saray'ın maçı ilk 20-30 dakikada bitirmek yerine, son 20 dakikada bitirmeyi planlaması gerekir.

Neden?

Şaşıracaksınız ama çok önemli bir noktayı belirtiyim: Batılılara karşı direngenliğiniz yüksekse, sonunda kazanırsınız. Batılılar, direnç karşısında dağılan bir yapıya sahiptirler. Çünkü sisteme o kadar inanmışlardır ki, eğer sistemin sonuç vermediğini gördükleri bir noktadan sonra, dağılırlar ve sizi kabul ederler.

Bu nedenle parola, ölüm kalım maçı değil; önemli maç ve kafa kafaya oynanması gereken bir maç olarak formüle edilmelidir.

G.Saray bu maça böyle bakarsa, hedefine ulaşabilir.

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kontrollü hortumlama

Erol Koç 14.12.2013

Kredi kartlarında ve tüketici kredilerinde son zamanlarda bazı önemli düzenlemeler yapıldı. İlk başta teknik dokunuşlar olarak, dolayısıyla da "masum tedbirler" olarak görünen bu kararlar, BDDK'nın banka yöneticilerinin kendi şirketlerine kredi açabilmesini sağlayan son kararı ile birlikte değerlendirildiğinde, ekonominin durumuyla ilgili bambaşka bir gerçeği ortaya koyuyor: Ekonomide işler hızla kötüye gitmektedir; kriz yakındır.

Böyle bir sonuca nasıl varıyoruz? Ya da nasıl bir muhakeme süreci bize bu sonucu vermektedir?

Ekonomide işler iyi gittiğinde, süreler uzar. Diğer bir ifadeyle, ekonomide istikrar varsa ve geleceğe ilişkin beklentiler olumluysa, işlemin türü ne olursa olsun, ekonomide süreler uzar ve vadeli işlemler, yapmaya başlarsınız.

Buna karşılık, eğer ekonomide istikrar bozulmuşsa ve geleceğe ilişkin beklentileriniz olumsuzsa işlemlerin vadeleri kısılır ve işlemler, krediden nakde dönmeye başlar.

BDDK'nın son tüketici kredileri ve kredi kartlarına ilişkin kararlarını böyle okuyabilirsiniz.

Buraya kadar herşey teknik görünüyor.

Ama iş bununla bitmiyor: Kemal Derviş döneminde alınan kararlar çerçevesinde bankaların grup şirketlerine kredi açmaları, ters repolar, banka yöneticilerinin kendi şirketlerine kredi açabilmesinin yasaklanması gibi... tedbirler birer ikiye delinmeye başladı.

Neden?

Arkasındaki mantık ise şudur: Eğer ekonomide harcama yoluyla (tüketici ve kredi kartları) şirketlerin kâr edebilmeleri zor hatta imkânsız hâle geliyorsa, onların kaynak bulmaları zorlaşacak; diğer bir ifadeyle sermayenin fiyatı, faiz yükselecektir. Eğer faiz yükselirse bu da ekonomide yatırımları geriletecek ve ekonomi hızla depresyona girecektir.

Bunu çözemiyorsanız, çözüm yolu diğer uygulamalarda olduğu gibi, aşiret devleti mantığına ve uygulamalarına başvurmaktır: Hukuki olmayan, hesabı verilemeyecek işlemlerin yolunu açmak.

İşte, BDDK'nın banka yöneticilerinin kendi şirketlerine kredi açabilmesini sağlayan kararlarını arkasındaki mantık budur.

Bu aslında sadece aşiret mantığıyla devleti yönetmek tarzının bir göstergesi değil; aynı zamanda sermaye kesimi üzerinde baskı yaratmak ve onları kontrol etmek yoludur. Göreceksiniz şu anda KOÇ grubuna yapılan baskı, diğer gruplara da yapılacak ve istisnasız her işadınının nefes alıp verebilmesi, Ankara'dan ölçülebilir, denetlenebilir hâle gelecektir. Eğer biraz farklı düşündüğünüz, konuştuğunuz veya bir şey yaptığınız fark edilirse, boğazınız sıkılacaktır.

İşte bu ve bildiğiniz birçok nedenden dolayı, çok uzun zamandır Türkiye'nin ehliyetsiz ellerde olduğunu söylüyorum. Geçen haftaki yazımdan sonra Şamil Turnalı isimli Taraf okuru bana soruyor: "(...)Bugünkü yazınızda bahsettiğiniz konuya ilişkin yüzde yüz sizinle hemfikirim. 'Türkiye'yi ehil ellere teslim etmek, geleceğimizdir' kampanyasına nasıl katılacağım hakkında daha detaylı bilgi vermenizi rica edeceğim. Ben bu kampanyaya, seve seve katılırım."

Benim yaptığım: Arkadaş ve dostlarıma yazdığım her mesajın başına, "Türkiye'yi ehil ellere teslim etmek, geleceğimizdir" cümlesini koyuyorum.

Bu cümleyi her sabah Twitter'da bir kere yazıyorum.

Herhalde, Facebook için yaratıcı bir şekilde kullanım önerileri yapanlar da olacaktır...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güven vermiyor...

Erol Koç 17.12.2013

F.Bahçe'nin kazandığı her maçtan sonra, hep aynı şeyi düşünüyorum ve arkasından da bir soru soruyorum. Düşündüğüm şey, F.Bahçe'nin ağustos ayında Arsenal ile İstanbul'da oynadığı ve kaybettiği maç. Sonra da şu soruyu soruyorum:

"F.Bahçe Arsenal ile bugün oynasa, maç nasıl oynanır ve maçın sonucu ne olur?"

İnanır mısınız, maçın bugün de oynansa büyük oranda aynı şekilde geçeceğini ve maç sonucunun da, aynı olacağını düşünüyorum.

Neden böyle düşünüyorum?

Çok basit bir nedeni var: F.Bahçe ne kadar koşarsa koşsun, futbolu dengeli oynayan ve aynı zamanda bir iki yıldız olan bir rakip karşısında hüsrana uğrar: Çünkü F.Bahçe'nin defansı hiç güven vermiyor ve çok kolay pozisyon veriyor.

Hatta şunu da söyleyebiliriz: Eğer Mehmet Topal bu kadar fedakâr oynamasa, bu kadar mücadele etmese, F.Bahçe defansı çok çabuk dağılabilir bir yapıya sahip. Bunun da birçok nedeni var...

Her şeyden önce, Gökhan Gönül, eskisi kadar verimli değil. Çok çıkıyor, arkasında büyük boşluklar bırakıyor ve çıkışlarında da, topu verimli kullanamıyor. Alves, mücadelecisi ve sert bir adam. Ancak çok riskli oynuyor ve bir maçta F.Bahçe'nin canının yakılmasına sebep olabilir. Egemen ise, eğer ilk müdahaleyi yapamazsa, kolay çalın yiyor.

Bir tek verimli olan Caner. Diğerlerinden çok farklı.

Bu nedenle Ersun Yanal'ın bugün çok parlak görünen sonuçlara bakıp, işlerin yolunda gittiğini düşünmesi yanlış olur. Çünkü her sporda olduğu gibi futbolda da, defans önce gelir. Defans sisteminiz oturmamışsa, eğer defans sisteminiz oynadığınız sistemin temeli değilse, ne kadar yıldız golcüleriniz olursa olsun, ne kadar gol atan takım olursanız olun, başarılı olamazsınız.

Hele bir de, karşınızda biraz direnen bir rakip çıkarsa...

Akhisar maçının ilk yarısına, özellikle de Akhisar'dan bir oyuncu atılana kadar maça dikkatle bakınız. Maç, F.Bahçe'nin hâkim olduğu, F.bahçe'nin domine ettiği bir maç mıdır?

Kimse bu soruya "evet" cevabını veremez.

F.Bahçe koşuyor. Doğru. Ancak bir de gidip de atamadığınız bir maç olduğunu düşünün. Takımın bir anda enerjisinin boşalacağı ve tüm kontrolünü yitireceği bir hâl...

Hatta Saracoğlu'nda 50 bin kişinin birden bire enerji boşalması yaşayacağı ve bir anda statta sanki uzay boşluğu doğmuş gibi bir hâlin olacağı bir durum...

Hemen aklınıza, Bursaspor'un şampiyon olduğu yıl geldi, değil mi? Takım koşmuş koşmuş; Güiza da kaçırmış da kaçırmıştı...

Maçın 65. dakikası geldiğinde, kaçan gollerden sonra tüm F.Bahçelilerde, futbolcusundan tribündeki en küçük seyircisine, F.Bahçe'yle 50 yıldan fazla zamana geçirmiş taraftarına kadar herkes, sanki bitmişti.

Güiza ağlıyordu.

Herkes suskundu.

Sanki bir maç değil, bir yokoluş süreci yaşamıştık.

Maçı F.Bahçe 3-2 kaybetmişti.

Bursaspor'un şampiyonluğu orada filizlenmişti.

Çünkü F.Bahçe, defansı önemsememiş; nasıl olsa atarım diyerek yüklenmişti de yüklenmişti.

Bu hafta Beşiktaş'ın kaybettiğine, G.Saray'ın beraberliğine bakmayınız.

İkinci yarı, bu yarı gibi geçmeyecektir.

Rakipler yeni siperler kazmaktadır; eski siperleri de yeniden tahkim ederek...

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

60 dakika yeterli...

Erol Koç 21.12.2013

Serkan Türelî gönderdiği mesajda iki soru sormuş ve bu sorunun cevaplarını beklediğini söylüyor.

» Birinci Soru: Erol Bey, Sayıştay raporları Meclis'ten ve kamuoyundan saklandı. Bu saklamanın nedenleri nedir ve böyle bir durumda Meclis'te yapılan bütçe görüşmelerinin anlamı nedir?

Cevabım: Modern toplumlarda vergi, yasal düzenlemeler içinde toplanır ve bu nedenle vergi alma işi, haraç alma işi değildir. Aynı şekilde devletin harcamaları da, resmî şekilde denetlenir ve Meclis'ten oylanarak geçen

ve bu nedenle yasal nitelik kazanan bütçenin, yasal çerçeve içinde harcanıp harcanmadığına bakılır. Bunu da devletin kurumlarından bir olan Sayıştay yapar.

Diğer bir ifadeyle, vergi toplarken yasal, kaynakları harcarken haraç toplamış aşiret topluluğu gibi davranamazsınız. Eğer devletin harcamalarının denetimine ilişkin raporları kamuoyundan saklarsınız, aldığı haracı kendi keyfi nasıl istiyorsa öyle harcayan aşiret topluluklarına benzersiniz.

Böyle toplumlarda da sonuçta, büyük yolsuzluklar olur. Kaynaklar çarçur edilir ve bu kaynaklar peşkeş çekilmiş olabilir.

Hukuk devleti- demokratik toplumlarda yaptığınız her işin hesabını verebilmeniz gerekir. Eğer ver(e)miyorsanız toplumu ahlaki anlamda, rüşvet, yolsuzluk... vb. çürümüşlüğe götürür ve yaptıklarınızla suç işlemiş olursunuz. Bir toplumu yıkan şey, hukuktan ve adaletten uzaklaşmak, demokratik mekanizmaları uygulamamak ve bunların doğal sonucu olarak da ahlaki çürümüşlüğe yol açmaktır. Dolayısıyla, bu şekilde yapılan bütçe görüşmeleri, çürüten bir sistemin kamuflajından başka bir şey değildir.

» İkinci Soru: On beş gün kadar önce "Türkiye'yi ehil ellere teslim etmek, geleceğimizdir" kampanyasına başladınız. Başbakan'ın yetersiz, formasyonu zayıf ve ehil olmayan biri olduğunu söylüyorsunuz. Bunu nasıl kanıtlatabilirsiniz?

Cevabım: Bunun için bana 60 dakika yeterlidir. Başbakan eğer kendine ve bilgisine güveniyorsa, aşağıdaki alanlarda TV'de tartışalım. Tartışma alanlarımız şunlar olacak: Ekonomi- Türkiye'nin ekonomiye ilişkin sorunları ve geleceğe ilişkin ekonomi perspektifi; Siyaset- Türkiye'nin siyasal yapısı ve siyasal sorunları; Felsefe- İnsan hak ve özgürlükleri, Türkiye'deki farklı siyasi anlayışlara sahip kesimlerin birlikte yaşama sorunları, Türkiye'nin sosyolojik sorunları; Toplumsal ahlak, demokrasi nedir, ne değildir; otoriter sistemlerin özellikleri nedir... vb. Bunlara başka konular da dâhil edilebilir.

Şartım şunlardır:

1. Eşit süre konuşacağız.
2. Danışman filan olmayacak. Herkes ne biliyorsa o kadar konuşacak. Sağdan soldan destek almak yok.
3. Kâğıda bakmak yok.
4. TV kanalı, en büyük beş kanaldan biri olacak.
5. Sorulacak soruları, önceden kimse bilmeyecek.
6. Tartışmayı, Ruşen Çakır, Ahmet Hakan, Şirin Payzın, Ersoy Dede... gibi üzerinde anlaşacağımız bir televizyoncu yönetecek.

Başbakan eğer hazırlanmak isterse kendisine üç ay da hazırlık süresi verebilirim.

Çağrım 28 Şubat akşamı, saat 17:00'ye kadar cevap bekleyeceğim.

Bu tartışma sonucunu bir kamuoyu şirketi tartışmadan hemen sonra yapacağı bir anketle değerlendirecek. Başbakan'ın kaybettiği sonucu çıkarsa, işi ehil ellere bırakmasını talep ediyorum.

Ben kaybedersem, Türkiye'yi terk edeceğim!

Dediğim gibi: "Türkiye'yi ehil ellere teslim etmek, geleceğimizdir..."

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Perşembenin gelişi

Erol Koç 24.12.2013

Geçen hafta bu sütunda yer alan yazıyı okuyanlar, **Karabük** maçından sonra özellikle şu satırları mutlaka hatırlamışlardır:

"(...)Ersun Yanal'ın bugün çok parlak görünen sonuçlara bakıp, işlerin yolunda gittiğini düşünmesi yanlış olur."

Bir diğer cümle de şuydu:

"F.Bahçe ne kadar koşarsa koşsun, futbolu dengeli oynayan, özellikle de hem dengeli oynayan ve aynı zamanda bir iki yıldızı olan bir rakip karşısında hüsrana uğrar: Çünkü F.Bahçe'nin defansı hiç güven vermiyor ve çok kolay pozisyon veriyor."

Hatta şunu da söyleyebiliriz: Eğer Mehmet Topal bu kadar fedakâr oynamasa, bu kadar mücadele etmese, F.Bahçe defansı çok çabuk dağılabilir bir yapıya sahip. Bunun da birçok nedeni var..."

Karabük maçında gördük ki, F.Bahçe o maça, maçın oynanacağı atmosfere ve koşullara uygun bir kadroyla sahada yer almamış. Bunun böyle olduğunu maçın ilk on dakikasında hepimiz görmüş olmalıyız.

Maçı biraz farklı bir gözle izleyenler, o maçın F.Bahçe için beraberlikle sonuçlanmasının iyi sonuç olacağı tahmininde bulunmuşlardır.

Bazen tahmin ettiklerinizin gerçekleşmesi üzücüdür. Bu maç da öyle oldu.

YANLIŞ OLAN NEYDİ?

Eğer özellikle ikinci yarısında F.Bahçe açısından **Mehmet Topal** dışında hiçbir orta saha oyuncusunun varlığı ile yokluğunun belli olmadığı bir maç oynandığını düşünürsek, maçın hezimetle bitmemiş olması başarı olarak da

telakki edilebilir. Sadece bu nedenle, yani orta saha elemanlarının Mehmet Topal dışında oyundan düşmüş olması, forvet oyuncularının da başarılı olmasını engelledi. Zaten bunun böyle olduğunu girilen pozisyon sayısı, **Volkan**'ın birkaç golü kurtarmış olması bir ispat olarak karşımıza geliyor.

Bir kez daha hatırlamak da yarar var: Bu sonuç, ligdeki genel gidişi çok etkilemez.

Ancak bu böyle diye, gözümüzün önünde olup biteni görmezden de gelemeyiz.

Nedir görmezden gelinmemesi gereken nokta?

F.Bahçe defans konusunu ihmal ediyor. Bunun nedeni de orta sahasını, hem defans hem de atak yapacak oyunculardan kurmuyor. Üstelik bu alanda elinde, **Mehmet Topuz** gibi.. çok fazla oyuncu varken... Ancak bu sadece oyuncu tipiyle de ilgili bir sorun değildir. Oyun anlayışıyla da ilgili bir sorundur.

Soruyu şöyle soralım: **F.Bahçe'nin 4-1 mi kazanmasını istersiniz yoksa 3-0 ya da 2-0 mı?**

Bu satırların yazarı, 2-0 veya 3-0'dan yanadır.

Zira 0-1 olduktan sonra atılacak iki gol ile, 2-0 olduktan sonra oynanacak ya da oynanan futbol aynı şey değildir. Hele bazı maçları da son dakikada almışsanız, maçları çok riskli götürüyorsunuz demektir.

Yol haritası riskli çizilmiş, sonuçları kesinlik taşımayan, her türlü sonuca açık bir maç çıkarmak, başarı değil; maceradır. Üstelik F.Bahçe camiasının son üç yılda büyük olaylardan geçtiğini düşünürsek, böyle bir yolun ya da tarzın hiç de çekici olmayacağı açıktır.

F.Bahçe takımı ve camiası geleceğe hazırlanmalıdır. Ağırlığını ve üstünlüğünü hissettiren bir yapı oluşturmak, şu anda benimsenmesi gereken en temel çizgidir.

Hakan Şükür'den hiç hazzetmem. Ancak söylediği bir cümle var ki, son derece doğrudur: *"Türkiye Ligi iki maçtan oluşur: Biri F.Bahçe ile kendi sahanızda oynadığınız; diğeri Saracoğlu'nda oynadığınız maç. Bu, bütün takımlar için böyledir, G.Saray için de böyledir."*

Bu hep böyle olmalıdır.

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlk yarı değerlendirmesi

Erol Koç 31.12.2013

Yarın ne olacağını kimse bilmez. Bu son derece doğru bir ifade... Ancak bu gerçeğin böyle olması, herhangi bir konuda bir tahmin yapılmayacağı anlamına gelmez.

Her şeyden önce ligin başında yaptığımız öngörülere bir göz attığımızda, **Sivasspor** dışındaki tahminlerimizin aşağı yukarı tuttuğunu görüyoruz. Sivasspor konusunda açık bir şekilde yanılmışız. **Carlos** ve Carlos'un takımı özrümüzü kabul etmelidir.

Ligin sıralaması konusunda ortaya çıkan tablo şaşırtıcı bir tablo değildir. Ancak toplanan puan açısından bakıldığında, **F.Bahçe**'nin 41 değil, 44 puan toplayacağını düşünüyorduk.

G.Saray ikinci yarının en renkli takımı olacaktır; alacağı yenilgiler ve kazandığı maçlarla...

G.Saray'ın ise topladığı puanlar, bundan bir iki puan fazla ya da az olabilir. Bu açıdan bakıldığında G.Saray yaşadığı iç karışıklıklara rağmen son derece başarılı bir sezon geçirmiş gibi görünmektedir. G.Saray'ın yönetsel yapısındaki zayıflık önümüzdeki aylarda en büyük problemi olacaktır. Ancak bu, takıma ne ölçüde yansır; onu tahmin etmek güçtür. Görünen odur ki **Mancini** takıma büyük ölçüde hâkimdir ve G.Saray daha dengeli bir takım hâline gelmiştir.

Bu G.Saray'ın Şampiyonlar Ligi'nde şansını artıran bir faktördür. Ancak, şubat ayının G.Saray için zor geçeceğini şimdiden söyleyelim. Şampiyonluk yarışı için ise, G.Saray eğer 26 veya 27. haftaya kadar puan farkını azaltamazsa, şimdiden sıralamada iki numaralı isim olacaktır.

Beşiktaş'ın kendi sahasında oynayamamasının şampiyonluk mücadelesinde en büyük handikapı olduğunu, bu nedenle de şampiyonluk şansının neredeyse "sıfır" olduğunu iddia etmiştik.

Bu görüşümüzü aynen koruyoruz.

Eğer Beşiktaş **Bilic**'le devam eder ve kendi sahasında oynayabilirse, gelecek yılın şampiyonluk mücadelesinde en büyük favori takımıdır. Ama gelecek yıla çok var. En azından bir sezon var.

Kasımpaşa'nın Avrupa Ligi'ne kalacak takımlardan biri olduğu kanaatindeyiz. Diğer takım ise, Ziraat Kupası'ndan gelecek. Bir gruptan G.Saray'ın çıkacağı kesindir. Diğer grup ise, daha karışık bir görüntü arz ediyor.

FUTBOLUN KALİTESİ...

Doğru, F.Bahçe hızlı oynuyor. Ama kısa paslı ve dar alanda oynayamıyor. Hele hele ceza alanı önü versiyonlarında futbollarını daha da zenginleştirmeleri gerektiği kanaatindeyiz. Çok koşuyorlar ama, oyuncuların verimlilik düzeyleri koştıkları kadar yüksek değil. Ancak F.Bahçeli, F.Bahçe'den zevk alıyor.

G.Saray'ın oyunu daha dengeli ama bu yıl istedikleri sonucu almaları çok şüpheli. Oyun olarak, daha gerçekçi oynadıklarını kabul etmeliyiz.

Beşiktaş'ın önümüzdeki yıl birkaç yıldıza ihtiyacı olduğu kanaatindeyiz. Beşiktaşlı olmayan futbolseverlerin Beşiktaş'ın maçını seyretmesi için, hem futbolunun göz alıcı hem de takımda birkaç yıldız futbolcu gerekir. Beşiktaş bu şartları sağlıyor mu diye sorarsak, futbolu için "tamam" desek da, yıldız futbolcu konusunda aynı şeyi söylemek mümkün değil.

Sivas ile **Kasımpaşa**'nın yukarıyı zorlayacak olmaları **Eskişehir**'in istikrarlı futbolu ikinci yarı için ümit veren noktalardır.

Bir sözümüzde **Lig TV**'nin spikerlerine... Maçları çok kötü anlatıyorlar. Bu konuya ayrıca değineceğiz.

Herkese iyi seneler, dileklerle...

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beceriksizlik ve itibar kaybı...

Erol Koç 04.01.2014

Hasta olduğunuzda ateşinizi termometre ile ölçersiniz. Havanın basıncını barometre ile, bir şirketin iyi yönetilip yönetilmediğini borsaya açılmışsa, hisse senetleri değeri ile ölçersiniz. Borsaya açılmamışsa, aktif değerlerine ve aktif değerlerinin belli bir zaman dilim içinde ne kadar değer kazandığına bakarsınız.

Öğrencilerin yıl içindeki performansı aldıkları not ile ölçülür.

Peki, **bir ülkenin parası, bir ülkenin diğer ülkelerin parası karşısındaki fiyatı ne anlama gelir?** Kısaca, her gün Merkez Bankası tarafından açıklanan, aynı zamanda döviz bürolarında tablolarla açıklanan, adına **döviz kurları denen şey neyi gösterir?**

Döviz kurlarına tekrar döneceğiz.

Peki, **işsizlik rakamları neyin ifadesidir?** İşsizlik oranı yükselmeye başladı; işsizlerin sayısı arttı... şeklindeki ifadeler neyin nesidir?

Bu iki oran, diğer birçok ekonomik gösterge gibi, bir ülkenin ekonomisinin ne kadar iyi ya da olmadığını gösterir.

İşsizlik oranı yükseldi derken, herhalde hiç kimse bir toplumda çalışabilir nüfustaki tembellerin sayısını ya da oranını anlamıyordur. Ya da, döviz kurları dediğimiz zaman, bir şekilde elinde döviz bulunduran insanların döviz büfelerine gittiği zaman ne kadar TL alacaklarını anlamadığımız gibi... Gerçi o hesap yapılyordur ama **döviz kurları** da, **işsizlik oranları** da başka bir şeydir.

Nedir?

Ekonomimizin sağlık işaretidir. **Bu rakamlar bozulmaya başlamışsa ve giderek de bozuluyorsa, bu, toplumun giderek daha zor şartlarda yaşamaya başladığı, hayatın giderek daha zorlaştığı anlamına gelir.**

Böyle bir şey kendi kendine olamayacağına göre bunun bir sebebi olmalıdır. O sebep, siyasi iktidarın ne kadar iyi çalıştığı, ne kadar başarılı olduğunu ifade eder. Halk diliyle, siyasi yönetimin ne kadar becerikli ya da beceriksiz olduğunu gösterir.

Bildiğiniz üzere **işsizlik oranı yükseliyor**. Şimdiden söyleyelim: **Yükselmeye de devam edecek**. Hatta üzücü bir tahminle söyleyelim ki, önümüzdeki yıl bu zamanlar bu oran yüzde 12'lere gelirse, hiç kimse şaşırmasın. Çünkü, **ekonomi krize doğru gidiyor. Bu durum hissedildikçe de, yatırım oranı düşecektir**.

Döviz kurlarına bakalım: 29 Mayıs 2011 tarihinde, yani son milletvekili seçimlerinden 10 gün kadar önce de, seçimlerden bir gün önce de aynıdır, **Amerikan Doları 1.60 TL'dir. Euro ise, 2.29...**

2 Ocak 2014 tarihinde ise, **Amerikan Doları 2.17** olmuş, **Euro 2,97'**ye vurmuştur.

İki buçuk yıllık süre içinde TL, Amerikan Doları karşısında yüzde 36; Euro karşısında ise yüzde 30 değer kaybına uğramıştır.

Peki, bu olurken ekonomide olumlu bir şey olmuş mudur? Örneğin **büyüme yükselmiş, işsizlik azalmış mıdır?**

Bunların cevabı **hayır**dır.

Türkiye inanılmaz kötü yönetiliyor. Türkiye her anlamda hızla irtifa kaybediyor.

Beceriksizliğin sonucu, itibar kaybıdır. Dünya ekonomisinde Türkiye'ye gösterilen itibar, parasına gösterilen itibar kadardır.

Toplum itibar kaybını nasıl yaşar? Herkes şu soruyu sorduğunda bunun cevabını bulacaktır: Yarına nasıl bakıyorsunuz? Geleceğinizi ne kadar uzun vadeli ve hangi rahatlık seviyesinde görebiliyorsunuz? Yarına ilişkin endişeleriniz artmaya mı başladı?

Ne kadar rahat gülümseyebiliyorsunuz? Düşüncelerinizin ne kadarı yarına ilişkin?

Bu soruların cevabı ne iktisat bilmeyi, ne da üniversite okumuş olmayı gerektiriyor...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lig Tv spikerleri

Erol Koç 07.01.2014

Eğer stadyumda değilseniz, tuttuğunuz takımın ya da merak ettiğiniz bir maçı televizyondan izlemek durumunda kalıyorsanız, maçın kalitesi kadar anlatımı da bir o kadar değer kazanıyor. Eğer şu ya da bu nedenle İstanbul dışındaysanız ve özellikle de elinizde olmayan nedenlerden dolayı kendinizi TV başında buluyorsanız, bir maçı izlemek insan büyük bir zevk verebileceği gibi, bir ıstırap hâline de dönüşebiliyor.

Konumuz **Lig Tv** spikerleri...

Her şeyden önce *Lig Tv* spikeri **Melih Şendil** için teşekkürlerimizi iletelim.

Anlatımı son derece zarif, son derece net ve insanı rahatsız etmeyen, hatta tam tersine ekrana bağlayan bir üsluba sahip.

Aynı şeyi **NTV** spikeri **Murat Kosova** için de söylemek isteriz. İster futbol olsun isterse basketbol, Murat Kosova'nın anlattığı ekrandaki spor dalıyla ilgili son derece bilgili olduğunu hemen görüyorsunuz. Maçın kritik ve dönüm noktalarında gösterdiği heyecanı ve kullandığı kelimeleri, sanki mikrofondan değil, hücrelerinden geliyormuş gibi duyumsuyor ve maça ilginiz, daha da artıyor, sanki kendinizi maçın içindeymiş gibi hissediyorsunuz.

Murat Kosova'ya da bu farklı, canlı ve renkli anlatımı için teşekkürlerimizi iletelim.

Ancak, bazı spikerler var ki, aynı şeyi söylemek mümkün değil. Hatta sizi sinirlendiriyor.

Bu satırları yazmadan önce, birlikte maç izlediğim birçok arkadaşım ile konuştum. Sadece F.Bahçelisi değil, G.Saraylısı, Beşiktaşlısı da aynı şeyi düşünüyor.

İsim bazında ve şikâyet noktalarında ortak birtakım sonuçlar çıktı.

İsim olarak en rahatsızlık duyulan *Lig TV* spikeri **Melih Gümüşbıçak**...

Neden böyle bir kanaat oluştuğu araştırıldığında Melih Gümüşbıçak'la ilgili ortak şikâyet noktaları şunlar: Birincisi, çok gevşek ve laubali bir anlatımı var. Bu anlatım tarzı insanlara son derece itici geliyor.

İkincisi ve benim de özellikle rahatsızlık duyduğum konu: TV başında insanlara ahlak dersi vermeye kalkıyor. Ayrıca ahlak ve felsefe konularında bilgisi zayıf, ya da hiç olmadığı için bazen söyledikleri saçmalama noktasına kadar geliyor ve insan Melih Gümüşbıçak'a kızdığı için, TV'nin sesini kapatmak durumunda bile kalıyor.

Bir keresinde dayanamayıp, *Lig TV*'ye telefon bile etmişim.

Yeri ve anlamı yokken espri yapmaya çalışıyor ve muhtemelen de yaptığı espriye sadece kendisi gülüyor. Çünkü ben şahsen, Melih Gümüşbıçak'ın yaptığı herhangi bir espriye gülen birini görmedim.

Diğer bir sorun da, Melih Gümüşbıçak'ın nerede maç anlattığını unutuyor oluşu... Ya kendini radyo başında zannediyor ve maçı radyo spikeri gibi anlatmaya çalışıyor; ya da maç anlattığını unutuyor ve başka konulardan konuşuyor.

Hele bir de teknik analizler yapmaya kalkışması var ki, en sakın insanlar bile çileden çıkıyor. Bir keresinde **Can Bartu**, "**TV spikerleri oynanan futbolu analiz etmesinler, saçmalyorlar. Sadece topun kime gittiğini söylesinler, yeter de artar!**" demişti.

F.Bahçe, G.Saray ve Beşiktaş maçlarına verilecek spikerlerin daha dikkatli seçilmesi yerinde olacaktır.

Lig Tv'nin, spikerlerin performansı ve izleyiciler nezdinde, "**spikerlerin nasıl görüldüğüne ilişkin**" bir araştırma yapması, spikerlerine bazı normlar getirmesi ve keyfi ifadeler ve gevezelikler konusunda daha hassas davranması, maçların izlenmesinde kaliteyi artıran unsurlar olarak değerlendirilmelidir.

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Belirsizlik dönemi stratejisi

Erol Koç 11.01.2014

Döviz kuru ve faizler, bir ekonomide fiyat hareketlerine ilişkin göstergelerdir. Enflasyon iç fiyat hareketlerine ilişkin göstergeyse, döviz kuru da en basit şekliyle bir ekonominin, dünya ekonomisiyle ilişkilerinde istikrarın görüntüsü olarak kabul edilebilir. Ekonomide döviz kurlarındaki değişimleri, iç fiyat hareketleri ile dış fiyat hareketleri arasında oluşan farkın ulusal ve uluslararası paralara yansımaları olarak anlatılır. Ancak bu tanım son derece basitleştirici bir yaklaşımdır ve kısa dönemli yüksek hareketlerin hiçbirini açıklamaz.

Çünkü bir ülkenin parasının diğer paralar karşısındaki hareketi sadece enflasyon farkına değil, o ekonominin dış dünyadaki kredibilitesine de ilişkin göstergelerdir. Eğer TL'nin son zamanlardaki değer kaybını dikkate alırsanız; en dolaysız şekilde iki sonuç çıkarmak gerekmektedir:

1) Türkiye'nin siyasi yönetiminden dolayı, ekonomisine güven duyulmamaktadır.

2) Bunun kaçınılmaz sonucu, Türkiye ekonomisinin krize girmesi kaçınılmazdır.

Bu iki tespitten, şu sonucu çıkarabiliriz: **Önümüzdeki dönem bir belirsizlik dönemidir.**

Eğer bu çıkarsama (deduction) doğruysa sormamız gereken soru şudur: **Belirsizlik döneminde şirketler nasıl bir strateji izlemelidir?**

Her şeyden önce şirketlerin mevcut durumlarını muhafaza edebilmeleri birinci öncelikleri olmalıdır. Mevcut durumu sürdürebilmenin ilk koşulu ise iş anlaşmalarında vadeleri yenilemek, mümkünse uzatmaktır.

Daha açık bir ifade ile şöyle söyleyelim: Bir kuruluş mevcut müşterileri ile satış anlaşmalarının vadesini uzatmalı; bunun için eğer iskonto yapması bile gerekiyorsa, finansal maliyeti makul olabilecek her türlü iskontoyu kabul ederek uzun dönemli anlaşmalar yapmalıdır.

Aynı düşünce, alımları için de geçerli olabilmelidir. Eğer satış rakamlarınızı belli bir rakamda görebiliyorsanız, spot piyasadan yüksek fiyatlı alımlar yapmamak için, iskonto teklif eden, mal temin eden kuruluşlarla, bazı

anlaşmalar yapmak sözkonusu olabilir. Zira, bu tür anlaşmaların olmaması hâlinde spot piyasadan mal temin etmek zorunda kalınır ki, bunun maliyeti yüksek olacağından, kâr- maliyet dengeniz bozulabilir.

Eğer üretim- satış ve mal alım sürecinizi bu şekilde planlayabilerseniz, spot piyasada yapacağınız her iş, yani satım, gelirinizi artıran bir etkide bulunacaktır.

Ancak daha önce de belirtildiği gibi bu faktör, ancak "**olduğu zaman**" bir getiri olarak değerlendirilmelidir. Diğer bir ifadeyle, bir kuruluşun genel politikası olamaz.

Bir kuruluşun belirsizlik ortamında yapacağı en büyük yanlış, genişleme ve daha genel ifadeyle daha önceki dönemlerdeki işletme politikasını farklı koşullarda devam ettirmeye çalışması olur. Böyle olmaması hâlinde ise, bir kuruluşun değişen koşullara uyum sağlaması daha kolay hâle gelir. Ayrıca bu nokta üretim kapasitesi, istihdam düzeyinde sorunlar yaratmadığı için, pazar kaybı ve benzeri sonuçları doğurmaz. Hatta istikrar ve kredibilite, pazar payını artıran bir faktör hâline de gelebilir.

Bunlar neden önemli?

Zira Türkiye için 2014 yılı çok zor olacak. Sorun Ali Babacan veya Mehmet şimşek'in becerisi meselesi değil; siyasi yönetimin artık yurtdışında hiçbir itibarının olmamasıdır.

Gelecek hafta belirsizliğin içyapı stratejisini konuşacağız.

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Satranç Federasyonu'na...

Erol Koç 14.01.2014

Bu satırların yazarı gečen pazar günü, **Fransız Satranç Ligi**'nde bir maç yaptı ve aynı akşam bu satırları yazdı...

Maçtan sonra evsahibi takımın deplasmana gelen takım oyuncularına, diğer oyunculara, hakem ve dışarıdan seyirci olarak gelen insanlara yaptığı ikram sırasında, Türkiye'yi ve Türkiye'deki satranç faaliyetlerini düşündüm. Türkiye'de satrancın gelişmesini isteyen, geçmişte bu konuda İngilizceden Türkçeye bir kitap çevirmiş bir kişi ve lisanlı bir sporcu olarak, bu yazacaklarımın Satranç Federasyonu tarafından değerlendirileceğini ümit ediyorum.

Fransız Satranç Federasyonu, satrancın gelişmesi ve geniş kitleler tarafından benimsenmesi için özellikle şu politikaları izliyor:

1. Satranç derneklerine çok önem veriyor. Bu önemin en büyük göstergesi de şu: Satranç oynamak isteyen bir sporcu, lisans almak için bir derneğe üye olmak zorunda. Dernek, sporcunun lisansını çıkartıyor ve her oyuncu bir dernek çatısı altında satranç oynuyor.

Türkiye’de ise, İş Bankası’na bir hesaba para yatırılıyorsunuz ve lisans sahibi olabiliyorsunuz. Ancak, bütün yıl boyunca eğer herhangi bir turnuvaya katılmazsanız, sağda solda dolaşıp duruyorsunuz.

2. Sporcu lisans almak ve yenilemek için derneğe bir miktar, örneğin 60 euro, para veriyor. Dernek bunun bir kısmını kendisi için kullanıyor; bir kısmını federasyona veriyor. Dolayısıyla dernekler bir gelir elde ediyorlar. Türkiye’de ise lisans parasının tamamı Federasyon’a gidiyor.

3. Her dernek, çeşitli kategorilerde birkaç takım kurmak zorunda. Her takım belli bir bölgede lig maçları yapıyor. Dernek, aldığı sonuçlar ve başarılarına göre federasyon tarafından mali olarak destekleniyor.

Türkiye’de ise turnuva düzenlediğiniz zaman Federasyon’a para veriyorsunuz ve bu nedenle Türkiye’de zaten sayısı az dernekler turnuva organize etmekten çekiniyorlar.

Ayrıca Türkiye’de, dernekler arasında düzenli ve sürekli bir lig yok. Türkiye’de sadece belli zamanlarda, Federasyon’un ve bir bankanın denetiminde yapılan bir lig var. Fransa’da lig yılın tamamına yayılmışken, Türkiye’de bir hafta içinde yapıp bitiyor.

4. Okullara gidecek satranç öğretmenleri dernekler bünyesinde belirleniyor ve satranç hocalarının ELO’sunun 1750’den az olmaması şart koşuluyor. Bunun nedeni çok basit: ELO’su 1750’den düşük oyuncuların (oyun bilgisi anlamında) kötü alışkanlıkları vardır ve bu alışkanlıkların çocuklara transfer edilmemesi gerekir.

Türkiye’de ise, önüne gelen satranç hocası olabiliyor. Federasyon satranç hocası olacaklara üç günlük kurs veriyor ve arkasından bir sertifika... Ancak, kursa katılanların ELO’sunun kaç olduğu önemli değil. Neyi nasıl öğrettiği de önemli değil. Türkiye’de turnuvaya katılan çocuklar, ilk maçlarında tam anlamıyla sürklase oluyorlar.

5. Dernekler turnuva düzenlediklerinde, ödül anlamında da federasyondan destek görüyor. Örneğin birinciye 1000 euro verilecekse, federasyon derneği belli oranlarda destekliyor. Türkiye’de ise, siz veriyorsunuz. Gücünüz ne kadar yeterse... Bazen veremiyorsunuz, bu da bazı rezaletlere yol açıyor... Hatta bu konuda yaşanmış gerçekten çok üzücü turnuva hikâyelerini, Kuşadası, Çeşme vb. duyabilirsiniz. Bu da itibar kaybına ve güvensizliğe yol açıyor.

Aslında yazacak başka şeyler daha var. Ancak bunlar bile, üzerinde düşünülmesi gereken konular...

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Belirsizlik dönemi stratejisi (2)

Erol Koç 18.01.2014

Kriz derinleşiyor, ama toplum bunu şimdilik belirsizlik ve kaos hâlinde algılıyor. Krizin kriz olarak algılanabilmesi ve görülebilmesi için, insanların bizzat o krizi kendi kişisel hayatlarında yaşıyor olmaları gerekir.

Böyle bir ihtimal var mıdır? Vardır. Peki, nasıl olur?

Bunu şirketler, kriz sonucu iflas etmeleri; kişiler ise işlerini kaybetmeleri hâlinde yaşarlar.

Bunun sinyali nedir? TL'nin yabancı paralar karşısındaki seyri... TL, tarihinin en düşük değerine indi. Yolsuzluk, hırsızlık, hukuk, yargı, HSYK, çapsizlik, itibarsızlık... kendini ekonomide şimdilik TL'nin düşen seyriyle gösteriyor.

Ancak işadamlarının umutsuz olmamaları ve kesinlikle panik hâli yaşamamaları gerekir. Sözümüz sadece işadamları için değil, yöneticiler için de geçerli...

Ne yapmak gerekiyor? Geçen hafta şirketlerin dış alanda ya da faaliyetlerinde neler yapması gerektiği üzerinde durmuştuk. Bu hafta ise, aynı sorunu içyapı üzerinde tartışacağız.

Böyle durumların şirketler ve genel olarak da kuruluşlar için verdiği fırsat şudur: Bu dönemde içyapınızı süratle, ancak ayrıntılı bir şekilde gözden geçirmelisiniz. Kriz can yakıcı bir şekilde kapıya dayandığı zaman, şirketlerin ilk başvurduğu yol, insanları işten çıkarmak olur. Aslında bu politika, geçmişte doğru kararlar alınmadığının en büyük kanıtıdır. Oysa kriz dönemlerinde içyapıyı sağlamlaştırmak, yeniden organize olmak, çalışanların profesyonellik düzeylerini artırmak, operasyonel düzeyi yükseltmek... tam tersine yapılması gereken iştir.

Yani kendinizden başlayarak, tüm şirketi ve faaliyetleri tek tek elden geçirmek ve yeniden düzenlemek, yapılması gereken iştir.

İlkönce şu soruyu sormak gerekir: Bu şirket, istihdamından hiç feragat etmeden, nasıl bir yapılanma içinde olsaydı, krizin bu şartlarında başarılı olurdu? Başka bir ifadeyle, biz geçmişte hangi politikaları izlemiş olsaydık, bu krizle tam olarak başa çıkardık?

Bu soruya, tüm faaliyetleriniz ve aynı zamanda yöneticileriniz ve çalışanlarınız için cevap vermek durumundasınız. Tabii, yüzlerce ve binlerce çalışanı olan bir şirketin başındaki işadamı veya yönetici bu soruya tek tek insan bazında cevap veremez.

Ancak bu sorunun cevabını, yöneticilerinden isteyebilir. Arkasından cevapların bir muhakeme sürecinden geçmesi gerekir. **Cevaplar arasındaki varyans, yani birbirinden uzak görüşlerin mesafesi, geçmişteki faaliyetlerin, kararların ve sorgulanması gereken kişisel performans noktalarının neler olduğunu gösterecektir.**

Bunun elbette sistematik bir yöntemi vardır. Bu yöntem nedir ve nelerden oluşur?

Bu sorulara, yer kısıtlılığı nedeniyle, burada cevap verilmesi mümkün değildir. Ama yukarıda da belirttiğimiz gibi, yöntem ve yapılması gereken şey, belli soruların cevabını almak ve bunları muhakeme sürecinden geçirmektir.

Arkasından şu soruyu sorunuz: Eğer bu konulara cevap verebiliyor isek, gelecekte ekonomi düzeldiğinde nasıl bir management anlayışı içinde olmalıyız?

Bunun cevabı ise, geçmiş dönemde o kararları alırken neyi ihmal ettiğinize bakınız. O ihmal, olduğunu varsaydığınız ama sahip olmadığınız, noktadır.

O noktayı bulduğunuzda, bulduğunuz şey, yakın gelecekte krizden de çıkmanız sağlar; ekonomi iyileşme dönemine geçtiğinde, büyüyen bir kuruluş olmanızı da...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe'nin önündeki fırsat

Erol Koç 21.01.2014

Aziz Yıldırım'a ilişkin Yargıtay kararına F.Bahçe'nin koyduğu tepkiyi, değişik şekillerde yorumlayabilirsiniz. Zaten başta Aziz Yıldırım olmak üzere, F.Bahçe Yönetim Kurulu, taraftarı, cezanın onanmasına ilişkin karara karşı bu tavrı hemen koydular.

Buraya kadar herşey anlaşılır durumda.

Bir de ülkenin içinde bulunduğu kaos ile bu durumdan fayda çıkarmaya çalışan kesimler var.

Bunun son derece yanlış bir yaklaşım olduğu kanaatindeyiz. Nedeni basit. F.Bahçe'yi kullanmaya çalışıyorlar ve F.Bahçe üzerinden vurmaya çalışıyorlar.

Buna hiç gerek yok. F.Bahçe taraftarı bu konuda doğru cevabı, F.Bahçe stadında en açık, en yüksek ve kuvvetli bir sesle zaten verecektir. F.Bahçe taraftarının sesi, en doğru sestir.

Aziz Yıldırım bunun mücadelesini verecek ve muhtemelen de bu ceza, AİHM'de bozulacaktır. Çünkü yargılama sürecinde ciddi hatalar vardır.

Türkiye'de herkesin tutunabileceği tek dal olan hukuk, maalesef insanların en büyük adaletsizlikler yaşadığı bir alandır.

Bu nedenle o kısmı ve o mücadeleyi sahiplerine bırakarak, şu soruyu sormanın zamanıdır: **Bu hukuki karar, ister doğru ister yanlış olsun, F.Bahçe'nin uygulaması zorunlu bir karar ve bu nedenle yeni bir genel kurul ve seçim yapılacağına göre, bu işi üstlenecek insanların bugünden itibaren düşünmesi gereken ve stratejisi çizilmesi gereken hedefler nelerdir?**

İlhan Ekşioğlu'nun söylediği gibi "**Dokuz dalda şampiyon olacağız**", ifadesi yeterli midir?

Hayır, yeterli değildir.

Evet, F.Bahçe dokuz branşta şampiyon olmalıdır, diyecektir. Ancak F.Bahçe'nin öncelikleri neler olmalıdır?

Genel Kurul'unun görev vereceği insanların şimdiden itibaren düşünmesi gereken öncelikler şunlardır:

1. F.Bahçe **futbolda şampiyon olmalıdır** ve bu konuda zerre kadar bir tereddüt yaşanmamalıdır.
2. F.Bahçe, önümüzdeki yıl itibariyle **Avrupa'da cezasının ertelenmesini sağlamak üzere şimdiden lobi çalışmalarına başlamalıdır**. Bunu da, görev alacak insanların Avrupa'da kuvvetli iş bağlantıları olan kişiler başarabilir.
3. F.Bahçe **basketbolda önümüzdeki yıl THY Eurolig şampiyonu olmak için, kesin bir yol haritası belirlemelidir**.
4. Ve en sarsıcı olan stratejik hedef: F.Bahçe, **süresi tamamlandığında havuzdan çıkmalı ve kendi maçlarının yayını FB TV'den yapmak üzere hazırlıklarına başlamalıdır**.

Dördüncü hedef işin içine girdiğinde, Türkiye Ligi'nde F.Bahçe üzerinden nemalanan, F.Bahçe sayesinde hayatını sürdüren, ancak aynı zamanda F.Bahçe'ye karşı olmadık kumpas içine girenler ne yapacaklarını şaşıracaklar ve 1996 yılında başlayan, dört yıl şampiyonluk vs... hikâyesiyle devam eden, şampiyonlukların pazarlıklarla belirlendiği, masada isimlerin yazıldığı ve yemek buluşmalarının "**tesadüf**" diye adlandırıldığı, Federasyon, devlet, bakan vs... organizasyonu ancak böyle biter.

Tertemiz şampiyonluklar öyle mi?

Evet, 1959'dan itibaren her şampiyonluğun tertemiz olmasını istiyoruz. Ama her şampiyonluğun...

Dördüncü hedef ortaya konduğunda, temiz şampiyonluk nasıl kazanılmış herkes görecektir.

F.Bahçe'nin karşısında olanların, bir iki yıl içinde ne duruma düştüklerini o zaman göreceğiz.

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kriz derinleşiyor

Erol Koç 25.01.2014

TL'nin değer kaybının devam etmesi ve Merkez Bankası'nın bu konuda izlediği politikaların herhangi bir sonuç vermemesi, ipin ucunun kaçtığını gösteriyor. Aslında bu sadece TL'ye ilişkin bir kriz olsaydı, bu düşüş bu şekilde devam etmezdi. Ayrıca, Başbakan'ın AB ile görüşmelerde bulunmak üzere Brüksel'e gittiği bir dönemde, eğer Türkiye tarafı AB üzerinde, bırakın güven tazelemeyi, olumlu bir izlenim bırakmış olsaydı, TL'nin düşüşü dururdu.

Çünkü, TL'nin düşüşü döviz çıkışına ilişkin bir olaydır ve en açık ifadeyle Türkiye'de yakın geleceğe duyulan güvensizlikle ilgili bir durumdur. Ayrıca, daha önce belirttiğimiz gibi, Türkiye'nin imajı yurtdışında düzelmiş değildir ve hatta Brüksel'deki son görüşmeyle, Türkiye son şansını da kaybetmiştir.

Kaybettiğinin en açık ifadesi, heyete, **"Hukukla oynuyorsunuz; bu, üyelik sürecini askıya alacak bir gelişmedir"** denmesidir.

Siz AB'ye istediğiniz güvenceyi verebilirsiniz ama AB Türkiye ilgili görüşlerini oluştururken sadece sizin anlattıklarınıza bakmıyor. Onların görüştüğü kesimler var; işadamları var, akademik dünyadan insanlar var, gazeteciler var, sanatçılar var, sivil toplum kuruluşları var, entelektüeller var, işleri gereği Avrupa'ya sürekli temas hâlinde bulunan insanlar ve tabii hiç şüphe yok ki, bu insanların görüşleri var.

Batı'yı tanımayanlar, büyükelçilerle görüşüldüğünde sorunun halledildiğini sanırlar. Bilir misiniz ki, demokrasinin geliştiği ve sivil toplum kuruluşlarının çok önemli olduğu Batı ülkelerinde büyükelçilerin hiç esamisi okunmaz? Resmî açıklamalara zerre kadar değer verilmez?

Bu kesimlerle görüşürlerken dışarıdaki kesimler şu sorunun cevabını arıyor: İnsanlar, yani Türkiye'deki insanlar geleceğe nasıl bakıyor?

Bugün Türkiye'de kaç kişi, geleceğe ümitle baktığını söyleyebilir? Bugün Türkiye'de kaç kişi olup bitenin ne olduğunu anladığını, açıklayabildiğini söyleyebilir?

Toplumsal bireylerinin **"tüm referans noktalarının bittiği bir ülkede"** insanların sığınabileceği tek yer, sağduyularıdır. Muhtemelen insanlar sağduyularını kaybetme noktasına gelmek üzere bulunuyorlar ve çılgınlık noktasına bir eşik kalmıştır.

Neden bir eşik kalmıştır?

Birincisi henüz işadamları çok endişeli... Üstelik bu kesim bir yıldan beri, yeni bir ekonomik paketin hazırlanması gerektiğini söylüyorlardı.

TL'deki son durum, onları tam olarak haklı çıkarmıştır. Türkiye ekonomide hızla batağa doğru gitmektedir. Ali Babacan, TL ile ilgili yorum yapamayacağını söylüyor.

Daha ne söylesin?

Hukuk, bir ülkede sığınılacak son alandır. Adalet mekanizması işleмиyorsa bir toplum çöker.

Siyasi iktidarın hedefi hukuktur. Bu yer değiştirme ve atamalarla, saklanmak istenen nedir?

Güvenlik güçleri darmadağındır. Çılgınlık noktasına eşik kalmışken patlayacak bir kıvılcımda güvenlik güçlerinin tutumu ne olacaktır dersiniz?

"Türkiye'yi ehil ve temiz ellere teslim etmek geleceğimizdir..." kampanyasına devam ediyorum. Bu cümleyi her gün twitter hesabımdan bir kere yazıyorum.

Tayyip Erdoğan'ın, Ferit Melen ve Yıldırım Akbulut ile Türkiye'nin gelmiş geçmiş, müktesebatı en zayıf üç başbakanından biri olduğunu söylemiştim. Belli bir zamandan beri, Yıldırım Akbulut ve Ferit Melen'e haksızlık yaptığımı düşünmeye başladım...

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

3 Temmuz nedir

Erol Koç 28.01.2014

Başta **Aziz Yıldırım** olmak üzere hiç kimse, **3 Temmuz**'un ne olduğunu açıkça söylemiyor. Bu konuyla ilgili konuşanlar da konuyla ilgili olmayan şeyler söylüyor. Özellikle de son günlerde 3 Temmuz süreci, kendi gerçeğinin çok dışında konuşulmaya başlandı veya o şekilde sunulmaya çalışılıyor.

3 Temmuz süreci şudur:

1. Avrupa'da organize edilen bahis ve şike organizasyonunun bir parçası olan Türkiye'deki bahis ve şike organizasyonda, Aziz Yıldırım var mıdır; varsa organizasyonun neresindedir?

2. Eğer böyle bir durum varsa, F.Bahçe bahis ve sürecinde paranın aklandığı yer midir?

3 Temmuz süreci budur, bu soruların cevabının aranmasıdır ve başlangıç aşamasında bundan başka bir şey değildir. Neden?

F.Bahçe'nin son 10 yılda mali gücünü artırması, çok hızlı bir büyüme göstermesi ve Avrupa'nın yakın gelecekte Avrupa'nın en güçlü on kulübü arasına girecek olması, herkesin dikkatini çekiyordu ve başta **Real Madrid**, **Barcelona**, **Manchester United**, **Bayern Münih** gibi kulüpler bu gelişmeyi dikkatle izliyorlardı.

Bu, bizim uydurduğumuz bir hikâye değil. Bunu 2011 yılının mart ya da nisan ayında Fransa'da iki buçuk sayfalık bir araştırma çerçevesinde ***l'Expansion*** dergisi yazdı. Bu yazının özet çevirisini de ***Hürriyet*** gazetesi yayımladı.

Çünkü F.Bahçe'nin zenginleşmesi ve büyümesi sadece Türkiye'deki rakiplerini değil; Avrupa'daki büyük kulüpleri rahatsız etmeye başlamıştı. Çünkü o büyük pastayı paylaşmaya Türkiye'den bir ortak geliyordu. Çünkü onların gözünde Türkiye'den bir kulüp bir başarı sağlarsa bu tesadüfi olabilir, tekrarı da ancak ve ancak tesadüfi bir şekilde gerçekleşebilirdi.

Ancak F.Bahçe böyle bir çizgi göstermiyor, sistematik bir gelişme çizgisi izliyordu.

3 Temmuz böyle başladı. Ancak aynı şekilde devam etmedi.

O süreç başladığında UEFA yetkilileriyle görüşen kişiler, sürece F.Bahçe'nin şampiyon olduğu 2010-2011 sezonunu özellikle dâhil ettiler; çünkü özellikle de 1996'dan itibaren Türkiye'de şampiyonluklar, masa başında kararlaştırılabilir; ya da maçlar yeşil sahada kazanılmadan sonucu belirlenebiliyordu.

F.Bahçe çok kötü yakalanmıştı. Eğer o yıl F.Bahçe değil de başka bir takım şampiyon olsaydı; bu yaşanan süreç aynen yaşanabilirdi.

Herşey o kadar manipüle ediliyor ki, çok zor durumda olan Başbakan F.Bahçe'yi kullanmaya kalktı ve "**Yargıtay kararının şimdi açıklanması manidardır**" deyiverdi. Eğer 17 Aralık süreci yaşanmamış olsaydı; Başbakan böyle konuşur muydu? Tabii ki hayır.

Olayı başka yerlere çekiyorlar. O zaman CAS'ın UEFA'nın Cemaat ile işbirliği yaptığını düşünmemiz gerekir?

Ya da bu kurumların Atatürk karşıtı olduğu?

Ne Aziz Yıldırım'a karşı ne de F.Bahçe'ye karşı hiçbir somut kanıt olmadığı hâlde süreç, bambaşka bir şekilde sonuçlandı. Şimdi yeniden yargılama yönüne gidiliyor.

F.Bahçe bu işi hukuka karşı olan, kendi siyasal çıkarlarından başka bir düşüncesi olmayan siyasi güçle işbirliği yapmamalı, F.Bahçe'yi kullandırmamalıdır. Siyasal güç, F.Bahçe'yi kullanmak istiyor. Aziz Yıldırım, çaresiz kaldığından siyasi güçle işbirliğine gidiyor.

AKP Atatürkçü; UEFA ve CAS Cemaatçi midir?

Güldürmeyin...

Gideceğiniz yer AİHM olmalıdır.

Çünkü bu dava şike davası değildir; siyasi de değildir. Bahis ve şike organizasyonunun araştırılmasıdır. Örgüt ifadesinin nedeni odur. Yargıtay kararını alırken, Bochum savcılığının kararını baz almasının nedeni de...

Görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vatan hainliğinde döviz kuru ölçüsü

Erol Koç 01.02.2014

Sağınızın solunuzun vatan hainleri ile çevrili olduğunu düşünmek, karşılaştığınız her problemi size karşı bir kumpas olarak yorumlamak, bir problem sözkonusu olduğunda fikir söyleyeni ve ya eleştiride bulunanları, ... kısaca neredeyse herkesi vatan haini olarak görmek, gerçekten feci bir psikolojik açmaz.

Kişinin kifayetsizliğinin feryat figan itirafı olduğu kadar, ciddi bir dengesizlik durumudur bu ve sonuçları o kişi için de, o kişiye katlananlar için de felaketle sonuçlanabilecek bir süreçtir.

Merkez Bankası döviz kuruna müdahale etti. İlk başta sonuç alınır gibi oldu. Ancak, yüksek ateş devam ediyor. TÜSİAD bu durum için, iktisatta çok açık, herkes için de son derece anlaşılır bir ifade kullandı: İktisadi denge esastır; faiz enstrümanı kullanılmalıdır ve eğer gerekli tedbir alınmazsa, yabancı sermaye bu ülkeye gelmez.

TÜSİAD Başkanı son derece doğru şeyler söyledi, ancak vatan haini olmakla suçlandı.

TÜSİAD Başkanı vatan haini midir?

TÜSİAD Başkanı'nın vatan haini olup olmadığını ispatlayalım. Örnek olarak da, özel sektörün dış finansman yolunu kullandığı durumu alalım.

Herkesin bildiği gibi artık devlet yerine özel sektör borçlanıyor. Özel sektörün borcu, Türkiye'nin GSMH'nin üçte birinin büyüklüğünde bir tutarı oluşturuyor.

Bu gerçeği herkesin aklında tutmasını rica ediyoruz.

Şöyle düşünelim. Bir KOBİ, diyelim ki yıl başında yıl sonunda ödenmek üzere yüzde 10 faizle, tutarı da 10 milyon ABD Doları olan, dış finansman (kredi) kullanmış olsun. Bunun TL karşılığı, kur 1 ABD = 2 TL ise, 20 milyon TL'dir. Yıl sonunda ödeyeceği tutar, 11 milyon ABD Doları'dır. Eğer, bir ülke yüzde 5 enflasyon yaşamışsa ve borç aldığı paranın ülke enflasyon tutarı yüzde 2 ise, borcunu ödeyeceği tutar TL cinsinden, TL yüzde 3 değer kaybedeceği için, 11 milyon dolar karşılığı olarak, 22 milyon TL yerine, 22 milyon 660 bin TL olacaktır...

Ve bu da son derece normal bir durumdur ve bir şirket bu yükümlülüğünü yerine getirir.

Ancak bugün Türkiye'de olduğu gibi enflasyon yüzde 5 iken, TL yüzde 30 değer kaybetmiş ise, yıl sonunda ödeyeceği tutar, 22 milyon 660 bin TL yerine, 28 milyon 600 bin TL olacaktır. Yani yaklaşık 6 milyon TL daha fazla...

Bu örneği milyar dolarlar çerçevesinde düşününüz...

Böyle bir finansmanı şirketler kaldırabilir mi? Diğer bir ifadeyle, bir şirket yüzde 30 artı yüzde 10'luk bir finansman yükünü kaldırabilir mi?

Ancak ve ancak yüzde 40'ın üzerinde kâr edebilirse, evet! Ama bu da halkın soyulup, soğan hâline getirilmesi demektir. Mümkün olmayan bir durum.

Şirketler yükümlülüklerini yerine getirmeyince ne olur? Çok iyi biliyoruz:

Alacaklı, alacaklarını mahsuben o şirkete el koyar. Yani o şirketin yeni sahibi olur.

Biliyor musunuz ki, Türkiye son yıllarda bu süreci yaşamaktadır ve şirketler, en başta KOBİ'ler, birer ikişer yabancı finans şirketlerinin, yabancı ortaklarının veya yabancıların eline geçmektedir.

TÜSİAD Başkanı'nın vatan haini olmadığı kesin olduğuna göre, şimdi soruyorum: Vatan haini kimdir?

Kampanyamız bugün daha da anlamlı: "Türkiye'yi ehil ve temiz ellere teslim etmek, geleceğimizdir..."

Soru, düşünce ve görüşleriniz için:

erol_fb@hotmail.com

Twitter: @fb_fener1907

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)